

KAMÉLEON KÖNYVEK 01

HARLAN COBEN EL NE ÁRULD SENKINEK

A fordítás alapja:

Harlan Coben: Tell No One

Published by Delacorte Press

Random House, Inc.

1540 Broadway

New York, New York 10036

Delacorte Press® is a registered trademark

of Random House, Inc.

Copyright © 2001 by Harlan Coben

Hungarian translation © Szentgyörgyi József, 2002

*Szeretettel ajánlom e könyvet,
unokahúgom, a mi csodálatos kis Myszkánk,
Gabi Coben emlékének
1997-2000*

– De mi lesz majd, ha meghalunk és már nem leszünk? Akkor is szeretni fogsz? A szerelem akkor is él? – kérdezte a Kicsi.

A Nagy magához ölelte, együtt révedtek a fekete éjszakába, a fényesen ragyogó Holdra és a csillagokra. – Nézd a csillagokat, Kicsi... Nézd, hogy fénylenek, hogy szikráznak. .. Némelyik már réges-rég kihunyt, de estelente még mindig ott ragyog az égen. Ilyen a szerelem, is, Kicsi. Ilyen, mint a csillagfény... Örök.

Debi Gliori: Jöhet bármi

VOLT VALAMI a levegőben. Mintha sustorgott volna valamit a szél. Vagy inkább borzongatott? Nem tudom. Talán valamilyen éteri dallamot dúdolt, amit csak én hallottam. Érződött valamiféle feszültség... Előérzet. Vannak tragédiák, amelyekre felkészülhet az ember – például ami a szüleimmel történt –, de előfordulnak hirtelenek is, amelyek egyik pillanatról a másikra változtatnak meg mindent. Ahogy az én életemet is. Volt a tragédia előtti – és van ez a mostani. A kettőnek fájdalmasan kevés köze van egymáshoz.

Azért ültünk kocsiba, hogy elmenjünk arra a bizonyos helyre megünnepelni az évfordulót. Elizabeth egész úton hallgatott, de ebben nem volt semmi szokatlan. Már fiatal lány korában voltak ilyen rövidebb-hosszabb időszakai: teljességgel kiszámíthatatlanul jelentkeztek. Ilyenkor sokáig hallgatott; sose tudtam, hogy csak elgondolkozott-e vagy szorong valami miatt. A rejtélyhez tartozik az is, hogy most először éreztem űrt kettőnk között. Rengeteg mindent túlélt már a kapcsolatunk. Azon gondolkoztam, hogy vajon túléli-e az igazságot is. Vagy a kimondatlan hazugságokat.

A kocsi légkondicionálója teljes erővel dolgozott. Meleg, párás nap volt, igazi augusztus. A Milford-hídon kereszteztük a Delaware-i vízvázastót. A túloldalon, a pennsylvaniai fizetőkapunál egy barátságos útvámszedő üdvözölt minket. Tizenöt kilométer után megpillantottam a táblát: *Charmaine-tó. Magánterület.* Rákanyarodtam a leágazásra.

A gumik a talajba vájta, fölvtágták a földet. Elizabeth kikapcsolta az autórádiót. A szemem sarkából érzékeltem, hogy az arcomat tanulmányozza. Balra két szarvas legelészett. Közeledtünkre megdermedtek, ránk néztek, látták, hogy nem vagyunk veszélyesek, és tovább csipegették a leveleket. Nyomtám a gázt, csakhamar feltűnt előttünk a tó. A nap már haláltusáját vívta, bíbor és narancssárga indákkal próbált megkapaszkodni az égben. A fák csúcsa mintha lángolt volna.

– El se hiszem, hogy még mindig csináljuk – mondtam.

– Te kezdted.

– Ez igaz, de még csak tizenkét éves voltam.

Elizabeth elmosolyodott. Ritkán mosolygott, de amikor mégis, olyankor *bumm*, bele egyenest a szívembe.

– A romantika diadala – mondta.

– Csacsiság.

– Szeretem a romantikát.

– A csacsiságokat szereted.

– Ilyenkor mindig összebújunk.

– Ebben a nagy romantikázásban ez csak természetes.

Kacagott, megfogta a kezem.

Megérkeztünk a Charmaine-tóhoz. A nagyapám keresztelte el így, ami a végletekig bosszantotta a nagyanyámat, aki azt szerette volna, ha róla nevezi el. Berthának hívták. Bertha-tó. Nagyapám hallani sem akart róla. Kemény fiú az öreg.

Ötven éve még egy nyári tábor működött itt, tehetős szülők üdültették itt a gyerekeiket. Mikor a terület tulajdonosa jobblétre szenderült, a nagyapám tavastul-mindenestül bagóért megvette az egészet. Kipofoztatta a táborvezető házát, a tóparti épületek legtöbbjét lebontatta, bent a fák közt azonban, ahová ezután már senki se tette be a lábát, meghagyta a srácok apró faházait, amelyek azután csakhamar enyészetnek indultak. Lindával, a nővéremmel gyakran jártunk oda, régi kincsek után kotorásztunk a romok közt, bújócskáztunk, és többször is nekiindultunk, hogy most aztán tényleg megkeressük a Mumust, mert abban biztosak voltunk, hogy valahol ott leselkedik és figyel minket. Elizabeth csak nagy néha jött velünk. Félt a bújócskázástól.

A kocsiból kiszállva meghallottam a kísérteteket. Sokan voltak, nagyon is sokan, tolakodva-lökdösődve próbálták magukra vonni a figyelmemet. Apámé győzött. Néma csend ült a tavon, de meg mertem volna esküdni, hogy tisztán hallom a diadalordítását, amint

gombóccá gömbölyödve, térdét szorosan a melléhez húzva a vízbe ugrik a stégről, majd valóságos dagályhullámot támasztva bukkan föl előttem. A tábori időkből megmaradt pár keskeny tutaj is – a vízi csaták nagyszerű kelléke –, anyám leginkább ezeken szeretett napozni. Apám időnként lespriccelte. Anyám méltatlankodott, de nem tudta palástolni a mosolyát.

Hunyorogtam egy kicsit: eltűntek a képek. Arra viszont még így is emlékeztem, hogyan fodrozta a nevetés, a kiabálás és a pancsolás tavunk nyugalmát, hogyan visszhangoztak a hangok. Eltűnődtem, hogy egyáltalán elülnek-e valamikor, és lehetséges-e, hogy apám vidám rikkantásai, ha egészen halkan is, de még mindig ott pattognak ide-oda a fák közt. Gyerekes gondolat, de hát ez van.

Az emlékek fájnak. Leginkább a jók.

– Itt vagy még, Beck? – kérdezte Elizabeth.

Odakaptam a fejem.

– Hogyne lennék, mikor mindjárt megmászlak.

– Szatír.

Elindult az ösvényen fölszegett fejjel, egyenes derékkal. Pár másodpercig elkísértem a tekintetemmel, és közben felvillant bennem a nap, mikor először láttam. Hétéves voltam, a Goodhart Roadon bicikliztem a banánnyergetes, Batman-matricás bringámmal. Meredek, kanyargós út volt, tökéletes pálya. Elengedett kézzel süvítettem lefelé, olyan vagánynak és menőnek érezve magam, amennyire egy hétéves srác csak érezheti magát. A menetszél lobogtatta a hajam, és könnyeket csalt a szemembe. Ruskinék háza előtt egy bútorszállító kocsi állt, kikerültem és – az első *bumm* – ott ment az én Elizabethem azzal a jellegzetes, mármár karót nyelt tartással; már akkor, hétesztendősen is méltóságteljesen, szeplősen, csuklóján fonott barátság – karkötővel.

Két héttel később, elsősökként, Sobel tanárnő osztályában ismerkedtünk össze, és attól a pillanattól fogva elválaszthatatlanok lettünk. A felnőttek hol cukinak, hol egészségtelennek minősítették a kapcsolatunkat. A közös játékokból gyerek- majd diákszerelem sarjadt, később – a középiskolában- hormonok serkentette randizgatás. Mindenki arra számított, hogy idővel kinőjük. Még mi is. Jó tanulók voltunk, főleg Elizabeth, racionálisak még az irracionális szerelemben is. Tisztában voltunk az esélyekkel. Ezzel szemben most mégis itt álltunk huszonöt évesen, héthónapos házassággal ezen a szent helyen, ahol tizenkét éves korunkban első igazi csókunkat váltottuk egymással.

Ágak között nyomultunk előre. A fák között megtapadt párát szinte vágni lehetett, a levegőt megülte a fenyőök mézgas illata. Magas fűben gázoltunk. Szúnyogok zümmögtek a nyomunkban. Hosszú árnyakat vetettek a fák, sokféleképp értelmezhetőket, olyasfélét, mintha felhők formáján vagy a Rorschach-teszt pacáin mélézna az ember.

Letértünk az ösvényről, sűrű bokrok között törtettünk tovább. Elizabeth ment elől, kétlépésnyire lemaradva követtem – most hogy belegondolok, szinte jelképes értelme volt. Világéletemben hittem, hogy semmi sem választhat szét minket – addigi életünk mindenesetre erről tanúskodott –, de most éreztem, hogy eltaszít tőle a bűn.

Az én bűnöm.

Elizabeth egy oszlopforma sziklához érve jobbra fordult. Ott állt a fánk. A kettőnk fája, a kérégebe vésett monogramokkal.

E. P.

+

D. B.

Igen: szív is volt körülötte. A szív alatt tizenkét rovás, mindegyik annak a bizonyos első csóknak az évfordulóján. Már épp azon voltam, hogy valamilyen szellemeskedéssel tompítom a szituáció szinte csöpögős romantikáját, de ahogy rápillantottam Elizabeth arcára, immár

szeplőtlen bőrére, hosszú, kecses nyakára, szeme tiszta zöldjére, vastag copfba font sötétbarna hajára, torkomon akadt a szó. Akkor ott kis híján bevallottam neki, de valami visszatartott.

– Szeretlek – mondtam.

– Már mászhatsz is.

– Ez aztán a jó hír.

– Én is szeretlek.

– Jó, jó – mondtam túljátszott higgadtsággal. – Ne izgulj. Megígértem, hogy megmászlak.

Mintha valami tétovaság derengett volna át a mosolyán. Magamhoz öleltem. Tizenkét évesen, mikor végre összeszedtük a bátorságunkat az első csókhoz, csodálatosan tiszta sampon és málnacukor illata volt. Reszkettem az újdonságtól, az izgalomtól, a felfedezéstől. Ma orgona- és fahéjillata volt. A csók mint valami meleg fény tolult fel a szívem legbelsejéből. Mikor a nyelvünk összeért, megint éreztem az áramütést. Elizabeth lélegzet után kapkodva húzódott el.

– Elvégzed a szertartást? – kérdezte.

Kezembe nyomta a bicskát, én meg belevéstem a kéregbe a tizenharmadik vonalat. Tizenhárom. Így visszatekintve, talán ez is előjel volt.

MIRE VISSZAÉRTÜNK a tóhoz, már besötétedett. Magányos irányfényként tűnt elő a feketeségből a sápadt hold. Kapkodva levetkőztünk. Ahogy ránéztem a holdfényben álló Elizabethre, valami kaparni kezdte a torkomat. Ő gázolt először a vízbe, alig fodrozta fel. Meglepően meleg volt a tó. Elegáns, egyenletes tempókkal úszott, úgy hasította a felszín, mintha ösvényt vágna bele. Esetlen csápolással követtem. Neszeink kacszátatott kövekként pattogtak végig a tó tükrén. Elizabeth megvárta, átöleltük egymást. Tüzelt a teste. Keble a mellemhez simult. Éreztem a szívverését, a leheletét. Az élet hangjai. Csókolóztunk. Kezem lesiklott dereka sima ívére.

Miután befejeztük, mikor újra tökéletesen rendjén valónak érződött minden, fölmásztam egy tutajra, és elterültem. Szétvetett lábakkal, vízbe lógó kézzel lihegtem.

– Csak nem vagy képes most elaludni? – kérdezte homlokát ráncolva Elizabeth.

– Még horkolni is.

– Szép kis férfi.

A tarkóm mögé kulcsoltam a kezem. Felhő siklott el a hold előtt, sápadt, szürke fényt szűrt a kék estébe. A levegő még mindig meg se rezzent. Elizabeth kikapaszzkodott a stégre, halványan kirajzolódott meztelen sziluettje. Még mindig elállt tőle a lélegzetem. Nézem, hogyan hajol előre, hogyan rázza ki hajából a vizet, s mint veti hirtelen kihomorítva hátra.

Kis tutajom elsodródott a parttól. Próbáltam végiggondolni, mi is történt velem, de igazából még én sem értettem. A tutaj egyre beljebb lebegett, lassanként szem elől vesztettem Elizabeth-t. Mire teljesen beleolvadt a sötétbe, eldöntöttem, hogy elmondom. Mindent elmondok neki.

Mintegy önmagamnak válaszolva rá is bólintottam, és lehunytam a szemem. Máris mintha egy nagy kő gördült volna le a szívemről. Hallgattam a tutajt nyaldosó hullámok puha locsogását.

Autó ajtajának nyitódása hallatszott. Fölültem.

– Elizabeth!

Csak a csend, csak a saját lélegzésem.

Kerestem a sziluettjét. Nem volt könnyű megtalálni, de egy pillanatra megláttam. Vagy csak úgy rémlett. Már nem vagyok biztos benne, és már nem is számít. Láttam vagy sem, mozdulatlanul állt, és úgy rémlik, felém fordulva.

Pisloghattam – igazából ebben sem vagyok egészen biztos –, és mire újra odanéztem, már nem volt ott.

Szívem a torkomban kalapált.

– Elizabeth!

Semmi válasz.

Páni félelem fogott el. Belefordultam a vízbe, úszva indultam a stég felé, de túlságosan hangosan csobbantak a karcsapásaim, fülsiketítőnek éreztem minden mozdulatomat. Nem hallottam, mi történik a parton – ha történik egyáltalán. Leálltam.

– Elizabeth!

A felhő még mindig ott feküdt a hold előtt. Hosszú ideig semmi sem hallatszott. Talán beült a kocsiba, gondoltam. Nyitottam a szám, hogy megint kiáltsam a nevét.

Ekkor hallottam meg a sikolyát.

Leszegtem a fejem és úsztam, úsztam, ahogy csak bírtam, vad csapásokkal, örült, rugdalózásszerű lábtempókkal. De még mindig messze voltam a stégtől. Próbáltam úzás közben előrenézni, de már nagyon sötét volt, a hold csak halovány pászmákat szórt, igazából nem világított.

Súrlódásszerű neszt hallottam, mintha vonszoltak volna valamit.

Hatméternyire lehettem a stégtől, többre semmiképp. Még gyorsabban csápoltam. Perzselt a tüdőm. Némi vizet is nyeltem. Végre elértem a létrát. Megragadtam, felhúzódkodtam, kikapaszzkodtam a vízből. A palló vizes volt az előttem kimászó Elizabeth-től. A ház felé pillantottam, de koromsötét volt, semmit sem láttam.

– Elizabeth!

Mintha egy baseballütővel döftek volna gyomorszájon. Kidülledt a szemem, kettégörnyedtem a fájdalomtól. Nem kaptam levegőt. Újabb ütés ért, ezúttal a fejem tetején. Hallottam, hogy reccsen a koponyám, és úgy éreztem, mintha valaki egy százas szöveget kalapálna a halántékomba. Meg-roggyantam, térdre roskadtam. Nem tudtam, hol vagyok, ki vagyok, csak azt tudtam, hogy védenem kell a koponyámat. Fölemeltem a karom. A következő ütés, az utolsó, az arcomon ért.

Hanyatt zuhantam, vissza a tóba. Szemem lecsukódott. Megint hallottam Elizabeth sikolyát, ezúttal a nevem sikoltotta, de nyomban gurgulázóvá, bugyborékolás szerű vált a hangja – minden hang és lassan a víz alá merültem.

1

Nyolc évvel később

MEGINT EGY bakfis. Megint egy tördöfés a szívembe.

Barna szeme volt, göndör haja, széles mosolya és fogszabályzója. Két hónapja töltötte be a tizennégyet.

– Állapotos vagy? – kérdeztem.

– Igen, doktor úr.

Sikerült nem lehunynom a szemem. Nem akkor láttam először várandós bakfist. Még csak aznap sem először. Öt éve, mióta a közeli Columbia-Presbyterian Kórházban leszolgáltam a cselédkönyves időmet, gyerekgyógyász vagyok egy Washington Heights-i rendelőintézetben. Közgyógyellátási igazolvánnyal rendelkező – értsd: szegény – betegeket részesítünk általános orvosi ellátásban. Van belgyógyászatunk, szemészetünk, orr-fül-gége meg az összes többi, és persze gyerekgyógyászatunk is. A hivatásomból kiindulva sokan egyszerűen azt hiszik, Istenáldotta jótét lélek vagyok, az a kenyérre kenhető fajta. Tévednek. Szeretem a gyerekgyógyászatot, de nem különösebben szeretem megesett kislányokon gyakorolni.

– És most mik a terveitek? – kérdeztem.

– Mármost nekem meg Terrellnek? Nagyon boldogok vagyunk.

– Terrell hány éves?

– Tizenhat.

Üdvözülten mosolygott. Megint sikerült nem lehunynom a szemem.

Leginkább az lep meg – minden alkalommal hogy ezeknek a terhességeknek a nagy része nem véletlen: Ezek a gyerekek gyerekeket akarnak. Ezt senki sem fogja fel. A születésszabályozással meg az önmegtartóztatással semmi gond, mondják, az igazság azonban az, hogy az igazán király barátnőiknek már van gyerekük, és mindenki körülugrálja őket. És ha lebabázik, akkor majd őt is.

– Szeret – közölte ragyogó szemmel az épp aktuális tizennégy éves lány.

– Anyádnak megmondtad már?

– Még nem. – Feszengett; majdnem ugyanolyan volt, mint a többi ilyen korú fruska. – Gondoltam, hogy a doktor úr megmondhatná helyettem.

Bólintottam. – Rendben van.

Megtanultam nem ítélni. Meghallgatom őket. Együtt érzek velük. Cselédkönyves koromban még prédikáltam. Piedesztálról szónokoltam a pácienseimhez, felvérteztem őket a tudással, miszerint az önpusztítás meredek útjára léptek. Aztán jött egy hideg manhattani délután és egy megfáradt, tizenhét éves lány – már a harmadik gyermekét hordta egy harmadik apától –, aki egyszer csak a szemembe nézett, és azt mondta: „Maga nem ismeri az én életemet.”

Azóta befogom a szám. Most már csak meghallgatom őket. Kiléptem a „nagy nyájas fehér ember” szerepéből, és jobb orvos lettem. Ezt a tizennégy éves lányt és a magzatát a tölem telhető legjobb ellátásban részesítem. Nem világosítom fel, hogy Terrell nem fog megmaradni mellette, ő maga pedig épp most teszi nagyon nehézé a jövőjét, és ha ő is olyan, mint a legtöbb hozzám forduló páciens, akkor húszéves korára legalább két másik férfival kerül hasonló kapcsolatba.

Nem szabad túl sokat töprengeni rajta, mert beledilizik az ember.

Beszélggettünk egy ideig, pontosabban szólva ő beszélt, én pedig végighallgattam. A vizsgáló, amelyben a munkám végzem, körülbelül akkora, mint egy börtöncella – nem mintha személyes tapasztalataim lennének –, és azzal a fajta kincstári zölddel van kifestve, mint az általános iskolákban a tornaterem melletti zuhanyozók. Az ajtón egy látásvizsgáló tábla, amelyről a pár lépésnyire ülő páciensnek le kell olvasnia, merrefelé mutat az *E*. A fehér falon megfakult Disney-figurák, meg egy nagy plakát, amely piramis formájában ábrázolja a táplálékláncot. Tizennégy éves páciensem felült a vizsgálóasztalra, amelyre minden egyes gyerek számára friss papírlepedőt terítünk. Mikor a hengerről lehúzó a papírt, valahogy mindig az jut eszembe, ahogy a sarki csemegében a szendvicset csomagolják.

A fűtőtestet nem lehet alacsonyabb fokozatra állítani, de egy ilyen helyiségben, ahol gyerekek vetkőznek, nem is szabad. Én rendszerint a magam szokásos orvosi öltözékében ülök ott: puplining, valamilyen élénk színű nyakkendő, farmernadrág, normál félcipő. Fehér köpenyt nem hordok, mert úgy tapasztaltam, megijednek tőle a gyerekek.

Ez a tizennégy éves kislány – nem tudtam túltenni magam a korán –, igazi jó kislány volt. Az a fura, hogy mind az. Beajánlottam egy ismerős szülészhez, tudva, hogy nála jó kezekben lesz. Utána beszéltem az anyjával. Semmi új, semmi meglepő. Mint mondtam: mindennapos eset. Távozás előtt a kislány megölelt. A válla fölött összenéztünk az anyjával. Naponta átlag huszonöt anyával találkozom, legfőlőbb egy-két férjes asszony akad köztük.

Mondtam már, hogy nem ítélek. De azért látok.

Miután elmentem, leírtam pár mondatot a kislány kartonjára. Visszalapoztam néhány oldalt. Cselédkönyves korom óta ismerem, ami azt jelenti, hogy nyolcévesen láttam először. Megnéztem a fejlődési grafikonját. Felvillant előttem, milyen volt akkor, és milyen most. Nem sokat változott. Végül mégiscsak lehunytam és megdörzsöltem a szemem.

Homer Simpson rikkantása zökkentett ki: „Levél jött! Levél! Halihó!”

Kinyitottam a szemem, és a monitorra pillantottam. Homer a tévébeli Simpson család Homerje, valaki az ő hangjára cserélte a számítógép száraz „Levél érkezett” jelentését. Épp meg akartam nézni, mi jött, mikor a házi telefon kattanása megállította a kezem. Wanda, az egyik recepciós volt az.

– Shauna keresi, Beck doktor úr.

Megköszöntem, és megnyomtam a villogó gombot.

– Szevasz, Shauna. Most nem épp...

– Ne strapáid magad – vágott közbe. – Itt vagyok.

Mobilról hívott. Felálltam, kimentem a folyosóra, és épp akkor értem a bejáráshoz, mikor belépett. Az a típusú nő, aki bármely helyiségbe úgy vonul be, mintha az méltóságán aluli lenne. Extra méretű manóken, egyike a csak egyetlen néven ismert keveseknek. Shauna. Mint Cher vagy Fabio. Száznyolcvanhárom centi magas, és nyolcvanöt kiló.

Most épp egy ordítóan méregdrága kék kosztümben és félméteres nyaklánccal. Tekerednek utána a nyakak, mint a napraforgó. A váróban is minden fej felé fordult.

Nem ereszkedett le odáig, hogy megálljon a recepciósánál, az meg jobb emberismerő volt, mintsem megpróbálja feltartóztatni.

– Ebédelünk – mondta Shauna köszönésképp. – Most rögtön.

– Mondtam, hogy nem érek rá.

– Vegyél föl valamit – mondta. – Hűvös van odakint.

– Shauna, hidd el, erre semmi szükség. Különben is csak holnap lesz az évforduló.

– Te fizetsz.

Tétováztam, de Shauna ismert már annyira, hogy lássa, megtört az ellenállásom.

– Gyere már, Beck. Meglátod, jó lesz. Mint az egyetemen. Emlékszel, mikor eljártunk az éjszakába, és gusztusos kis babákat csíptünk fel?

– Én sose csíptem fel gusztusos kis babákat.

– Jó, akkor én. Hozd a kabátodat.

A szobámba visszafelé menet az egyik mama szélesen rám mosolygott, és intett, hogy menjek oda hozzá.

– így a valóságban még szebb ez a lány – súgta.

– Hát...

– Mondja, és maga meg ő... – Hagyta kicsengeni a mondatot.

– Nem. Mással él – feleltem.

– Tényleg? Kivel?

– A nővéremmel.

EGY KÍNAI kispizkosban ebédeltünk, ahol a kínai pincér csak spanyolul tudott. Shauna értetlenül ráncolta a homlokát.

– Mi a fene az a tortillába göngyölt mu su szelet?

– Éljen merészen – biztattam.

Már az első nap megismerkedtünk az egyetemen. A felvételi irodán valaki Shaunnak olvasta a nevét, aminek folytán egy szobában kötöttünk ki. Mindketten azon voltunk, hogy megyünk és jelentjük, de közben szóba elegyedtünk. Meghívott egy sörre. Gyorsan megkedveltem. Pár óra múltán elhatároztuk, hogy megpróbáljuk, mivel könnyen lehet, hogy különben mindketten valamilyen hülye figurát kapunk szobatársnak.

Egy jobbfejű kis massachusettsi egyetemre, az Amherst College-ba jártam. Elizabeth – évfolyamelsőként végzett a gimnáziumban – a Yale-t választotta. Mehettünk volna mindketten ugyanarra az egyetemre, de megbeszéltük a dolgot, és abban maradtunk, hogy a különválás remek szakítópróbája lesz a kapcsolatunknak. Érett fővel hozott döntés volt. Az eredmény? Majd' belepusztultunk, annyira hiányoztunk egymásnak. Az elválás csak megerősítette kötődésünket. Van ilyen.

– Tudnál vigyázni ma este Markra? – kérdezte evés közben Shauna.

Mark az ötéves unokaöcsém. Shauna valamikor negyedéves korában kezdett járni Lindával, a nővéremmel. Hét éve tették le az együttélési fogadalmukat. Mark a szerelmük ... – hogy is mondjam? – ... mellékterméke volt, mesterséges megtermékenyítés eredménye. Linda hordta ki, és Shauna adoptálta. Mivel bizonyos dolgokban mindketten kissé régimódiak, azt akarták, hogy a gyermeküknek legyen az életében egy igazi férfimodellje. Itt jövök a képbe én.

– Nem gond – válaszoltam. – Úgyis szeretném megnézni az új Disney-filmet.

– Ez a Disney-baba egyszerűen gyönyörű – újságolta Shauna. – Szerintem a Pocahontas óta a legdögösebb csajuk.

– Ezt örömmel hallom – mondtam. – És hol mulattok Lindával?

– Én ebbe már tönkremegyek. Mióta divatba jöttek a leszbikusok, annyi a meghívásunk, hogy egy perc nyugtunk sincs. Már ott tartok, hogy visszasírom az időt, amikor még bujkálnunk kellett.

Rendeltem egy sört. Talán nem kellett volna, de egy pohár nem árthat. Shauna is rendelt egyet.

– Szóval szakítottál azzal a hogyishívjással – mondta.

– Brandyvel.

– Azzal. Egyébként nem rossz név. Nincs véletlenül egy Whisky nevű nővére?

– Csak kétszer találkoztunk.

– Sebaj. Amúgy is egy piszkafa. Egyébként pedig van a számodra egy tökéletes jelöltem.

– Kösz, de nem.

– Igazi bombázó.

– Ne strapáid magad miattam, Shauna.

– Miért ne?

– Emlékszel arra a Cassandra nevű nőre, akivel legutóbb hoztál össze?

– Miért, mi baj volt vele?

– Többek között az, hogy a nőket szereti.

– Jézusom, Beck, ne légy már ilyen vaskalapos.

Megszólalt a mobilja. Beleszólt, hátradőlt, de közben

is az arcomat fürkészte. Mondott valamit, aztán becsattintotta a beszélőt.

– Mennem kell.

Intettem, hogy fizetnék.

– Holnap este pedig átjössz – közölte.

– Ó! – mondtam túljátszott meglepetéssel. – Nincs programjuk Szapphó leánypajtásainak?

– Nekem nincs. A nővérednek van. A Brandon Scope bankettjére megy.

– És te?

– Én nem.

– Miért nem?

– Mert nem akarjuk, hogy Mark két egymás utáni este nélkülünk maradjon. Lindának muszáj elmennie, ő a kuratórium elnöke, én meg szabadnapos vagyok. Úgyhogy gyere csak át. Majd hozatok valami kaját, és videózunk Markkal.

Másnap volt az évforduló. Ha Elizabeth élne, most vésnénk a fába a huszonegyedik rovást. Bármennyire furcsa is, nem volt különösebben fontos számomra a következő nap. Ami ezeket az évfordulókat, ünnepeket vagy épp Elizabeth születésnapját illeti, sikerült annyira fölkeleményítenem magam, hogy többnyire simán átvészelem őket. A „normális” napok a veszélyesek. Mikor nyomogatom a tévé távirányítóját, és elém kerül egy bizonyos típusú film. Vagy amikor egy könyvesboltban megpillantom Alice Hoffmann vagy Anne Tyler valamelyik új könyvét. Mikor a Four Tops-ot vagy Nina Simont hallgatom. Ilyenek.

– Megígértem Elizabeth anyjának, hogy benézek – mondtam.

- Jaj, Beck... – Le akart tolni, de visszafogta magát. – Akkor utána.
- Átmegyek.
- Elkapta a karomat.
- Te megint be akarsz gubózni, Beck.
- Nem válaszoltam.
- Tudod, hogy szeretlek. Te is tudod, hogy ha csak egy csöppnyi szexuális vonzerőd lett volna is, valószínűleg téged választalak, és nem a nővéredet.
- Hízogó – feleltem. – Tényleg.
- Ne rekessz ki. Ha engem kirekesztesz, mindenkit kizársz. Mondd el. Jó?
- Jó – feleltem. – De nem mondtam el.

KIS HÍJÁN letöröltem az emailt.

Olyan sok szemétpostát kapok – „Ön nyert!”, „Válasz a kérdésére”, „Előjegyzését regisztráltuk”, „Tina vagyok, tizenkilenc éves, és van egy álmom...” –, meg a hasonlók –, hogy már igencsak rááll a kezem a *Törlés* gombra. Először a feladó nevét olvasom el. Ha ismerős: jó. Ha nem: már törlöm is nagy lelkesen.

Ezúttal csak egyetlen levelem érkezett, az, amelyiknek jöttét Homer rikkantása már jelezte. Gyorsan végigsiklott rajta a szemem, és megakadt a „Tárgy” első két betűjén. A képernyő úgy van kialakítva, hogy csak a feladó címét és ezt a két betűt láttam. A címet nem ismertem: összevissza számjegyek@comparama.com

Összehúztam a szemem, és lenyomtam a jobbra mutató gördítőnyilat. Betűnként bukkant elő a tárgy többi része.

Minden egyes kattintásnál gyorsult egy kicsit a pulzusom. A lélegzésem szintén. Nyomtam a gördítőgombot.

Miután a sor szélére értem, mikor már minden betű megmutatkozott, megint elolvastam a tárgyat. Mély dübbenést éreztem a szívemben, mintha egy gőzkalapács indult volna működésnek benne.

– Doktor úr!

Nem akart mozdulni az ajkam.

– Beck doktor úr!

– Várjon egy percet, Wanda.

Éreztem a tétovázását, mert nem kapcsolta ki rögtön a házi telefont. Aztán kattant a készülék.

Nem bírtam levenni a szemem a monitorról.

Címzett: dbeck.md@nyhosp.com Feladó: 13943928@comparama.com Tárgy: E.P. + D.B. //

Huszonegy vonás. Négyszer is megszámloltam.

Kegyetlen, beteges tréfa. Ökölbe szorult a kezem. Miféle mocskos csirkefogó küldhette? Emailben könnyű megőrizni a névtelenséget: a gyávák legjobb elektronikus búvóhelye.

Nagyon kevesen tudnak a fáról és a kergébe vésett rovasokról. A média sose szagolta meg. Shauna persze tudta. És Linda. Elizabeth is elmondhatta a szüleinek vagy a nagybátyjának. De rajtuk kívül...

Ki küldhette?

Magát a levelet is el kellett volna olvasnom, de valami visszatartott. Az az igazság, hogy gyakrabban gondolok Elizabeth-re, mint beismerem – bár nem hiszem, hogy bárki is bevénne –, de sose beszélek se róla, se a történekről. Igazi férfinak tartanak, akiben van annyi tartás, hogy megkímélem a barátaimat a nyavalygásaimtól, és nem sajnáltatom magam. De nem erről van szó: egyszerűen fáj, ha Elizabeth-től beszélek. Nagyon. Visszahozza az utolsó sikolyát. Visszahozza az összes megválaszolatlan kérdést. Visszahozza, a *mi lett volna*, ha kezdetű mondatokat, amelyeknél fájóbban kevés dolog marcangolja a lelket. Visszahozza a

büntudatot, és bármennyire irracionális is, visszahozza az érzést, hogy egy erősebb ember – egy *igazi* férfi – talán meg tudta volna védeni.

Egy-egy tragédia megemésztéséhez sokak szerint hosszú idő kell. Megbénul az ember, nem képes megfelelően reagálni a rideg valóságra. Ez sem igaz, pontosabban rám nem érvényes. Amint megtalálták Elizabeth holttestét, abban a pillanatban felfogtam, mit jelent ez. Megértettem, hogy soha többé nem látom, hogy soha többé nem ölelhetem magamhoz, hogy sose lesz gyerekünk, és nem fogunk együtt megöregedni. Eljutott a tudatomig, hogy minden végérvényes, megmásíthatatlan, és egyszerűen nincs mit tenni ellene.

Egy hétig zokogtam, nem bírtam abbahagyni. Végigsírtam a temetést. Senkinek sem engedtem, hogy hozzám érjen, még Shaunának és Lindának sem. Egyedül aludtam a közös ágyon, arcom Elizabeth párnájába fúrta, hogy érezzem még egyre halványabb illatát. Kinyitottam a szekrényét, és az arcomra szorítottam a ruháit. Nem leltem vigaszt sem ebben, sem abban. Bizarr, keserves dolgok voltak. De akkor is az ő illatát szívtam magamba, lényeg egy parányi részét.

Jóindulatú jó barátok – gyakran ez a legrosszabb fajta – bőven elláttak a szokásos közhelyekkel, úgyhogy vagyok olyan helyzetben, hogy mindenkit figyelmeztessenek: az „őszinte részvétem” tökéletesen elegendő. Nekem ne mondja senki, hogy még fiatal vagyok. Hogy az idő minden sebet begyógyít. Hogy ő már jó helyen van. Hogy ez valamiféle isteni terv része. Hogy legyek boldog, amiért megismerhettem egy ilyen szerelmet. Még ezek a banalitások is dühítettek. Csak arra voltak jók, hogy rámeredjek az illetőre és elgondolkozzak: miként lehetséges, hogy ez a hülye még mindig él és virul, Elizabeth pedig meghalt.

Meg hallom ezt a csontig rágott „jobb az elvesztett szerelem, mint az el nem nyert” szöveget. Ez sem igaz: nem jobb. Nekem ne mutassák meg a Paradicsomot csak azért, hogy aztán a szemem láttára fölperzseljék. De ez csak a dolog engem érintő része, az önző szempontja. Leginkább az fáj, hogy Elizabeth-től mennyi minden megtagadtattott. Nem tudom számát adni, hányszor látok vagy teszek valami olyasmit, amiről tudom, hogy nagyon örülne neki: ez a hiányérzet újra és újra mellbe vág.

Hogy megbántam-e valamit? Csak egyetlenegy: hogy előfordultak olyan pillanatok, amelyeket valami másra pazaroltam, és nem arra, hogy őt boldoggá tegyem.

– Doktor úr!

– Még egy másodperc – feleltem.

Megfogtam az egeret, és rákattintottam a tárgyra. Megjelent a levél.

Címzett: dbeck.md@nyhosp.com Feladó: 13943928@comparama.com Tárgy: E.P. + D.B. //

Üzenet: Kattintás: csókidő.

Mintha egy ólomtömb került volna valahogy a mellembé.

Csókidő.

Ez valami rossz vicc. Annak kell lennie. Az aláhúzott szóra vittem a kurzornyilat, és rákattintottam. A kórház számítógéprendszeré elég öreg, elszöszmötölt egy ideig a gép. Közben egyre csak az járt a fejemben, hogy honnan tud valaki a csókidőről.

404 hiba. Nincs ilyen lap.

Ráncokba gyűrődött a homlokom. Ki a fene küldhette? Megpróbáltam még egyszer, de ugyanaz a hibüzenet jött. Döglött a link.

Ki tudott a csókidőről?

Én sose meséltem róla senkinek. Elizabeth-szel se igen beszélgettünk róla, ilyen dolgokban szégyenlősebbek és szemérmesebbek voltunk, mint egy templomjáró aggszűz. Őszintén szólva kicsit zavart is mindkettőnket, de mikor huszonegy esztendeje először csókoltuk meg egymást, valamiért megjegyeztem az időpontot. Csak úgy. Mikor szétváltunk, ránéztem a Casiómra, és fennhangon közöltem: „Negyed hét”.

Elizabeth meg azt felelte: „Csókidő.”

Később sem kérdeztem meg tőle, miért pont ez a fura szó bukott ki a száján, és most már sose fogom megtudni,

Megint végigsiklott a szemem az üzeneten. Éreztem, hogy emelkedik a vérnyomásom. Ez nem vicc. Ez nem szimplán egy kegyetlen tréfa. Ez...

Csókidő.

Másnap, este negyed hétkor. Addig várni kell.

Kivárom.

Mindenesetre kimentettem a levelet egy floppyra, és ki is nyomtattam. Nem sokat konyítok a számítástechnikához, de azt tudom, hogy az alul látható betű- és jelhalmazból néha vissza lehet nyomozni a levelek feladóját.

Megint megszámoztam a ferde vonalakat. Még mindig huszonegy volt.

Ahogy ott, szűkös kis rendelőmben visszagondoltam a fára és az első csókra, mintha újra éreztem volna a málnacukor illatát.

2

ODAHAZA EGY másik csapás várt. Szintén a múltból.

Manhattannel szemközt, a George Washington-híd átellenes oldalán, New Jerseyben lakom, Green Riverben, egy afféle „ideális” amerikai településen, amelynek a neve ellenére se folyója, se sok zöldterülete. A ház a nagyapámé. Három éve, a nagyanyám halála után költöztem hozzá. Napközben ápolónők gondoskodnak róla, úgy váltogatják egymást, mint jobb helyeken az ágyneműt szokás.

Nagyapa Alzheimeres. Valahogy úgy működik az agya, mint egy ősrégi, szobaantennás fekete-fehér tévé. Hol veszi az adást, hol nem, néha jobban, máskor gyöngébben, és közben egy bizonyos helyzetben kell tartani az antennát, nem szabad vele mozdulni, és még olyankor is szalad időnként a kép. Eleinte legalább is így volt, de a hasonlatnál maradva: az utóbbi időben sajnos épp csak fel-felvillan a képernyő. /

Igazából sose szerettem az öreget. Csupa görcsös akarat, az a pusztán a maga erejéből fölemelkedett típus. Az embereket csak egyféle szempont szerint képes megítélni: mennyire vitte az illető – mármint anyagilag. Nehezen szerető, régimódi figura volt világéletében. Csupa férfigög. Egy olyan hozzám hasonló, inkább gondolkodó, mint sportos fiúunoka, még ha jó tanuló volt is, nemigen állt meg előtte.

Csak azért költöztem oda hozzá, mert tudtam, hogy ha én nem teszem meg, akkor a nővérem vállalja. Linda ilyen. Kicsinek is ilyen volt. Most viszont már gyereke van, élettársa, kötelezettségei. Nekem meg nincsenek. Ennek tudatában „megelőző csapást” foganatosítottam, és beköltöztem. De azért szeretek itt lakni. Legalább csendes környék.

Chloe, a kutyám hozzám rohant, lelkesen csóválta a farkát. Megvakartam a füle tövét. Egy percig odaadóan tűrte, aztán a pórázt kezdte fixírozni.

– Várj egy percet – mondtam.

Nem szereti ezt a mondatot. Rám nézett, ami nem is olyan könnyű, ha valakinek a szőre függönyként hull a szemére. Chloe szakállas collie, nézetem szerint sokkal inkább látszik pásztorkutyának, mint bármelyik más collie fajta. Rögtön a házasságkötésünk után vettük Elizabeth-szel, aki szerette a kutyákat. Én nem. Most már igen.

Nekidörgölözött az ajtónak, tett egy kört, nézte, hipnotizálta, rám nézett, majd megint az ajtóra. Meleg... meleg... Forró!

Nagyapa a foteljébe roskadva valamilyen vetélkedőműsort nézett. Nem fordult felém, de amennyire meg tudtam állapítani, a tévé sem jutott el a tudatáig. Mintha megkövült volna az arca. Az utóbbi időben ilyen, csak olyankor oldódik valamicskét, mikor a pelenkáját cserélik. Olyankor ellágyulnak, elernyednek a vonásai, a szeme elfelhősödik, néha egy csepp könnye is

kicsordul. Érzésem szerint ilyenkor a leglucidabb, és ugyanakkor ilyenkor szeretne leginkább szenilis lenni. Istennek furcsa humora van.

A nővér hagyott egy levélkét a konyhaasztalon: „Hívja vissza Lowell seriffet.” Egy telefonszám is oda volt firkantva.

Lüktetni kezdett a halántékom. Mióta fejbe vágta, időnként migrén gyötör. Az ütéstől betört a koponyám, öt napig feküdtem vele kórházban, de egy specialista, egyébként évfolyamtársam, köti az ebet a karóhoz, hogy a fejfájásaim inkább pszichés, mint fizikai eredetűek. Lehet, hogy igaza van. Így vagy úgy, de a fájdalom még él. A büntudattal együtt. Le kellett volna kapnom a fejem. Látnom kellett volna az ütést. Nem lett volna szabad a vízbe esnem. És végül: ha sikerült annyira összeszednem magam, hogy ne fulladjak vízbe, akkor hogy nem bírtam annyi erőt összeszedni, hogy megmentsem Elizabeth-t?

Semmi értelme. Tudom.

Megint átfutottam a cetlit. Chloe nyüszögött. Fölemeltem a mutatóujjam, erre abbahagyta, de megint rákezdte szokásos műsorát: hol az ajtót nézte, hol engem.

Nyolc éve hallottam utoljára Lowell sheriffről, de még mindig emlékszem rá, hogyan tolakodott oda a kórházi ágyam fölé azzal a kétkedésbe és cinizmusba kérgesült arcával.

Mit akar ennyi év után?

Fölvettem a kagylót, és tárcsáztam. Elsőre fölkapta.

– Köszönöm, hogy visszahívott, Beck doktor.

Nem rajongok a hívóazonosítókért, nekem kicsit olyan, mintha a Nagy Testvér leselkedne. Megköszörültem a torkomat.

– Miért keresett? – Kihagytam a tiszteletköröket.

– Itt téblábolok a környéken – felelte –, és nagyon szeretnék beugrani magához, ha nem zavarom.

– Magánügyben? – kérdeztem.

– Hát... Nem.

Várta, hogy mondjak valamit, de nem szólaltam meg.

– Megfelelne most? – kérdezte.

– Elárulná, hogy miről van szó?

– Ezt jobb szeretném inkább személyesen.

– Én meg jobb szeretném most. – Megfeszültek a kagylón az ujjaim.

– Rendben van, doktor úr. Megértem. – A torkát köszörülte, de érezhetően csak az időt húzta. – Nem tudom, látta-e a híradóban, hogy két holttestet találtak Riley megyében.

Nem láttam.

– Mi van velük?

– A maga birtoka közelében találtak rájuk.

– Nem az én birtokom, hanem a nagyapámé.

– Úgy tudom, maga a gyámja.

– Nem én, hanem a nővérem.

– Akkor talán nem ártana, ha felhívná, mert vele is szeretnék beszélni.

– Ha jól értem, nem a Charmaine-tónál találták azokat a halottakat.

– Jól értette. Nem ott, hanem a szomszédos birtokon. Igazából a megyéé.

– Akkor mit kíván tőlünk?

Szünet.

– Nézze... Egy óra múlva ott vagyok. Legyen szíves, szóljon Lindának, hogy menjen át magukhoz. Köszönöm. – Letette.

A NYOLC év nem bánt kegyesen Lowell-lel, de hát eredetileg sem volt egy Mel Gibson. Apró, vézna ember. Az arcbőre úgy megereszkedett, mint egy félig megolvadt viaszbulldogé, az orra vége pedig krumpliformán kidudorodik. Percenként előkap egy ócska zsebkendőt, gondosan kihajtogatja, megtörni az orrát, és mielőtt zsebre teszi a zsebkendőt, hasonló gondossággal összehajtogatja.

Linda időközben megérkezett. Előrehajolva, ugrásra készen ült a kanapén, hogy szükség esetén élő pajzsként fedezzen. Gyakran ül ilyen testtartásban. Teljes, osztatlan figyelemmel fordul az ember felé, akivel beszélget, rászögezi azt a nagy, barna szemét, képtelenség máshova nézni. Természetesen elfogult vagyok, de nem ismerek nála jobb embert. Bármilyen érzelgős közhelynek hangzik is, az ő lénye jelenti nekem, hogy nem reménytelen a világ. Az ő szeretete nyújtja nekem mindazt, amim maradt még.

A nagyszüleink nappalijában voltunk, amit ha csak egy mód van rá, nagy ívben elkerülök. Avított, kísérteties helyiség, érződik benne az öregek kanapéjának jellegzetes szaga. Még levegőt se szívesen veszek itt. Lowell éppenséggel nem vágott rögtön a dolgok közepébe. Megtörölte még néhányszor az orrát, aztán elővett egy spirálos jegyzetömböt, megnyalazta az ujját, úgy lapozgatott, míg meg nem találta, amit keresett.

– Megmondaná, mikor járt legutóbb a tónál? – kérdezte.

– Én a múlt hónapban – felelte Linda.

Lowell szeme azonban rám szegeződött.

– És maga, doktor úr?

– Nyolc éve.

Úgy bólintott, mintha erre a válasza számított volna.

– Ahogy már a telefonban is mondtam, találtunk a tó közelében két holttestet.

– Tudják, már kik azok? – kérdezte Linda.

– Még nem.

– Ez azért furcsa, nem?

Lowell eltűnődött a kérdésem, közben kissé előrehajolt, hogy megint elővegye a farzsebéből a zsebkendőjét.

– Egyelőre csak azt tudjuk, hogy mindkettő felnőtt, fehér férfi. Most vetjük össze őket az eltűnt személyek listájával. Elég régi holttestek.

– Mennyire régiek? – kérdeztem.

Lowell megint a szemembe nézett.

– Nehéz megállapítani. A labor még vizsgálja, de úgy saccoljuk, hogy legalább öt éve halhattak meg. És elég mélyre voltak temetve. Sose találtuk volna meg őket, ha nincs az az özönvízszerű eső meg a földcsuszamlás. Meg hogy előkerült az a medve.

Összenéztünk Lindával.

– Miféle medve? – kérdezte Linda.

– Egy vadász lőtt egy medvét, és talált mellette egy csontot, a medve szájából esett ki. Kiderült, hogy egy felkarcsont. Nekiálltunk turkálni, hát eltartott egy darabig. Egyébként még nem is hagytuk abba.

– Arra gondolnak, hogy esetleg több holttestet is találnak?

– Sose lehet tudni.

Hátradőltem ültömben, Linda viszont megint előrehajolt.

– Szóval engedélyt akar kérni, hogy a Charmaine-tó környékén is ássanak. Ezért jött?

– Részben – felelte Lowell. Vártam, hogy folytassa. Megköszöri a torkát, és megint rám nézett. – A maga vércsoportja ugye B, doktor úr?

Válaszra nyitottam a szám, de Linda a térdemre tette a tenyerét.

– Hogy jön ez ide? – kérdezte.

– Más dolgokat is találtunk – válaszolta Lowell. – Mármint a sírgödörnél.

– Milyen más dolgokat?

– Ne haragudjon, de ezt nem mondhatom meg.
– Akkor szíveskedjék eltűnni innen! – mondtam.
Lowellt láthatóan nem lepte meg a kifakadásom.
– Nézze, én csak szeretnék egy...
– Tűnjön innen.
Nem mozdult.
– Tudom, hogy a felesége gyilkosát már elítélték, és hogy nagyon fájó sebeket szakítok fel.
– Ne álszenteskedjen itt nekem.
– Nem áll szándékomban.
– Nyolc éve még azt hitte, hogy én öltem meg.
– Ez nem igaz. Maga volt a férje. Az ilyen esetekben először mindig a családtagok ellenőrzése a...
– Talán ha nem ilyen hülyeségekre pazarolta volna az idejét, megtalálta volna, mielőtt... – Elfordítottam a fejem, úgy éreztem, megfulladok. Dögölj meg. Dögölj meg. Linda meg akarta fogni a karom, de elhúzódtam.
– Nekem az a dolgom, hogy minden eshetőséget vizsgáljak meg – dünnyögte Lowell. – A szövetségiak is részt vettek a nyomozásban. Az apósát és a sógorát folyamatosan tájékoztattuk a fejleményekről. Minden tőlünk telhetőt megtettünk.
Nem bírtam tovább hallgatni.
– Mi a büdös francért jött ide, Lowell?
Felállt, följebb rántotta a nadrágját.
– Vérmintát szeretnék venni magától.
– Minek?
– Mikor a feleségét elrabolták, magát megtámadták.
– És?
– Fejbe vágták valamilyen tompa tárggyal.
– És?
Lowell megtörölte az orrát, eltette a zsebkendőjét, és járkálni kezdett.
– A holttestek mellett egy baseballütőt is találtunk.
Megint lüktetni kezdett a halántékom.
– Nem értem – szólt közbe Linda. – Mi köze ennek az öcsémhez?
– Alvadt vért találtunk rajta. A vércsoport B pozitív. – Felém billentette a fejét. – És a magáé, Beck doktor?

MEGINT VÉGIGMENTÜNK az egészen. A tavi fürdés, a kocsiajtó nyitásának hangja, szájalmas evickélésem a part felé.

– Emlékszik rá, mikor visszaesett a tóba? – kérdezte Lowell.
– Igen.
– És hallotta a felesége sikolyát?
– Igen.
– Azután elájult? A vízben?
Bólintottam.
– Milyen mély volt a víz, ahol beleesett?
– Nyolc éve nem mérte meg?
– Próbáljon meg elviselni, doktor úr.
– Nem tudom. Mély.
– De mennyire? Leért a lába?
– Nem.
– Értem. És azután mire emlékszik?

– A kórházra – feleltem.
– És a tó és a kórház között semmire?
– Ahogy mondja.
– Nem emlékszik rá, hogy kimászott a vízből? Hogy elvánszorgott a házukig, és mentőt hívott? Maga is tudja, hogy ezt tette. A ház padlóján találtunk magára, és a telefonkagyló mellé volt téve.
– Tudom, de nem emlékszem rá.
Linda megszólalt.
– Maga szerint ez a két ember az ő áldozata... – Tétovázott. – KillRoyé?
Suttogva ejtette ki, de a név pusztá kimondása is megdermesztette a szoba levegőjét.
Lowell köhögött, a szája elé emelte az öklét. – Nem tudjuk, asszonyom. Az eddig ismert áldozatai mind nők, és tudomásunk szerint sose rejtette el a holttesteket. Ennek a két embernek a bőre pedig már elbomlott, úgyhogy nem bírjuk megállapítani, hogy meg lettek-e bélyegezve.
Megbélyegezve. Forogni kezdett velem a szoba. Lehunytam a szemem, és próbáltam nem hallani többet.

3

MÁSNAP KORÁN bementem a rendelőbe, két órával korábban, mint amikor az első beteget vártam. Bekapcsoltam a számítógépet, behívtam a furcsa emailt, és rákattintottam a linkre. Megint csak hibáüzenetet kaptam, igazából nem is lepett meg. Újra és újra elolvastam az üzenetet, próbáltam valami mélyebb értelmet keresni benne. Nem találtam.

Adtam vérmintát a rendőrségnek. A DNS elemzés hetekig eltart, de a seriff remélte, hogy talán hamarabb is megkapja az előzetes eredményt. Próbáltam tőle több információt kicsikarni, de hallgatott, mint a csuka. Titkolt előlünk valamit, de sejtelmem se volt, hogy mit.

Mialatt a rendelőben ülve az első betegre vártam, gondolatban újra lepergettem Lowell látogatását. Eltöprengtem: két holttest. Egy véres baseballütő. És kénytelen-kelletlen elgondolkoztam a megbélyegzésen is.

Elizabeth holttestét öt nappal az elrablása után, a 80-as út mellett találták meg, az orvos szakértő szerint akkor már két napja halott volt. Ez azt jelenti, hogy három napot töltött élve Ellroy Kellerton alias KillRoy-jal. Három napot egy szörnyel. Három napfölkelte, három naplemente, rettenetes kínok között. Nem akarok többet tudni erről. Vannak olyan területek, ahová a gondolat nem hajlandó bemerészkedni, minduntalan másfelé fordul.

KillRoyt három hét múlva fogták el. Beismerte, hogy tizennyolc nőt gyilkolt meg szórakozásból. Ann Arborban egy diáklánnyal kezdte, az utolsó áldozata egy bronxi prostituált volt. Mind a tizennyolc áldozatára valamilyen út mentén bukkantak rá. Mindegyikbe bele volt égetve egy K betű. Ellroy Kellerton fogott egy piszkavasat, vörösizzásig hevítette, edényfogó kesztyűt húzott, és a tüzes vas hegyével az én Elizabeth-em gyönyörű bőrébe sercegett a betűt.

Rossz irányba tévedtek a gondolataim, egymás után tolultak fel a képek. Szorosan lehunytam a szemem, és virágokra próbáltam gondolni. Nem ment. KillRoy egyébként él. Ítélezési gyakorlatunk lehetővé teszi, hogy ez a szörnyeteg lélegezzon, olvasson, beszélgessen, interjút adjon a CNN-nek, hogy jótét lelkek látogatását fogadja, mosolyogjon. Miközben az áldozatai föld alatt rothadnak. Mondom: Istennek furcsa humora van.

Odamentem a mosdóhoz, hideg vízben megmostam az arcom, és belenéztem a kagyló fölötti tükörbe: mint egy kicsavart mosogatórongy. Kilencre megjöttek az első páciensek. Fél szemmel egész idő alatt a faliórát figyeltem, vártam a negyed hetet, a „csókidőt”. Mintha mézgában forogtak volna a mutatók.

Belemerültem a betegek gondjába-bajába. Mindig is megvolt ez a képességem. Gyerekként képes voltam hosszú órákig egyfolytában tanulni, orvosként teljesen bele tudok temetkezni a munkába. Elizabeth halála után is ezt tettem. Egyesek szerint a munkát választom az élet helyett, amire csak azt tudom felelni: És?

Délben bekaptam egy sonkás szendvicset és megittam egy diétás kólát, aztán folytattam a rendelést. Egy nyolcéves kisfiút az elmúlt évben nyolcvanszor vittek egy kiropraktikushoz „gerincegyenesítésre”, pedig nem is fájt a háta. Az illető gyógyász szélhámos, mint a környékbeli kollégái nagy része. Tévét vagy videomagnót ígérnek a szülőknek, ha hozzájuk hordják a gyerekeiket, aztán leszámolják a kezelést a Medicaidnek. A közgyógyellátás remek és szükséges intézmény, az államok és a szövetségi kormány ezen keresztül kárpótolja a gyógyintézményeket azoknak a betegeknek a kezeléséért, akik ezt nem bírnák megfizetni, de a Medicaidet gyakrabban dobják át, mint azt a bizonyos valamit a palánkon. Egyszer mentővel hoztak hozzám a kórházba egy tizenhat éves srácot, aki egyszerűen leégett egy kicsit a tengerparton. Miért mentővel? Miért nem taxival vagy metróval? Mert a mentőt fizeti a Medicaid.

Ötkor az utolsó páciensemtől is elkészöntem. A kiségitők munkaideje fél hatkor jár le. Megvártam, míg mindenki elmegy, aztán leültem a számítógéphez. Kintről tompán hallatszott a rendelő telefonjainak csöngése. Fél hat után rögzítő fogadja a hívásokat, többféle lehetőséget is felkínál a hívónak, de valamilyen okból csak a tizedik kicsengésre veszi föl. Most valahogy örjítő volt.

Fölmentem a hálóra, behívtam a levelet, és megint rákattintottam a linkre. Még mindig semmi. Elgondolkoztam ezen a különös levélen meg a két holttesten. Egyre csak oda lyukadtam ki, hogy biztosan van valami közük egymáshoz. Sorra vettem a lehetőségeket.

Egy. A két férfit KillRoy ölte meg. Igaz, a többi áldozata mind nő volt, és a tetemüket úgyszólván közszemlére tette, de ez még nem zárja ki, hogy másképp is gyilkolhatott.

Kettő. KillRoy rávette ezt a két férfit, hogy segítsenek neki elrabolni Elizabeth-t- ez sok mindent megmagyarázna. Például a baseballütőt, már ha tényleg az én vérem van rajta. Ugyanakkor egy másik nagy kérdésemre is választ ad Elizabeth elrablásával kapcsolatban. Mint minden sorozatgyilkos, elméletileg KillRoy is magányos gyilkos volt. Mindig is törtem a fejem, hogyan volt képest Elizabeth-t a kocsihoz vonszolni, és ugyanakkor lesben állni és várni, hogy mikor mászom ki a vízből. Míg Elizabeth holttestét meg nem találták, a rendőrök feltételezték, hogy a tettesek többen voltak. Mikor azonban rábukkantak, és a bőrében ott volt rásütött K, ezt a hipotézist sutba hajították. Az okfejtés úgy szólt, hogy ha KillRoy tette, akkor valahogy megbilincselte és elnémitotta Elizabeth-t, aztán engem kólintott föbe. Éppenséggel nem hangzik tökéletes megfejtésnek, de ha egy kicsit erőlködik az ember, el tudja hinni. És most fölmerült egy másik magyarázat: tettestársai voltak, és azokat is megölte.

Három. Feltehetőleg ez a legegyszerűbb: a baseballütőn talált vér nem az én vérem. A B pozitív nem tói gyakori, de nem is túlságosan ritka. Ennek a két holttestnek valószínűleg semmi köze Elizabeth halálához.

A számítógép órája 18:04-et mutatott.

Még tizenegy perc.

És akkor?

A telefonok csak csöngtek, csöngtek. Ujjaim rángás-szerű dobszólót vertek az asztalon. Már tíz perc sem hiányzik. Ha megjavult a link, akkor valószínűleg már most is működik. Megfogtam az egeret, és mély lélegzetet vettem.

Megszólalt a csipogóm.

Aznap este nem voltam ügyeletes. Ez azt jelentette, hogy vagy tévedésből kapcsolták hozzám a hívást – a rendelő éjszakai központosai elég gyakran tévedtek –, vagy valamilyen személyes ügy. Ránéztem a kijelzőre.

Lowell seriff keresett, „Sürgös” jelzéssel.

Nyolc perc.

Tépelődtem, hogy mit csináljak, de nem sokáig: bármi jobb volt, mint a saját gondolataim levében főni. Visszahívtam.

Lowell már akkor tudta, hogy én vagyok, mikor még föl se vette a kagylót.

– Bocsásson meg a zavarásért, doki – dokinak szólított, mintha haverok lennénk-, de muszáj kérdeznem pár dolgot.

Az egérre tettem a kezem, a linkre csúsztattam a nyilat, és megnyomtam az egér gombját.

– Hallgatom – feleltem.

A böngésző ezúttal hosszabb ideig vacakolt, és nem jelent meg hibüzenet.

– Mond magának valamit az a név, hogy Sarah Goodhart?

Kis híján elejtettem a kagylót.

– Halló!

Eltartottam magamtól a kagylót, és úgy néztem rá, mintha akkor materializálódott volna a kezemben. Lassanként rakosgattam össze magam. Mikor már úgy éreztem, képes vagyok megszólalni, megint a fülemhez emeltem a kagylót.

– Miért kérdezi?

Valami kibontakozóban volt a képernyőn. Erőltettem a szemem. Valamilyen élő kamera, vagy utcai kamera, ha jól tudom, így nevezik. Tele van velük a világháló. Néha én is megnézem, főleg a közlekedésieket, hogy felmérjem, mennyi idő alatt lehet átjutni a Washington hídon.

– Hosszú história – válaszolta.

Szerettem volna időt nyerni. – Akkor majd visszahívom.

Letettem. Sarah Goodhart. Igen, mondott valamit a név. Nagyon is sokat.

Mi a rosseb folyik itt?

A betöltődés befejeződött. A monitoron egy utcakép látszott, fekete-fehérben.

18:12 – jelezte a számítógép órája.

A kamera egy igencsak forgalmas utcaszögletre volt beállítva, és négy-öt méter magasan lehetett elhelyezve. Nem ismertem a környéket, és a város sem volt ismerős. De valamelyik nagyváros lehetett. A gyalogosok leginkább jobbról balra haladtak, leszegett fejjel, megroskadt vállal, aktatáskával, a napi munka után fáradtan, feltehetőleg valamilyen busz- vagy vasútállomáshoz tartottak. A kép jobb szélén látszott az utcaszöglet. Hullámokban érkeztek a gyalogosok, bizonyára jelzőlámpa szabályozta a mozgásukat.

Összehúzott szemmel, feszülten figyeltem. Miért küld nekem valaki egy ilyen képet?

Az óra 18:14-et mutatott. Már egy perc sincs.

Tekintetem a monitorra tapadt, úgy számoltam visszafelé a másodperceket, mint szilveszterkor szokás. Tíz, kilenc, nyolc... Újabb gyalogoshullám indult jobbról balra. Levettem a szemem az óráról. Négy, három, kettő. Visszafojtottam a lélegzetem. Mikor újra az órára pillantottam, már 18:15-öt mutatott.

Semmi sem történt – bár nem is tudtam, mire várok.

Az emberhullám megint elapadt, és egy-két másodpercig senki sem mutatkozott a képen. Hátradőltem. Valaki szórakozik. Nagyon hülye vicc. Sőt beteges. De azért...

És ekkor valaki közvetlenül a kamera alól belépett a képmezőbe. Valamiért az az érzésem támadt, hogy egész idő alatt ott lapult.

Előrehajoltam.

Egy nő, háttal nekem. Rövid hajú, de kétségkívül nő. A magasan elhelyezett kamara látószöge miatt eddig egyetlen arcot se láttam, eleinte ezét a nőét sem.

De aztán megállt. Szuggeráltam – magam sem tudom, miért –, hogy forduljon meg és nézzen föl. Még egy lépés. Már a képernyő közepén járt. Valaki elment mellette. A nő megállt, lassan megfordult, fölemelte a fejét, és egyenesen belenézett a kamerába.

Elállt a szívverésem.

A számra tapasztottam a tenyeremet, hogy elfojtsam az ordításomat. Nem kaptam levegőt. Nem bírtam gondolkozni. Szememet elfutotta a könny, lepergett az arcomon. Annyira elszállt belőlem az erő, hogy nem bírtam fölemelni a kezem, és letörölni.

Csak néztem a nőt. Az meg engem.

Újabb gyalogostömeg hömpölygött át a képen. Páran beleütköztek, de a nő nem mozdult, tekintete rendületlenül a kamra lencséjére szegeződött. Fölemelte a kezét, mintha értem nyúlna. Megfordult velem a világ. Mintha elvágták volna a köztem és a valóság között feszülő köldökzsinórt.

Úgy éreztem, sodródok, tehetetlenül lebegek.

Még mindig fölemelve tartotta a kezét. Lassan nekem is sikerült fölemelnem a karom. Ujjam begye a képernyőhöz ért. Megint feltolultak szemembe a könnyek. Gyöngéden simogattam a nő arcát, és közben úgy éreztem, egyszerre hasad darabokra és szárnyal a szívem.

– Elizabeth... – suttogtam.

Még maradt egy-két másodpercig, aztán mondott valamit. Nem hallottam, de le tudtam olvasni a szájáról.

– Bocsáss meg – formálta ajkaival hangtalanul halott feleségem.

És elment.

4

VIC LETTY jobbra is, balra is szétnézett, mielőtt bebicegett a bevásárlóközpont bérelhető postafiókjaihoz. Tekintete körbesiklott a helyiségen. Senki sem figyel. Ez kell. Elmosolyodott. Mindent pontosan kidolgozott, hogy ne érhesse meglepetés. Úgy készítette elő a dolgot¹, hogy ne lehessen kinyomozni, ki bérlí a rekeszt. És most beérett a terv, és hamarosan dől a pénz.

Mert ez a lényeg: az előkészítés. Ez választja el a profit a pancsertől. A profi megsemmisíti a nyomait, a profi minden eshetőségre felkészül.

Először is egy igazolványt szerzett – Tonytól, attól a balfék unokaöccsétől lopta –, és azzal UYS Enterprises néven bérelt egy postafiókot. Zseniális húzás: hamis igazolvány és nem létező cég. Így hiába fizetnek le valamilyen tintanyalót, aki a pult másik oldalán áll, hiába találják meg, hogy ki bérlí az UYS postafiókját, akkor is csak Roscoe Taylorhoz, az igazolvány valódi tulajdonosáig jutnak el.

Őt, Vic Lettyt nem lehet lenyomozni.

Már a helyiség ajtajától igyekezett megállapítani, van-e valami a 417-es rekeszben. Nemigen lehetett kivenni, mi az, de volt. Frankó. Csak kápét és pénzesutalványt fogadott el, csekket természetesen nem: semmi olyat, aminek alapján le lehetett volna nyomozni. És a pénz felnyalásakor mindig elmaszkírozta magát, ahogy most is. Baseballsapkát tett a fejére, és bajuszt ragasztott. És bicegett. Olvasta valahol, hogy az emberek fölfigyelnek a sántaságra, tehát ha valaki netán mégis látja, és később megkérdezik, hogy nézett ki az a pali, aki kinyitotta a 417-est, mit felel? Hogy egy bajuszos, sánta ürge volt. És ha lefizetik valamelyik fafejű alkalmazottat, az is ugyanezt mondja: Roscoe Taylornak hívják az illetőt, bajuszos és biceg.

Az igazi Vic Lettynek pedig nincs bajusza, és nem biceg.

De más óvintézkedéseket is foganatosított. Például sose nyitotta ki olyankor a rekeszt, ha más is volt a helyiségben. Ha más is volt bent, ha valaki épp akkor nyitotta ki a maga rekeszét, olyankor úgy tett, mintha feladóvevényt vagy valami hasonlót töltene ki. Csak akkor ment oda a 417-eshez, mikor tiszta lett a levegő.

Sose lehet elég óvatos az ember.

Még arra is gondja volt, hol parkoljon: mindig legalább négysaroknyira állította le a furgonját, pontosabban a Cable-Eye, a keleti part legnagyobb kábeltévé szolgáltatójának a kocsiját, ahol szerelőként és beszerelőként dolgozott. Két kis mellékutcán gyalogolt a bevásárlóközpontig. Munkaruhájára – kezeslábasára – egy fekete anorákot vett, hogy ne lehessen leolvasni a jobb mellzsebe fölötti „Vic” hímzést.

A kalap pénzre gondolt, ami ott vár rá alig háromméternyire, a 417-es rekeszben. Bizseregtek az ujjai. Megint körülpillantott.

Két nő nyitotta épp a rekeszt. A egyik odafordult felé, és szórakozottan rámosolygott. Vic a helyiség túlsó részén sorakozó rekeszekhez ment, fölemelte a derékszíjára erősített kulcstartó láncot, és úgy tett, mintha válogatna a kulcsai között. Közben háttal fordult a két nőnek, és lehajtotta a fejét.

Ezt is elővigyázatosságból.

Két perc múlva a két nő a leveleivel együtt távozott, Vic egyedül maradt. Gyorsan odament a rekeszéhez, és kinyitotta.

Az anyja nősténypárducát.

Az egyik csomagot az UYS Enterprisesnek címezték. Barna csomagolópapír fedte. Feladót nem írtak rá, és elég vastag volt ahhoz, hogy komoly dohány legyen benne.

Elmosolyodott: ilyen hát ötven lepedő?

Remegő kézzel vette ki a csomagot. Jó súlya volt. Felkalapált a szíve. Ó, édes Jézusom. Négy hónapja vágott bele a buliba, négy hónapja vetette ki a hálóját, és már eddig is fogott néhány méretesebb halat, de ez most egy bálna volt.

Megint körülpillantott, a csomagot az anorákja zsebébe dugta, és gyors léptekkel kibicegett. Visszafelé más utat választott, mint odafelé menet. Beszállt a furgonba, és elindult vissza a központba. Jobb kezével a zsebébe nyúlt, a csomagot tapogatta. Ötven lepedő. Ötvenezer dollár. Téboly.

Mire beért a CableEye-hoz, már beesteledett. Leállította a furgont a szokott helyén, az épület mögötti parkolóban, és átballagott a gyaloghídon a saját kocsijához, egy lestrapált, kilencéves Honda Civichez.

Behúzta a nyakát, és megszaporázta a lépteit.

Megijedt: most először. Le keli állni, gondolta. A buli jó, efelől semmi kétség. Sőt remek. Most viszont már komoly fazonokat vesz le. Nem volt biztos' benne, hogy okos húzás-e ilyesmit csinálni. Mérlegelte a pro és kontra érveket, és végül úgy döntött, hogy a menők, az olyanok, akik tényleg képesek megváltoztatni az életüket, belevágnának.

Vic Letty menő akart lenni.

A buliban pont az volt a pláne, hogy olyan egyszerű volt. Minden lakásnak, amelyikbe be van vezetve a kábeltévé, van egy kapcsolódoboz a telefonvonalán. Ha az illető valamilyen fizetős csatornát rendel – például HBO-t vagy Showtime-ot –, jön az ismerős kábeltévé, és átpöccint pár kapcsolót. Ez a kis kapcsolódoboz a kábel lelke.

A kábeltévé-szolgáltatók és azok a szállodák, amelyeknek szobáiban vehetők a fizetős csatornák, mindig hangsúlyozzák, hogy a számla nem fogja tartalmazni a megnézett filmek címét. Ez igaz is, de ez még nem jelenti, hogy nem tudják: reklamáció esetén addig sorolják az ügyfélnek a filmcímeket és az időpontokat, míg bele nem kékül.

Vic számára már belépése napján kiderült, hogy a kábeltévék kódokkal dolgoznak, a felhasználók megrendeléseit ilyen formában kerülnek be a kapcsolódobozba, és az így továbbítja szolgáltató központi számítógépeihez. Vic tehát kinyitotta a kapcsolódobozokat, és leolvasta a kódokat. Készenléti időben, mikor a központban ücsörgött, szépen bepötyögte a gépbe és megfejtette a számsorokat.

Olyanokat tudott meg, mint hogy teszem azt ez és ez a család február 2-án délután hatkor fizetős vetítésre megrendelte *Az orosz királyt*. Vagy hogy egy bizonyos lakás vagy családi

ház február 7-én este fél tizenegykor két filmet is lekért egyszerre: a *Vadászat a Miss Októberre* és *A kandi szobalány* című alkotásokat.

Ennyiből állt a nagy ötlet.

Eleinte találmra kukkolt bele a lakások tévézési szokásaiba. Ha talált valamit, írt egy tömör levelet írt a lakás férfi tulajdonosának, amelyben felsorolta, milyen pornófilmet, melyik nap és hánykor kértek le a kábelére, s egyben világosan értésére adta az illetőnek, hogy ha nem fizet ötszáz dollárt, akkor az említett információk hamarosan eljutnak a családtagjaihoz, a szomszédaihoz és a munkahelyéhez. Ötszáz dollár talán nem az a mellbevágó összeg, de úgy gondolta, épp a megfelelő: elég sok ahhoz, hogy megfelelő számú zöldhasúhoz jusson, és elég alacsony ahhoz, hogy a pofák ne akadjanak fenn rajta.

Ennek ellenére – és ez eleinte meg is lepte – a címzeteknek csupán a tíz százaléka válaszolt. Nemigen értette. Talán a pornófilm nézés már nem olyan szörnyű véték, mint régebben volt. Az is lehet, hogy a pofa felesége tud róla, sőt az sem zárható ki, hogy együtt nézik. Az igazi probléma azonban az volt, hogy csak találmra lövöldözött.

Célzottan kell csinálni. Gondosan ki kell választani a célpontot.

Ekkor ötlött fel benne a gondolat, hogy bizonyos szakmák képviselőire fog vadászni, olyanokra, akik sokat veszíthetnek, ha ez az információ nyilvánosságra kerül. A központ számítógépei ezeket az információkat is tartalmazták.

Tanárokkal kezdte, és nőgyógyászokkal folytatta. Olyanokkal, akiknek a hivatása nem visel el egy ilyen botrányt. Leginkább a tanárok gyulladtak be, de nekik volt a legkevesebb pénzük. Időközben rájött, hogy konkrétan kell megfogalmazni a leveleket, hogy érezze a címzett: a feladó mindent tud. Beleírta a feleség nevét. A munkahely címét.

A tanárokat azzal fenyegette, hogy a tantestületet és a szülői munkaközösséget is elárasztja „a perverzió bizonyítékaival”. Az orvosokat a kamarával, a helyi napilapokkal, a szomszédsággal és a pacientúrával riogatta.

A bevétel nőtt.

Eddig a napig negyvenezret keresett ezzel a módszerrel, és most kifogta az eddigi legnagyobb halat, egy akkorát, hogy fontolóra vette a buli abbahagyását. Nem bírta rábeszélni magát. Egyszerűen nem vághatta le az aranytojást tojó tyúkot.

Elkapott egy közismert figurát, egy reflektorfényben élő palit: Randall Scope-ot. Fiatal, jóképű, gazdag, feleség, két gyerek, politikusi ambíciók, a Scope-vagyron leendő örököse. És Scope nem csupán egyetlen filmet rendelt, még csak nem is kettőt.

Egy hónap leforgása alatt Randall Scope huszonegy pornófilmet kért le.

Megvagy!

Két estéje ment rá, mire megfogalmazta a követeléseit, de végül maradt a bevált sémánál: rövid, ijesztő és nagyon konkrét. Ötven lepedőt kért Scope-tól azzal, hogy mára legyen a postafiókjában. Ha minden igaz, ez az ötvenezer most ott lapul az anorákja zsebében.

Szerette volna látni már, de az egyik legjobb tulajdonsága épp a fegyelmezettség volt. Majd otthon. Bezárja az ajtót, leül a padlóra, felbontja a borítékot, és kiszórja a százásokat.

Ötven lepedő azért már nem piskóta.

Az utcán állította le a kocsiját, és gyalog ment a házhoz. Egy kidőlt-bedőlt garázs fölött lakott; utálta. De most mái-nem sokáig lesz ez így. Itt ez az ötvenezer, hozzá a negyven, amit eddig rejtett el a lakásban, meg a bankban lévő tízes...

Megtorpantotta a gondolat: százezer dollár. Száz lepedő káépában. Az anyja nősténypárducát.

Azonnal lelép. Fogja a dohányt, és irány Arizona. Van ott egy haverja, a Sammy Viola. Nyitnak valami üzletet, egy éttermet vagy esetleg egy kis bárt. New Jerseyvel tele már a hócipője. Ideje továbblépni, újra startolni.

Elindult föl a lépcsőn.

Egyébiránt sose váltotta be a fenyegetéseit, sose küldte el senkinek „a perverzció bizonyítékait”. Ha a kiszemelt fazon nem fizetett, hát nem fizetett: nem lett volna értelme ártani nekik. Vic a műfaj művészenek tartotta magát, olyan embernek, aki használja az agyát. Fenyegetőzött, de sose vitte túlzásba a dolgot, és ami a legfontosabb: sose váltotta valóra. Tudta, hogy azzal legföljebb annyit érhet el, hogy esetleg rettenetesen begurít valakit, és esetleg ő maga kerül reflektorfénybe.

Igazából sose ártott senkinek.

Fölért az emeletre, és megállt az ajtaja előtt a sűrű félhomályban; az ajtó fölötti villanykörte megint kidurrant. Felsőhajtott, előhúzta a kulcsosomóját, és szemét erőltetve, de inkább tapintással keresgélte a lakáskulcsot. Némi böködés után beletalált a kulcslyukba. Belökte az ajtót, belépett.

Valami nem stimmel.

Valami megreccsent a talpa alatt.

Ráncokba ugrott a homloka. Műanyag, gondolta. Olyan lepedőféle, amelyet a szobafestők szoktak leteríteni, hogy kenjék össze a padlót. Felkattintotta a villanyt.

Egy pisztolyos férfi.

– Kukucs, Vic.

Elakadt a lélegzete. Hátrahőkölt. A kanapén ülő férfi erős negyvenesnek látszott, masszív, testes figura volt, terjedelmes hasa bátran dacolt a létszámfölényben lévő inggombokkal, sőt a front egy szakaszán már győzött is. Nyakkendője lazán lógott. A frizurája egy rémálom volt: nyolc csenevész tincs fültől fülig tar koponyájára nyalva. Az arca puha volt, tokája már a harmadik begyürödésnél tartott. A lábát egy kofferen pihentette, amit Vic dohányzóasztalnak használt. Ha nem pisztolyt, hanem távirányítót tartott volna a kezében, munkából hazatért, megfáradt családapának nézhetne volna bárki.

A másik, aki elállta az ajtót, egészen más volt: huszonöt körüli, ázsiai, zömök, csupa izom, szőkített hajú figura. Az orrában két kis karika, a fülében egy sétálómagnó sárga hallgatója. Két ilyen pofa legfeljebb a metrón kerülhet egymás mellé, ahol a melák az újságja mögül nézelődik nagy komoran, az ázsiai srácnak meg ide-oda ráng a feje a fülhallgatójából áradó, méterekről is hallható zene ritmusára.

Vic megpróbált gondolkodni. Mit akarnak ezek? Dumáld meg őket, elvégre te a szó művésze vagy. Az eszed mint a borotva. Ki bírod dumálni magad. Kihúzta magát.

– Mit akarnak? – kérdezte.

A lenyalt hajú melák meghúzta a ravaszt.

Vic csak egy pukkanást hallott, és ugyanabban a pillanatban szétrobbant a jobb térde. Felordított, és a térdéhez kapva összeomlott. Ujjai közén dőlt a vér.

– Ez egy huszonkettes – intett a fejével a melák a pisztoly felé. – Egy kis kaliberű stukker. Azt bírom benne, hogy bele bírok vele löni az emberekbe, de nem nyiffannak ki tőle.

Még mindig a kofferen tartotta mindkét lábát.

Megint elsütötte a pisztolyt.

Ezúttal vállon találta Vicét, aki a szó szoros értelmében érezte, hogyan hasad szilánkokra a kulcsosontja. A bal karja úgy vágódott hátra, mint egy szélviharban nyitva felejtett csúrajtó. Hanyatt esett, levegő után kapkodott. Rettentő fájdalom és félelem tört rá. Nem ájult el, sőt rádöbbsent valamire.

A padlóra terített műanyag lepel.

Azon fekszik, arra csorog a vére. Ezért van itt.

– Elmondod, amit hallani akarok, vagy lőjek megint? – kérdezte a melák.

Mindent elmondott nekik. Hogy hol a pénz, hogy hol a többi pénz, és hogy hol vannak a bizonyítékok. A melák megkérdezte, hogy van-e tettestársa. Nincs. A melák a másik térdébe is belelőtt, és megint megkérdezte. Nincs, ismételte Vic. A melák belelőtt a jobb bokájába.

Vic Letty egy óra múlva már könyörgött a meláknak, hogy lője fejbe.

Két óra múltán a melák teljesítette a kérését.

REBBENÉSTELEN TEKINTETTEL meredtem a monitorra.

Nem bírtam mozdulni, a túlterhelés kicsapta érzékeim biztosítékait. Minden porcikám megbénult.

Ilyen nincs. Elizabeth nem egy vitorlásról esett a vízbe, hogy aztán csak feltételezzék, hogy belefulladás, mert a holtteste nem került elő, nem égett össze a felismerhetetlenségig. Semmi ilyesmi. A holttestét megtalálták egy árokban a 80-as út mellett. Tele volt kék-zöld foltokkal, de a leghatározottabban azonosították.

Bár nem én.

Én nem, de két közeli családtagja igen: az apja és a nagybátyja. Sőt: az apjától, az apósomtól, Hoyt Parkertől tudtam meg, hogy meghalt. Nem sokkal azután jött el hozzám Kennel, a bátyjával a kórházba, hogy magamhoz tértem. Hoyt is, Ken is nagycsontú, testes, erős, őszülő hajú, kőarcú férfi; New York-i rendőr az egyik, FBI-os a másik, és mindketten megjárták a háború bugyrait. Levették a kalapjukat, és megpróbálták a profik félig-meddig együttérző részvételével közölni a dolgot. Nemigen sikerült nekik, nekem meg...

Akkor viszont mit láttam az imént?

A monitoron még mindig hullámokban áradtak a gyalogosok. Szuggeráltam még egy ideig: Gyere vissza, gyere vissza! Semmi. És egyáltalán: honnan jön ez a kép? Valamelyik nagyvárosból, az nyilvánvaló. Akár New York is lehet – nem ismerem úgy, mint a tenyeremet.

Megpróbáltam összeszedni a gondolataimat. Öltözködés. Jó, kezdjük azzal. Legtöbben kabátban vagy anorákban vannak. Következtetés: valahol fönt, északon mászkálnak, de mindenesetre egy olyan helyen, ahol ma nincs valami meleg. Óriási: Miami tehát kiesett.

Mi még? Néztem az embereket. A frizura? Az nem sokat segít. A kép szélén egy vöröstégla épület sarka látszott. Végigpásztáztam, látok-e rajta valamilyen sajátosságot, amitől más, mint a többi épület. Semmi. Tekintetem a képernyőre tapadt.

A reklámtáskák.

Egyik-másik járókelő reklámtasakot vitt a kezében. Próbáltam leolvasni a feliratukat, de túl gyorsan mozogtak. Álljatok meg! – mondogattam félhangosan, de hiába. A kamera látószöge is rossz volt. Olyan közel hajoltam a monitorhoz, hogy csaknem hozzáért az orrom.

Egy nagy R.

Ez volt az első betű az egyik táskán. A többi olyan kacskaringós volt, hogy nem bírtam kihüvelyezni. Kezdetnek ez is jó. Mi van még...?

A monitorról eltűnt a kép.

Hogy az a...! Rákattintottam az „Ismételt betöltés” gombra, de csak a hibaüzenet jött vissza. Újra kinyitottam az eredeti levelet, és rákattintottam a linkre. Megint a hibaüzenet.

Kikapcsolták a kamerát.

Révetegen néztem a monitort, s egyszer csak újra belém hasított: láttam Elizabeth-t.

Megpróbáltam racionálisan gondolkodni. Gyakran álmodtam, hogy Elizabeth él, de ez nem álom volt. Álmaimban legtöbbször egyszerűen elfogadtam, hogy visszatért a sírból, jobban örültem neki, mintsem kérdezősködjek. Sokszor előfordult, hogy álmomban is tudtam, hogy csak álmodom.

Ismertem az álmaimat, de ez most nem álom volt.

Nem is kísértet. Nem mintha hinnék bennük, de bizonyos esetekben teljesen nyitottan kell gondolkodni. A kísértetek viszont nem öregszenek. A monitoron látott Elizabeth idősebb lett. Nem nagyon, de látszott rajta az elmúlt nyolc év. A kísértetek nem járnak fodrászhoz sem. Visszagondoltam Elizabeth holdfényben fénylő, hosszú hajfonatára. A képen látott Elizabeth-

nek divatosan rövid frizurája volt. És a szeme... Az a szempár, amelybe hétévesen néztem először.

Elizabeth volt az. Él.

Gombóc gyűlt a torkomba, de visszanyeltem. Fura dolog ez. Világéletemben könnyen sírtam, de Elizabeth meggyászolása óta mintha képtelen lennék rá. Szó sincs róla, hogy kisírtam volna magam, vagy hogy elapadtak a könnyeim... Ezek marhaságok. És nem is fásultam bele a gyászba, bár ebben talán lehet egy szemernyi igazság. Szerintem inkább arról van szó, hogy ösztönösen védekező állásba helyezkedtem. Mikor Elizabeth meghalt, kitértam minden ajtót, és beengedtem a fájdalmat. Hagytam, hogy belém ivódjon. Fájt. Olyan rettenetesen fájt, hogy azóta valamilyen ősi ösztön nem engedi, hogy megint átéljem.

Nem tudom, meddig ültem ott. Félórát talán. Mélyeket lélegeztem, próbáltam lecsillapodni, és logikusan gondolkodni. Muszáj volt, mert már vártak Elizabeth szülei, és ilyen állapotban semmiképp sem állíthattam be hozzájuk.

Aztán eszembe jutott még valami.

Sarah Goodhart.

Lowell megkérdezte, hogy mond-e nekem valamit ez a név. Mondott.

Elizabeth-szel végigcsináltuk a gyerekkor szokásos játékait. Egyebek között fölcseréltük az első és a második keresztnévünket, családnévként pedig fölvevük az utca nevét, ahol laktunk. Az én teljes nevem például Dávid Craig Beck, és a Darby Roadon laktunk, ezért belőlem Craig Darby lett, Elizabeth-ből meg...

Sarah Goodhart.

Mi a fészkes fene folyik itt?

Felhívtam Elizabeth szüleit, akik még mindig a Goodhart Road-i házban laknak. Az anyja vette föl. Mondtam, hogy kések. Az emberek az orvosoknak elnézik az ilyesmit – hivatásunk egyik előnye.

Lowell seriffet is felhívtam, de csak az üzenetrögzítője jelentkezett. Megkértem, hogy csipogtasson, ha tud. Mobilom nincs. Tudom, hogy ezzel kisebbségben vagyok, de már a csipogó is épp eléggé odaláncol a külvilághoz.

Hátradőltem és lehunytam a szemem, de Homer Simpson újabb „Levél jött!” rikkantása megint visszazökkenett a valóságba. A feladó címét nem ismertem, de a tárgy rovatba az „utcai kamera” szavakat írták. Bamm! Újabb pörölycsapás a mellemre.

Rákattintottam a kis ikonra, kinyílt a levél.

Holnap ugyanez az időpont plusz két óra a Bigfoot.com-on.

Az üzenet így érhető el: Felhasználó neve: Anyabanya Jelszó: Pajkos

Alatta, a képernyő alján még öt szó:

Figyelnek. El ne árulj senkinek.

Larry Gandle, a kopasz, aki keresztben a koponyájára nyalva viselte szájalmas tincseit, szótlanul nézte, hogyan csomagol össze Eric Wu.

Soha életében nem találkozott még annyira életveszélyes emberrel, mint ez a döbbenetes mennyiségű tetoválással és testékszerrel dekorált huszonhat éves koreai. Külsőre olyan volt, mint egy törpetank, de éz önmagában véve még kevés lett volna, mert ilyen izomgombócokat már látott, és nagyon gyakran kiderült, hogy az izmok mögött csak egy nagy darab lekvár található.

Eric Wu nem ilyen volt.

Életveszélyességét nem a mutatós izmainak köszönhette, hanem kérges kezének. A tenyere mint két vasbetonelem, az ujjai a kiálló vasrudak. Minden áldott nap órákig dolgozott rajtuk: öklei bütykeivel verte le a falakról a vakolatot, perzselő hőben és dermesztő hidegben edzette őket, egyujjas fekvőtámaszokat nyomott le sorozatokban. Ha ezeket az kezeket emberen használta, törött-pusztult csont és testszövet.

Sötét mendemondák lengték körül, és noha ezek nagy része csak szöveg volt, Gandle látta már, hogyan döfi ujját az arc és a has lágy részeibe. Látta már hogyan ragadja meg és hogyan tépi le egyetlen sima mozdulattal egy férfi két fülét. Négyyszer látta ölni, négyféle módon, és sose használt fegyvert.

Egyik áldozat sem halt gyors halált.

Senki sem tudta, honnan került elő, de a leginkább elfogadott történet szerint Észak-Koreából, ahol borzalmas gyerekkora volt. Gandle sose kérdezte meg. Vannak a léleknek sötét sikátorai, amelyeket ajánlatos nagy ívben elkerülni. Gandle eddig csak Wu többé-kevésbé világos oldalát tapasztalta meg, nem feszegette, milyen lehet a sötét.

Miután Wu begöngyölte a műanyag lepelbe azt az élettelen koncot, amely nem olyan rég még Vic Letty volt, Gandle-re nézett. A tekintete olyan volt, mint egy élőhalotté, mint a háborús filmtudósításokban a kamerába néző gyerekeké.

Nem vette le közben a fülhallgatóját. Nem hiphopot, nem rapet hallgatott, még csak nem is rock 'n' rollt. Többé-kevésbé állandón olyasfajta hangok áradtak a fülébe, amelyeket „Tengeri szél”, „Patakcsobogás” és hasonló címekkel árulnak a zeneboltok.

– Vigyem el Bennyhez? – kérdezte. Lassú, furcsa csengésű hangja volt.

Bennynek krematóriuma volt. Hamu a hamuhoz. Larry Gandle bólintott.

– Ettől is szabadulj meg. – Odaadta Wunak a huszonkettőt; aprónak és hasznavehetetlennek tűnt a hatalmas tenyéren. Wu rosszkedvű pillantást vetett rá, piszkálta a csőrét, hogy Gandle az ő egyedülálló tehetsége helyett ezt a vackot választotta. Zsebre vágta a pisztolyt. A huszonkettes lövedéke ritkán szakít kimeneti nyílást, ami azt jelenti, hogy kevesebb nyomot hagy. A műanyag lepel nem engedte a padlóra folyni a vért. A jó munka tiszta munka.

– Majd utána. – Wu mint valami aktatáskát, fél kézzel fölemelte és kivitte a halottat.

Larry Gandle búcsúzásként bágyadtan utánaintett. Vic Letty gyötrelmei nem sok örömet szereztek neki, bár nem is dúlták fel. A legteljesebb bizonyossággal meg kellett győződnie róla, hogy Letty egyedül dolgozott, és hogy nem hagyott maga után olyan bizonyítékot, amit valaki később megtalálhat. Lettyt meg kellett törni, másképp nem lehetett.

Végző soron egyszerű a képlet: egyik oldalon a Scope család, a másikon Vic Letty. Scope-ék rendes emberek, soha nem ártottak Lettynek, az viszont nagyon is akart ártani nekik. Ezt csak az egyik fél úszhatta meg sértetlenül: az ártatlan, jóindulatú áldozat, vagy az élősködő, aki más vérén akarta megszívni magát. Ha belegondol az ember, nincs min tépelődni.

Gandle vibrálásra állított mobilja rezegni kezdett.

– Tessék.

– Azonosították a tónál talált halottakat.

– És?

– Ők azok. Jézusom... Bob és Mel.

Gandle lehunyta a szemét.

– Ez most mit jelent, Larry? – kérdezte a telefonáló.

– Nem tudom.

– Mit csináljunk?

Larry Gandle tudta, hogy csak egyetlen lehetőség van: beszélni kell Griffin Scope-pal. Kellemetlen emlékek kerülnek majd felszínre. Nyolc évesek. Nyolc év után. Megcsóválta a fejét. Megint meghasad az öreg szíve.

– Kézbe veszem a dolgot.

KIM PARKER, az anyósom nagyon szép asszony. Elizabeth annyira hasonlított rá, hogy az évek során meggyőződésemmé vált: idővel ő is ilyen lesz majd. Egyáltalán nem bántam: sőt. Elizabeth halála azonban lassanként elszívta belőle az életerőt. Az arca most már megviseltnek hat, a vonásai szinte törekenynek érződnek. A szeme meg mint a belülről kifelé megrepedt üveggolyó.

A házuk alig változott valamit a hetvenes évek óta. A szobák falát öntapadós lambéria borítja, a padlót fehérrel pettyegetett világoskék szőnyegpadló. A kandallót műköből rakták. Az egyik falnál összecukott tévéasztalkák állnak, az a műanyag tetejű, aranyszínű fémlábas fajta. A falon grafikák és Rockwell-nyomatok. Az egyetlen komolyabb változás a tévé, amely az évtizedek alatt egy ócska, kis képernyős fekete-fehér vacakból színes, méteres monstrummá nőtte ki magát; a sarokban gubbaszt, mégis uralja a szobát.

Anyósom ugyanazon a kanapén ült, amelyen annak idején olyan sokat csókolóztunk Elizabeth-szel. Elmosolyodtam, mert az jutott eszembe, mi mindent mesélhetne ez a kanapé, ha beszélni tudna. De nem csak mámoros emlékek fűződnek ehhez a borzalmas, rikító virágmintás ülőbútorhoz. Itt ültünk Elizabeth-szel akkor is, mikor felbontottuk az egyetemről érkezett felvételi értesítőnket. Innen néztük egymáshoz bújva a *Száll a kakukk fészkére* és a *Szarvasvadász* képsorait, meg az összes régi Hitchcock filmet. Itt tanultunk; én ülve, Elizabeth hanyatt fekvé, fejét az ölembe hajtva. Itt vallottam meg Elizabeth-nek, hogy orvos szeretnék lenni, világhírű sebész, és ő is itt mondta el, hogy jogot fog tanulni, és utána gyermek- és ifjúságvédelemmel szeretne foglalkozni. Nem bírta elviselni a gyermeki szenvedés gondolatát.

Emlékszem, az első egyetemi éve után a Covenant House-ba került gyakorlatra, ahol szökött és otthontalan gyerekeket mentett, akik New York legsötétebb utcáin csatangoltak. Egyszer beültem mellé a Covenant House kisbuszába, együtt cirkáltunk a Guiliani előtti idők Negyvenkettedik utcáján, próbáltuk kiszűrni a rengeteg rongyos és elhanyagolt gyerek közül azokat, akiknek még fedél sem jutott. Elizabeth észrevett egy tizennégy éves kis kurvát, aki annyira ideges volt, hogy összepisilte magát. Undorodva elhúztam a szám – nem vagyok büszke rá. Nem vitatom, hogy ők is emberek, de ha egészen őszinte akarok lenni, nem bírom a mocskot. Segítettem, de kellettlenül.

Elizabeth-nek a szeme se rebtent, ő ilyen volt. Kézen fogta a gyerekeket, ölben cipelte őket. Azt a tizennégy éves lányt lefürdette, ágyba fektette, egész éjjel ott maradt mellette, és beszélgetett vele. Mindig mindenkinek a szemébe nézett. Meggyőzéssel vallotta, hogy mindenki jó és rendes ember – ennyire naiv én sose bírtam lenni.

Számtalanszor eszembe jutott, hogy hótiszta naivságában vajon halálában, kínjai közt is kitartott-e az emberi nem jóságába és a hasonló képtelenségekbe vetett hite mellett. Reméltem, hogy igen, de sejtettem, hogy KillRoy minden valószínűség szerint megtörte a lelkét.

Kim Parker egyenes derékkal, összeszorított térdekkal, kezét az ölében nyugtatva ült a kanapén. Mindig kedvelt, jóllehet gyerekkorunkban őt ugyanúgy nyugtalanította a lánya iránti kölcsönös kötődésem, mint az én szüleimet. Biztattak minket, hogy játsszunk másokkal. Hogy barátkozzunk másokkal is. Gondolom, ez lett volna a természetes.

Hoyt Parker, Elizabeth apja még nem jött haza, így aztán semmiségekről beszélgettünk Kimmel, pontosabban mindenféléről beszélgettünk, csak Elizabeth-ről nem. Szemem mindvégig Kimre szögeztem, mert tudtam, hogy a kandallópárkány tele van a mosolygó Elizabeth fényképeivel; megszakadt volna a szívem.

Él.

Képtelen voltam elhinni. Az elme – ezt még egyetemi tanulmányaimból tudom, a családomban történekről nem is szólva – hihetetlen torzításokra képes. Nem hittem annyira

örültek magam, hogy képes lennék magam elé vetíteni Elizabeth képét – de hát az örültek nem tartják örültek magukat. Eszembe jutott, hogy vajon anyám menyire fogta föl a szelleme pusztulását, hogy vajon egyáltalán képes volt-e ennyire mélyen önmagába tekinteni.

Valószínűleg nem.

Az időjárásról beszélgettünk Kimmel. A betegeimről. Az új munkájáról: egy áruházban kapott négyórás állást. Aztán egyszer csak valami olyasmit kérdezett, amitől kis híján hanyatt estem.

– Jársz valakivel?

Életében először tett föl nekem ilyen bizalmas kérdést. Nem is értettem. Nem tudtam, mit szeretne hallani.

– Nem – feleltem.

Bólintott, de olyan volt az arca, mintha szeretné még valamit mondani. Keze az ajkához rebhent.

– Hébe-hóba – tettem hozzá.

– Az jó – bólintott rá kissé túljátszottnak érződő bólintással. – Kell is.

A körmeimet nézegettem.

– Még mindig nagyon hiányzik – csúszott ki a számon. Magamat is megleptem vele, nem gondoltam át előre.

Idejövet úgy terveztem, hogy megmaradok a szokásos kitaposott ösvényeinken. A szemébe néztem. Úgy vettem észre, fáj neki, amit mondtam, de hálás is érte.

– Tudom, Beck – mondta. – De amiatt ne legyen lelkifurdalásod, hogy időnként van valakid.

– Nem erről van szó – feleltem.

– Akkor miről? – Felém hajolt.

Nem bírtam megszólalni, pedig szerettem volna, már csak miatta is. De képtelen voltam, csak ingattam a fejem.

Kulcs zördült a zárban. Mindketten odakaptuk a fejünket, megigazgattuk a ruhánkat, mint a rajtacsípett szerelmesek. Hoyt Parker belökte az ajtót, és a felesége nevét kiáltotta. Belépett a nappaliba, és nagyot sóhajtva ledobta a sporttáskáját. A nyakkendője ernyedten csüngött a nyakában, az inge gyűrött volt, mindkét ujját könyökig feltúrte. Olyan alkarja volt, mint Popeye-nek. Mikor észrevett minket, megint felsóhajtott, de ezúttal mélyebben, és némi csalódottság is érződött benne.

– Szevasz, Dávid – mondta.

Kezet fogtunk. Szorítása mint mindig, most is reszelős-kérges és a kelleténél határozottabb volt. Kim bocsánatot kért, és kisietett. Egy-két percnyi kölcsönös udvariaskodás után elakadt a dialógusunk. Hoyt Parker sosem tudott igazán fölengedni a társaságomban. Valahogy mindig úgy éreztem, hogy fenyegetést lát bennem. Nem is csodáltam, hisz a lánya minden idejét velem töltötte. Az évek során aztán valamennyire sikerült leküzdenie az ellenérzéseit, és némi barátságféle alakult ki közöttünk – Elizabeth haláláig.

Engem hibáztat a törtétekért.

Persze sose mondta ki, de ott ül a szemében. Medveszerű, erős ember, kemény, mint a kő, törőlmetszett amerikai pionírfajta. Elizabeth mindig a legteljesebb biztonságban érezte magát mellette. Van valamiféle védelmező aurája. Az ő oldalán aztán semmiféle ártalom nem érhet az ő kislányát.

Nem hinném, hogy mellettem Elizabeth érezte volna ezt a fajta védettséget.

– Megy a munka? – kérdezte Hoyt.

– Megy – feleltem. – Hát neked?

– Már csak egy évem van a nyugdíjig.

Bólintottam, aztán megint hallgattunk egy sort. Hozzájuk tartva a kocsiban elhatároztam, hogy nem hozom szóba, mit láttam a monitoron. Nem is csak azért, mert biztos azt hitték

volna, hogy végképp becsavarodtam. Nem is csak azért, mert mindkettejüknek iszonyú fájdalmat okozott volna a régi seb fölszakítása. Őszintén megvallva azért döntöttem a hallgatás mellett, mert fogalmam se volt, hogy mi ez az egész. Ahogy múlt az idő, úgy rémlett egyre abszurdabbnak. Elhatároztam, hogy megfogadom az emailben olvasott tanácsot. *El ne áruld senkinek.* El nem tudtam képzelni, miféle játék folyik itt, és hiába próbáltam logikus szálakat keresni, mind gyöngé, szakadékony cérnának bizonyult.

Elhatároztam, hogy hallgatok, de ott Parkerék nappalijában ülve meggondoltam magam. Annyi eszem szerencsére még maradt, hogy meggyőződjek róla, Kim hallótávolságon kívül van, csak akkor hajoltam közelebb Hoythoz.

– Szeretnék kérdezni tőled valamit...

Nem szólt, csak rám nézett azzal a cinikus, már mindent látott rendőrszemével.

– Azt szeretném tudni... – Elhallgattam, majd ismét nekiduráltam magam. – Szóval hogy milyenek találtad Elizabeth-t.

– Ezt hogy érted?

– A halottasházban. Szeretném tudni, hogy mit láttál.

Valami történt az arcával, mintha parányi robbanások rázkódtatták volna meg.

– Az ég szerelmére! Miért kérdezel tőlem ilyet?

– Csak úgy elgondolkoztam... – feleltem gyáván. – Hogy most van az évfordulója meg ilyenek.

Váratlanul felpattant, tenyerét a nadrágjába törölte.

– Iszol valamit?

– Innék.

– Whisky jó lesz?

– Persze.

Odament a kandalló mellett álló régi bárasztalkához. Lesütöttem a szemem, hogy ne lássam a fényképeket.

– Hoyt... – próbáltam noszogatni.

Lecsavarta az egyik palack kupakját.

– Orvos vagy – felelte –, láttál már halottat.

– Láttam.

– Akkor tudod.

Odahozta a poharamat, ittam egy kortyot. Hoyt pár másodpercig az arcomat fürkészte, aztán ő is belekortyolt a whiskyjébe,

– Nézd, én sose kérdeztelek a részletek felől – kezdtem –, sőt nagy ívben kerültem ezt a témát. „A többi áldozat családja”, ahogy a média nevezte őket, végigülte és végigzokogta KillRoy tárgyalásának minden egyes napját. Én nem. Nekik talán segített valahogy levezetni magukból a gyászt. Én megtartottam magamnak.

– Ne firtasd a részleteket, Beck.

– Összeverte?

Hoyt ide-oda fordította a poharát, azt nézte.

– Miért csinálod ezt?

– Muszáj tudnom.

Tekintete szinte érezhetően végigtapogatta az arcomat. Álltam a tekintetét.

– Igen. Voltak rajta kék-zöld foltok.

– Hol?

– Dávid...

– Az arcán?

Összeszűkülte a szeme, mint valami váratlant vett volna észre.

– Igen.

– A testén is?

- Azt nem néztem meg, de tudtommal ott is.
- Miért nem nézted meg a testét?
- Apaként voltam ott, nem nyomozóként... Csak azonosítani.
- És ilyen egyszerű volt? – kérdeztem.
- Micsoda?
- Az azonosítás. Mondtad, hogy össze volt verve az arca.

Megmerevedett. Megijedtem, mert éreztem, hogy túlságosan messzire merészkedtem. Mégiscsak tartanom kellett volna a szám.

- Igazán tudni akarod?

Nem, gondoltam, de bólintottam.

Hoyt Parker karba fonta a kezét. Úgy állt, mint egy szobor, csak a szája mozgott.

– A bal szeme teljesen bedagadt. Az orca betört és szétlapult, mint a nedves agyag. A homlokán volt egy nagy vágás, valószínűleg ásó okozhatta. Az alsó állkapcsa teljesen le volt szakítva. – Úgy beszélt, mint egy gép. – A K betű a jobb arcába volt égetve. Még érezni lehetett a megperzselt bőr szagát.

Mint a kő, olyan lett a gyomrom. Hoyt tekintete a szemembe fűródott.

- Arra is kíváncsi vagy, hogy mi volt az egészben a legborzasztóbb, Beck?

Szótlanul néztem rá.

– A legborzasztóbb az volt, hogy abban a pillanatban, ahogy ránéztem, tudtam, hogy ez Elizabeth.

7

A PEZSGŐSPOHARAK csilingelése harmonikusan olvadt a Mozart-szonátába és az összejövétel vendégeinek duruzsolásába. Griffin Scope jobbra-balra manőverezve nyomult át az estélyik és fekete szmokingok között. Róla beszélve mindenki ugyanazt a jelzót használta: milliárdos. Előfordult, hogy ez után üzletembernek vagy tőzsdecápának nevezték, esetleg szóba került, hogy magas, hogy férj, hogy nagyapa, és néha az is, hogy hetvenéves. Időnként téma volt a személyisége, a családfája vagy éppen az üzletpolitikája. Az első szó azonban vele kapcsolatban – élőszóban, újságban, tévében – mindig ugyanaz volt: milliárdos. Griffin Scope, a milliárdos.

Gazdagnak született. Apai nagyapja az első gyárosok közé tartozott, az apja pedig csak növelte a vagyont. Griffin megsokszorozta. A családi birodalmak többnyire még a harmadik nemzedék előtt széthullanak, Scope-ék esetében azonban nem így történt – jórészt a neveltetésüknek köszönhetően. Griffin például – számos elődjével ellentétben – nem járt olyasféle előkelő magániskolába, mint az Exeter vagy a Lawrenceville: az apja egy közönséges állami iskolába íratta be, méghozzá a legközelebbi nagyvárosban, Newarkban. Az irodája ott működött, Griffint arra a címre jelentették be, így simán fölvtették.

Newark keleti fele akkoriban nem volt rossz környék, nem úgy, mint ma, mikor épeszű ember jószerivel át se hajt rajta. Munkáskörnyék volt, inkább kemény, mint veszélyes. Griffin szerette. A legjobb barátai még most, több mint ötven év elteltével is az iskolában szerzett barátai voltak. A hűség ritka kincs, és Griffin értékelte is. A mostani vendégei közül sokan még a régi newarki napok részesei voltak. Egyesek nála dolgoztak, de Griffin mindig vigyázott rá, hogy ne játssza velük szemben a főnököt.

A ma esti bankettel a szívéhez legközelebb álló ügyet ünnepelték: a meggyilkolt fia emlékére létrehozott Brandon Scope Alapítványt. Százmillió dollárral alapította, és barátai is gyorsan hozzáadták a magukét. Griffin nem volt buta ember, nagyon jól tudta, hogy sokan csak az ő kedvéért adakoztak. De nem pusztán erről volt szó. Rövid élete során Brandon Scope sok ember szívébe belopta magát. Tehetséges és szerencsés fiú volt, és már-már

természetfölötti karizmája folytán úgy vonzódtak hozzá az emberek, mint vasreszelék a mágneshez.

Randall, a másik fia rendes gyerek volt, és rendes ember is lett belőle, Brandon viszont... Ő maga volt a csoda.

Megint feltolult benne a fájdalom – persze mindig ott hordozta magában. Ott maradt vele a kézfogások és vállon veregetések közben, minduntalan a fülébe suttogott, egyetlen pillanatra se hagyta elfeledni, hogy egy életre elválaszthatatlanok lettek.

– Remek ez a parti, Griff.

Megköszönte és továbblépett. A nők mind gyönyörű frizurákat viseltek, estélyi ruhájuk gusztusos, meztelen vállakat fedett föl, amelyek jól rímelték a damasztal terített asztalokon lassan olvadó jégszobrokra; Allison, Griffin felesége imádta ezeket a múlandó szépségeket. A Mozart szonáta után Chopinre váltott a zenekar. Fehér kesztyűs pincérek jártak körbe ezüsttálcákkal, elegáns falatszendvicsekkel.

Griffin Scope lassan odaért Linda Beckhez, az alapítvány kuratóriumának fiatal elnöknőjéhez. Annak idején Linda apja is az osztálytársa volt Newarkban, maga Linda pedig, mint a jelen lévők közül sokan, hamar polgára lett a kiterjedt Scope-birodalomnak. Már középiskolás korában Scope-vállalatoknál dolgozott a nyári szünidőben. Ő is és az öccse is a Scope-ösztöndíj segítségével szerzett diplomát.

– Te már megint ragyogsz – mondta Scope, noha ezúttal inkább fáradtnak látta.

Linda Beck rámosolygott.

– Köszönöm, Mr. Scope.

– Hányszor könyörögtem már, hogy tegezz?

– Több százszor – felelte Linda.

– Shauna hogy van?

– Sajnos nincs valami jó passzban.

– Add át neki a jókívánságaimat.

– Meglesz, köszönöm.

– Jó volna, ha a jövő héten össze tudnánk jönni.

– Felhívom a titkárnőjét.

– Helyes.

Scope arcon csókolta Lindát, és ekkor vette észre a hallban álldogáló Larry Gandle-t: zavaros tekintetűnek és ziláltnak látszott, de mindig ilyen volt. Egy frissen ráadott Armani-öltöny is úgy nézett rajta ki egy óra múlva, mintha verekedésbe keveredett volna. Larry Gandle-nak elméletileg nem lett volna szabad itt lennie. Találkozott a tekintetük. Larry biccentett, majd sarkon fordult. Griffin Scope várt még pár másodpercig, aztán elindult utána.

Edward, Larry apja annak idején szintén Griffin newarki osztálytársa volt. Edward Gandle tizenkét éve egy váratlan szívrohamban meghalt. Rendes ember volt. Azóta a fia volt Scope-ék legmegbízhatóbb embere.

A könyvtárba mentek, amely nem olyan rég még egy csodálatos csupa tölgy, csupa mahagóni terem volt, körben mennyezetig érő könyvespolcokkal, több száz éves földgömbökkel. Allison két éve egy posztmodernségi rohamában szükségét érezte, hogy padlótól mennyezetig felújítsa a helyiséget. Lehántatta a faborítást, a falak most fehéren virítottak, minden formatervezett és praktikus volt, és körülbelül annyi melegséget sugárzott, mint egy nagytermes munkahely bármelyik üvegkalitkája. Allison roppant büszke volt rá, Scope-nak pedig nem volt szíve megmondani neki, hogy mennyire utálja.

– Volt valami probléma? – kérdezte.

– Nem – felelte Larry.

Scope hellyel kínálta, de Larry járkálni kezdett.

– Csúnya volt? – kérdezte Scope.

– Biztosra kellett mennünk.

– Értem – bólintott Scope.

Valaki támadást indított a fia, Randall ellen, Griffin tehát ellentámadást indított. Ez elvi kérdés volt: az ember nem nézi ölbe tett kézzel, ha őt vagy a szeretteit támadás éri. És füttyül a jog szerinti „arányos védekezésre”. Ha valaki megtámad, nincs helye a könyörületnek és a szájalomnak. Az ellenséget meg kell semmisíteni, a birtokait föl kell perzselni. Ez a módja. És minél hamarabb megszűnik a probléma, annál kevesebb vér folyik.

– Akkor meg mi baj? – kérdezte.

Larry még mindig föl-alá járkált, a homlokát dörzsölgette. Scope gyanakodva figyelte: Larry Gandle nem egykönnyen jött ki a sodrából.

– Nézd, én sose hazudtam neked, Griff... – kezdte Larry.

– Tudom.

– De vannak esetek, mikor nem mondhatok el mindent.

– Ezt hogy értsem?

– Például hogy kikkel dolgozom. Sose mondok neked neveket, ahogy nekik sem.

– Az részletkérdés.

– Az.

– Szóval?

Larry Gandle megállt.

– Biztos emlékszel rá, hogy nyolc éve megbíztunk két ember egy bizonyos feladattal.

Griffin Scope arcából lefutott a vér. Nyelt egyet.

– És ragyogóan el is végezték.

– Igen. Illetve... lehet.

– Nem értem.

– Elvégezték a feladatukat. Vagy részben elvégezték. A fenyegetés minden jel szerint megszűnt.

Noha a házat hetente végigvizsgálták, hogy nincsenek-e benne titkos mikrofonok, sose mondtak ki neveket: ez szabály volt. Larry Gandle időnként eltöprengett, hogy a biztonság diktálja így, vagy az, hogy személytelenné tegyék azokat a műveleteket, amelyekre időnként rákényszerültek. Az utóbbira tippelt.

Scope leroskadt egy fotelbe.

– Miért jössz most nekem ezzel? – kérdezte egészen halkán.

– Tudom, mennyire fáj ez neked.

Scope nem válaszolt.

– Rendesen megfizettem azt a két embert – folytatta Gandle.

– El is vártam.

– Igen. – Gandle megköszörülte a torkát. – Szóval úgy volt, hogy a dolog után egy időre meghúzzák magukat. Óvatosságból.

– Igen.

– Soha többé nem hallottam róluk.

– Megkapták a pénzüket, nem?

– De.

– Akkor mi olyan meglepő? Lehet, hogy átköltöztek egy másik országba, és személyiséget változtattak.

– Eddig így gondoltuk.

– De?

– A múlt héten megtalálták a holttestüket.

– Még mindig nem értem, hol itt a probléma? Az ő életvitelük esetében ez egyáltalán nem szokatlan.

– De már régóta ott feküdtek.

– Hogyhogy régóta?

– Legalább öt éve. És annál a tónál találták őket eltemetve, amelyiknél a dolog történt.

Scope kinyitotta a száját, de csak némi késéssel jött ki rajta a hang, mint a rossz szinkronoknál.

– Nem értem.

– Őszintén szólva én sem.

Ez sok volt, túlságosan sok. Griffin Scope már eddig is egész este a könnyeivel küszködött, mert az összejövetel minduntalan Brandont juttatta eszébe. És most váratlanul ismét a felszínre bukkant Brandon meggyilkolásának tragédiája. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne roppanjon össze.

Bizalmasára emelte fátyolos tekintetét.

– Ez nem jöhet elő.

– Tudom, Griff.

– Ki kell derítenünk, mi történt. Töviről-hegyire.

– Mindenkit folyamatosan szemmel tartok, akinek köze

van hozzá. Főleg a férjét. Sose lehet tudni. Most minden emberemet ráállítottam.

– Jól tetted – mondta Scope. – Ezt el kell temetni, kerül amibe kerül. És nem érdekel, kit temetnek el vele együtt.

– Értem.

– De van itt még valami, Larry...

Gandle szótlánul figyelt.

– Ismerem az egyik embered nevét. – Scope Eric Wura gondolt. Megtörölte a szemét, felállt, és elindult vissza a vendégeihez. – Használd őt,

8

SHAUNA ÉS LINDA egy négyszobás bérlakásban lakik a Riverside Drive és a 116. utca sarkán, nem messze a Columbia Egyetemtől. Sikerült alig százméternyire parkolóhelyet találnom, ami arrafelé körülbelül akkora csoda, mint a Vörös-tenger kettéválasztása.

Shauna engedett be, Linda még az összejövetelen volt. Mark aludt. Lábujjhegyen bementem hozzá, és homlokon csókoltam. Még mindig a Pokémon-téboly rabja volt, és ez látszott is a szobán: a takaróját Pikachu díszítette, karjai közt pedig egy Squirtle baba feküdt. Sokaknak nem tetszik ez a divat, de én még emlékszem rá, hogy gyerekkoromban minket ugyanígy szállt meg a Batman- és a Captain America-őrület.

Shauna az ajtóban állt, nem jött beljebb. Mikor átmentünk a nappaliba, megkérdeztem:

– Ihatnék valamit?

– Persze – felelte Shauna. – Szolgáld ki magad.

Töltöttem kétujjnyi whiskyt.

– Te nem kérsz?

Nemet intett. Letelepedtünk a kanapéra.

– Mikorra várható haza Linda? – kérdeztem.

– Tudja fene – válaszolta némi hallgatás után Shauna; nem szerettem, mikor ilyen volt.

– Mi van már megint? – kérdeztem.

– Csak átmeneti felhősödés, Beck. Tudod, hogy szeretem Lindát.

– Tudom – dűnnyögtem.

Tavaly két hónapra szétköltöztek. Nem használt, főleg Marknak nem.

– Nem költözöm el vagy ilyesmi – mondta Shauna.

– Most mi a baj?

– Ami mindig. A régi lemez. Én reflektorfényben élek, állandóan gyönyörű, érdekes emberek vesznek körül. Ebben nincs semmi új. Te is tudod, én is tudom, ő is tudja. Linda viszont a fejébe vette, hogy másfelé is kacsintgatok.

– Kacsingatsz is – mondtam.
– Igen, persze, de ez sem újdonság.

Hallgattam.

– És végül mindig hozzá jövök haza.

– És útközben sose teszel egy kis kitérőt?

– Ha tettem is, az nem számít. Ezt te nagyon jól tudod. Én nem bírom a bezártságot, Beck.

Nekem kell a színpad.

Szótlatlanul kortyolgattam pár percig.

– Beck...

– Mi az?

– Most te jössz.

– Hogy érted?

Csak nézett.

Eszembe jutott az email végére írt figyelmeztetés: *El ne áruld senkinek*. Ha valóban Elizabeth írta – amit igazából még mindig nem hittem akkor tudnia kellett, hogy Shaunának mindenképp elmondom. Lindának talán nem. De Shaunának? Neki mindent elmondok. Ezt Elizabeth is tudta. Tud *fa*?

– Elképzelhető, hogy Elizabeth él.

Shauna nem zökent ki, kapásból válaszolt.

– Megszökött Elvisszel, tudom. – Az arcomat látva stílust váltott. – Fejtsd ki.

Beszámoltam az emailről. Elmondtam, hogy láttam Elizabeth-t a monitoron. Shauna egy pillanatra se vette le rólam a szemét. Nem bólogatott, nem vágott közbe. Miután befejeztem, lassú mozdulatokkal kivett egy cigarettát a pakliból. Néhány éve leszokott már a cigarettáról, de hébe-hóba még elbabrál vele. Úgy révedt rá, mintha még sose látott volna ilyet. Szinte hallottam, hogyan pörögnek fejében a kerekek.

– Nna – mondta végül. – Szóval holnap este negyed kilenckor várható a következő üzenet. Stimmel?

Bólintottam.

– Kivárjuk – mondta, és visszatette a dobozba a koporsószoget.

– Szerinted becsavarodtam?

Legyintett.

– Ez most nem számít.

– Miért nem?

– Mert amit most elmondtál, az többféleképpen is magyarázható.

– Beleértve a bedilizést.

– Hát igen. Az is erősen számításba jön. Viszont a negatív hipotézisnek egyelőre semmi értelme. Tételezzük fel, hogy igaz. Tételezzük fel, hogy tényleg láttad, amit láttál, és Elizabeth él. Ha tévedtél, az hamarosan kiderül. Ha viszont nem tévedtél... – Összehúzta a szemöldökét, belegondolt. – Édes Istenem, bárcsak igaz lenne.

Rámosolyogtam.

– Ugye tudod, hogy szeretlek?

– Tudom – felelte. – Engem mindenki szeret.

HAZAÉRVE TÖLTÖTTEM magamnak még egy utolsó pohárral. Ittam egy hosszú kortyot, élveztem, hogyan éget utat magának lefelé a whisky. Igen: iszom. De nem vagyok piás, bár nem sok hiányzik hozzá, hogy az legyenek. Tudom, hogy az alkoholizmussal kacérkodni kábé olyan veszélyes, mint egy maffiózó kiskorú lányával. De a kacérkodás eddig még nem vezetett összefekvéshez. Annyi eszem még maradt.

Chloe a szokásos tekintetével sündörgött oda hozzám: „Kaja, séta, kaja, séta!” A kutyák hihetetlenül állhatatosak. Megettem, aztán elvittem egy háztömb körüli sétára. A hideg levegő jólesett a tüdőmnek, de maga a séta sose tisztította ki a fejem. Rettentően unom. Ezzel szemben szeretem nézni, hogyan sétál Chloe, hogyan leli örömét ebben az egyszerű tevékenységben; zen-boldogsággal tölt el a szemlélése.

Hazaérve azonnal a szobám felé indultam; Chloe követett. Nagyapa már aludt, az ápolónője, a *legújabb* ápolónője szintén, úgy horkolt, mint egy rajzfilmfigura. Bekapcsoltam a számítógépet, és eszembe jutott Lowell. Miért nem hívott vissza? Gondoltam, felhívom én, de már éjfélre járt. Akkor is, döntöttem el. Lowellnek mobilja van: ha azt akarja, hogy ne zavarják az álmát, kikapcsolhatja.

Tárcsáztam. Harmadikra fölvette.

– Üdvözlöm, Beck doktor.

Idegesség érződött a hangjából, és már nem „doki”-nak szólított.

– Miért nem hívott vissza? – kérdeztem.

– Már későre járt – válaszolta. – Gondoltam, majd reggel.

– Miért kérdezett Sarah Goodhartról?

– Holnap – felelte.

– Tessék?

– Késő van, doktor úr, már lejárt a szolgálatom. Egyébként is jobb volna ezt személyesen.

– Nem mondhatná meg legalább azt, hogy...

– Bemegy reggel a rendelőbe?

– Be.

– Akkor majd ott.

Egy udvarias, de határozott Jó éjszakát!-tal letette, én meg csak ültem ott a telefonra révedve, és nem értettem, mi a fene volt ez.

Az alvás szoba se jöhetett. Az éjszaka legnagyobb részét a világhálón csatangolva töltöttem, egyik utcai kameráról a másikra ugráltam, remélve, hogy belebotlom az igaziba. Mintha egy földgömbnyi szénakazalban keresgéltem volna egy gombostűt.

Végül aztán csak abba hagytam és ágyba bújtam. Az orvosi hivatás egyik fontos tartozéka a türelem. Naponta végzek gyerekeken olyan vizsgálatokat, amelyeknek eredménye az egész életüket befolyásolhatja, de ezekre az eredményekre sokszor várni kell. Nincs más módja, mondom ilyenkor gyerekeknek, szülőnek. Ki kell várni. Most erre a helyzetre is ez a szabály vonatkozott. Egyelőre túlságosan sok volt az ismeretlen tényező. Holnap, amikor majd *Anyabanya* néven és *Pajkos* jelszóval bejelentkezem a Big-foot.com-ra, talán majd többet tudok.

Egy ideig a mennyezetet néztem, aztán az ágy jobb oldala felé fordultam, ahol nyolc éve még Elizabeth aludt. Mindig én aludtam el először. Így feküdtem, ahogy most, néztem a profilját, néztem, hogy olvas; mindig teljesen belemerült az épp aktuális könyvébe. Minden este ezt a képet láttam utoljára, mielőtt lehunytam a szemem, és álomba merültem.

A másik oldalamba fordultam.

HAJNALI NÉGY előtt négy perccel Larry Gandle odapillantott a szökített hajú Eric Wura. Wu hihetetlenül fegyelmezett volt. Ha épp nem a testét edzette, akkor a számítógépnél ült. Arcszíne már rég kékesfehérre színeződött a képernyő előtt töltött több ezer órától, de a teste még mindig olyan volt, mintha laprugókból rakták volna össze.

– Na? – kérdezte Gandle.

Wu levette a fejhallgatóját, és karba fonta a kezét.

– Nem értem.

– Mit nem?

– Beck nemigen menti el az emailjeit, legfeljebb pár olyat, amik a betegeivel kapcsolatosak. Semmi privát téma. Viszont az utóbbi két napban kapott két elég furcsát. – Wu még mindig a monitort nézve két kis cédulát nyújtott hátra.

Larry Gandle a homlokát ráncolva olvasta a két emailt.

– Szerinted ez mi?

– Nem tudom.

Gandle azt az üzenetet nézte át újból, amelyik arra vonatkozott, hogy valamilyen „csókidő”-re kell rákliccelni. Nem értett a számítógépekhez, és nem is akart. Tekintete a lap felső részére siklott, és elolvasta a tárgyat.

E. P. + D. B., meg egy ferde vonal.

Elgondolkozott. Lehet, hogy ez a D. B. Dávid Beck? Az E. P. pedig...

Úgy érte a felismerés, mintha egy pörölyvel vágták volna fejbe. Lassú mozdulattal visszaadta Wunak a papírt.

– Ki küldte ezt? – kérdezte.

– Nem tudom.

– Hát tudd meg.

– Nem lehet – felelte Wu.

– Miért nem?

– Mert a feladó egy átirányítón keresztül küldte. – Wu türelmesen, már-már gépszerű hangsúlytalansággal beszélt. Ugyanígy beszélt az időjárásról vagy egy ember arcának a felszakításáról is. – Nem akarok belemenni a számítógépes zsargonba. A lényeg az, hogy nem lehet visszanyomozni.

Gandle most a Bigfoot.com-ra vonatkozó levelet böngészte. Egy szót sem értett belőle.

– Na és ezt ki tudod nyomozni?

Wu megrázta a fejét.

– Ez is átirányítón keresztül jött.

– A feladó ugyanaz?

– Én se tudok többet nálad.

– Na és a tartalom? Te érted, miről van szó bennük?

Wu leütött néhány billentyűt, mire a monitoron megjelent az első levél.

– Látod itt ezt az aláhúzott szót? – mutatta már-már természetellenesen vastag ujjával. – Ez egy hyperlink. Becknek nem volt más teendője, mint hogy rá kellett kattintania, és máris ott találta magát a háló valamelyik másik pontján.

– Milyen pontján?

– Döglött a link, ezt se lehet kideríteni.

– És mit kellett csinálnia Becknek ezzel a csókidővel?

Wu vállat vont.

– Ez is valamit számítógépes műszó? – kérdezte Gandle.

– Nem. – Wu elvigyorodott.

– Szóval nem tudod, milyen időpontra vonatkozik?

– Ahogy mondod.

– Még azt sem, hogy túl vagyunk-e már azon az időponton vagy sem?

– Már túl vagyunk.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy a böngészőprogramja úgy van beállítva, hogy jegyezze meg az utolsó húsz helyet, ahol járt. Többször is rákattintott erre a linkre.

– De nem bírod oda követni.

– Nem. Megszakadt a link.

– Na és mi a helyzet ezzel a másik emaillel?

Wu megint leütött néhány billentyűt. Változott a kép, a másik email jelent meg.

– Ezt könnyebb kikombinálni, sőt nagyon egyszerű.
 – Hallgatlak.
 – Az ismeretlen feladó létrehozott egy email-címet Beck doktornak – magyarázta Wu. – Adott neki a felhasználónevet meg egy jelszót, és közölte a csókidőt.
 – Szóval ha jól értem – mondta lassan Gandle –, akkor Beck elmegy valahova a hálón, beírja a nevet meg a jelszót, és akkor ott várja valamilyen üzenet?
 – Elméletileg igen.
 – És mi is meg tudjuk ezt csinálni?
 – Mármint ezzel a névvel meg jelszóval bejelentkezni?
 – Igen. És elolvasni az üzenetet.
 – Már próbáltam, de még nem léteznek a postafiók.
 – Miért nem?
 – Lehet, hogy csak később hozza létre a feladó. Valamikor közvetlenül a csókidő előtt.
 – Te mire következtetsz ebből az egészből?
 Wu lassan, mélyen beszívta a levegőt, ugyanolyan lassan kifújta, csak utána válaszolt.
 – Lényegében véve arról van szó, hogy itt valaki mindent megtesz, hogy megőrizze a névtelenségét.
 – Akkor hogyan fogjuk kideríteni, hogy ki az?
 Wu egy apró szerkezetet vett föl, valami olyasfélét, amilyenek a tranzistoros rádiókban találhatóak.
 – Beültettünk egy-egy ilyen a munkahelyi meg az otthoni számítógépébe.
 – Mi ez?
 – Digitális nyomkövető. Digitális jeleket küld az ő számítógépéről az enyémre. Ha a doktor emailt kap vagy meglátogat valamilyen honlapot vagy portált, vagy ha akár csak levelet ír, vele egy időben látjuk mi is azt, amit ő.
 – Szóval várunk és figyelünk – összegezte Gandle,
 – Igen.
 Gandle apránként emésztgette Wu egyik mondatát, miszerint itt valaki mindent megtesz annak érdekében, hogy megőrizze a névtelenségét. Egy idő múltán szörnyű gyanú kezdett ébredni valahol a gyomorszája tájékán.

9

A RENDELŐTŐL kétsaroknyira eső parkolóban állítottam le a kocsit; a rendelő előtt még sose sikerült.

Lowell seriff két szürke ballonos, szürke öltönyös férfi társaságában jelent meg, utóbbiak egy nagy, barna Buicknak támasztották a derekukat. Az egyik magas, sovány és fehér bőrű volt, a másik alacsony, tömzsi és fekete, úgy mutattak egymás mellett, mint egy kugligolyó meg egy kuglibáb. Mindketten mosolyogva fogadtak. Lowell nem.

– Beck doktor úr? – kérdezte a magas fehér, akit mintha skatulyából húztak volna ki: zselézett haj, természetfölötti precizitással megkötött nyakkendő, divatos tekőckeretes szemüveg, olyasfajta, amelyet a színészek orrára biggyeszteni, mikor a rendezőnek úgy tetszik, hogy intelligensnek ábrázolja őket, a zakó mellényzsebében gondosan hajtogatott díszszembkendő.

Odanéztem Lowellre: hallgatott, mint a sült hal

– Én vagyok.

– Én Nick Carlson vagyok, a Szövetségi Nyomozó Iroda különleges ügynöke – folytatta a kifogástalanul öltözött férfi. – A kollégám Tom Stone különleges ügynök.

Mindketten megvillantották a jelvényüket. Stone, az alacsonyabb és kissé gyűröttebb biccentett, följebb rántotta a nadrágját, és kinyitotta a Buick hátsó ajtaját.

– Megtenné, hogy velünk jön?

– Negyedóra múlva betegek jönnek – feleltem.

– Arról már intézkedtünk. – Carlson széles mozdulattal intett a kocsira felé, mintha egy nagy tévévetélkedő fődíját mutatná. – Parancsoljon.

Beültem a hátsó ülésre. Lowell ott maradt, olyan képpel állt a járdán, mint akinek a kutyája épp a nagyobbik dolgát végzi.

Carlson vezetett, Stone az anyósülésre tottyant be. Nem hagytuk el a Manhattant, de így is kábé háromnegyed óráig tartott az út. A Broadwayn lyukadtunk ki, a Duane Street közelében. Carlson a Federal Plaza 26. előtt állt meg.

Az épület belseje olyan volt, mint általában az irodaházaké. Meglepően elegáns, öltönyös férfiak jöttek-mentek műanyag poharakba csapolt gépkávéval a kezükben. Akadt néhány nő is, de szemmel láthatóan csak törpe kisebbséget képviseltek. Bementünk egy tárgyalóhelyiségbe, felkértek, hogy foglaljak helyet.

– Elárulná végre valaki, hogy miről van szó? – kérdeztem.

Carlson reagált.

– Megkínálhatjuk valamivel? – kérdezte. – Ha esetleg érdeklő, nálunk kapható a világ legpocsékabb kávéja.

Ahhoz képest elég sokan élnek vele, gondoltam a folyosón látott férfiakra gondolva.

– Csábító, de köszönöm, nem.

– Valami üdítőt esetleg? Van üdítők, Tom?

– Hogyne volna, Nick. Van Cola, Pepsi, diétás Cola, Sprite, amit csak parancsol a doktor úr.

Mosolyogtak, mint pék kutyája a meleg zsömlére.

– Kösz, nem kérek – feleltem.

– És valami ropit? – próbálkozott Stone, és megint följebb rántotta a nadrágját. Olyan fajta kerek hasa volt, amelyikről minduntalan lecsúszik a derékszíj. – Van mindenféle.

Már majdnem igent mondtam, csak hogy túljussunk ezen a fázison, de udvariasan elhárítottam ezt is. A dekoratív borítású asztal üres volt, csak egy nagy barna boríték hevert rajta. Stone az asztalfőhöz állt. Carlson velem szemben, az asztal másik oldalán ült le egy forgószékre, és rögtön felém is fordult.

– Mit tud nekünk mondani Sarah Goodhartról? – kérdezte.

Nem tudtam, hogyan reagáljak. Próbáltam végiggondolni, mit takarhat a kérdés, de nem jutottam semmire.

– Doktor úr...

Ránéztem.

– Mért érdeklő ez magukat?

Carlson és Stone szeme összevillant.

– Az egyik folyamatban lévő nyomozásunk során bukkant fel ez a név – válaszolta Carlson.

– Miféle nyomozásuk során? – kérdeztem.

– Erre inkább nem válaszolnék.

– Nem értem. Mi közöm nekem ehhez?

Carlson hosszan, mélyen felsóhajtott, odanézett kerekded kollégájára. Egyik pillanatról a másikra eltűnt arcukról a mosoly.

– Túlságosan bonyolult kérdést tettem föl, Tom?

– Nem, Nick. Nem hinném.

– Én sem. – Carlson megint rám nézett. – Mindazonáltal most átfogalmazom: mond magának valamit a Sarah Goodhart név?

Nem tetszett ez a felállítás. Nem tetszett a viselkedésük, nem tetszett, hogy csak így ukmukfukk kivették Lowell kezéből az ügyet, és nem tetszett, hogy úgy kezelnek, mint egy

bűnözőt. Tudniuk kellett, hogy nagyon is sokat jelent nekem ez a név. Elég volt hozzá egy pillantást vetniük Elizabeth nevére és címére. Türelmet erőltettem magamra.

– A Sarah a feleségem második keresztnéve – mondtam.

– Az enyéme Gertrude – tette hozzá Carlson.

– De hát ez borzalmas, Nick.

– És a te feleségednek mi a középső neve, Tom?

– McDowd. Családnév.

– Bírom az ilyet, hogy a második keresztnév az családnév. Az elődök tisztelete meg ilyesmi.

– Én is így vagyok vele, Nick.

Mindketten felém fordultak.

– Magának mi a középső neve, doktor úr?

– Craig.

– Craig... – visszhangozta Carlson. – Ha tehát én azt kérdezem magától, hogy jelent-e magának valamit teszem, azt a Craig Dipward név, arra maga azt feleli, hogy a maga középső neve is Craig? – Vasvilla szemeket meresztett rám.

– Nem valószínű – feleltem.

– Nem valószínű. Akkor most újra fölteszem a kérdést: hallotta már a Sarah Goodhart nevet, vagy sem?

– Mármint régebben?

– Jézus a jászolban...! – sóhajtott Stone.

Carlson arca elvörösödött.

– Maga most szemantikázni akar velünk, doktorom?

Igaza volt, hülyén viselkedtem, de még sose kerültem

ilyen helyzetbe. Nem tudtam, mire megy ki ez az egész, egyre csak az email utolsó sora járt az eszemben: *Él ne áruld senkinek*. Nem tudtam, mit tegyek. Tudniuk kell, ki az a Sarah Goodhart. Biztos ezzel akarnak próbára tenni, hogy hajlandó vagyok-e segíteni nekik, vagy sem. De hát miben?

– A feleségem lánykorában a Goodhart Roadon lakott – mondtam. Mindketten hátrább húzódtak egy kicsit, mintegy jelképesen teret adva, és karba fonták a kezüket. Hallgattak. A csönd erős fegyver. – Ezért mondtam, hogy Sarah a feleségem második keresztnéve, mert a Goodhartról ő jutott eszembe.

– Mert a felesége a Goodhart Roadon nőtt fel? – kérdezte Carlson.

– Igen.

– Mintha a Goodhart szó valamilyen katalizátor vagy ilyesmi volna?

– Igen – mondtam újra.

– Ezt értem, – Carlson a társára nézett. – Te is érted, Tom?

– Hogyne – felelte Stone a hasát simogatva. – Nem akart kitérni a kérdés elől, csak olyan katalizátorféle volt neki a Goodhart szó.

– Szerintem is. És ezért jutott eszébe a felesége.

Megint mindketten rám néztek. Ezúttal nem szólaltam meg.

– Használta a felesége a Sarah Goodhart nevet? – kérdezte Carlson. *j*

– Mármint milyen értelemben?

– Előfordult, hogy ezen a néven mutatkozott be? Volt ilyen névre szóló igazolványa? Előfordult, hogy ezen a néven jelentkezett be valahova?

– Nem.

– Biztos?

– Biztos.

– Ez az igazság?

– Ez.
– Nincs szüksége újabb katalizátorra?
Kihúztam magam ültőmben.
– Nem nagyon tetszik a modora, Carlson ügynök.
Ismét megvillant fogpasztareklám mosolya, de hideg volt, mint a jég. Bocsánatkérően fölemelte a kezét.
– Igaza van, bocsássa meg, nyers voltam. – Körülnézett, mint aki azon gondolkodik, hogyan is folytassa ezek után.
– Előfordult, hogy megverte a feleségét, doktor úr?
Mintha korbáccsal csapott volna az arcomba.
– Tessék?
– Előfordult, hogy lekevert neki egyet-kettőt?
– Mi ez a... Megőrült?
– Mennyit fizetett magának a biztosító a felesége halála után?
Megdermedtem; csak néztem rá meg Stone-ra. Mint a kő, olyan volt az arcuk.
– Mi folyik itt?
– Szíveskedjen válaszolni a kérdésre. Már ha nem olyasmiről van szó, amit nem akar az orrunkra kötni.
– Ez nem titok – feleltem. – Kétszázezer dolláros biztosítása volt.
Stone füttyentett.
– Kétszáz lepedő egy elhunyt nejért. Nem piskóta.
– Ez elég nagy összeg egy huszonnyolc éves asszony esetében.
– Az unokaöccse akkortájt lépett be üzletkötőnek a biztosítóhoz, jutalékos alapon. – buktak ki belőlem szinte egyenként a szavak. Furcsa érzés volt: tudtommal nem tettem semmi rosszat, mégis bűntudat környékezett. Éreztem, hogy megizzadok. – Neki akart segíteni, azért kötött ilyen nagy összegű biztosítást.
– Rendes volt tőle – állapította meg Carlson.
– Tényleg rendes – fűzte hozzá Stone. – A család mindenekelőtt.
Nem reagáltam. Carlson a széke támlájának vetette a hátát. Megint lefagyott ajkáról a mosoly.
– Nézzen a szemembe, doktor úr.
Álltam a tekintetét, de nem volt könnyű.
– Ezúttal válaszoljon a kérdésemre – mondta lassan. – Ne játssza nekem se a döbbséget, se a sértetést. Előfordult, hogy megütötte a feleségét?
– Soha.
– Egyetlenegyszer sem?
– Egyetlenegyszer sem.
– Soha meg se lökte?
– Soha.
– Pofon se vágta hirtelen dühében? Ilyesmi mindnyájunkkal megesik. Egy pofon. Nem igazán komoly dolog. Szívügyek esetében úgyszólván természetes. Érti, mire célzok, ugye?
– Soha nem ütöttem meg a feleségemet – mondtam. – Nem vertem meg, nem löktem meg, nem ütöttem pofon. Egyetlenegyszer sem.
Carlson fölpillantott Stone-ra.
– Számodra ez egyértelmű, Stone?
– Egyértelmű, Nick. Ha a doktor úr egyszer azt mondja, hogy sose ütötte meg a feleségét, akkor én elhiszem.
Carlson az állát vakargatta.
– Hacsak...
– Mis hacsak, Nick?

– Hacsak nem tudok Beck doktor úrnak egy újabb katalizátorral szolgálni.

Megint rám szegeződött a két szempár. Fülemben hallottam a vérem zubogását. Szédültem. Carlson kivárt még egy kicsit, csak aztán nyúlt a nagy borítékért. Hosszú, vékony ujjaival ráérintően kibontotta a hajtókáját rögzítő zsineget, és az asztalra öntötte a boríték tartalmát.

– Mit szól ehhez a katalizátorhoz, doktor úr?

Fényképek voltak; Carlson elém toltta őket. Ahogy rájuk néztem, úgy éreztem, szétrobban a szívem.

– Beck doktor!

Csak néztem. Kezem tétován araszolt a képek felé.

Elizabeth.

Róla készült felvételek voltak. Az első egy közeli az arcáról, profilból. Jobb kezével eltartotta fülétől a haját. A szeme környéke lilás és duzzadt volt. A nyaka oldalán egy mély vágás vagy karmolás.

Mintha sírt volna.

Egy másik felvétel deréktól fölfelé ábrázolta. Csak melltartó volt rajta, az oldalán egy nagy elszíneződés látszott: mutatóujjával mutatta. A szeme környéke ezen is lila volt. Más fényképek különböző szögekből, a teste különböző részeiről készültek. Mind tele volt kék-zöld foltokkal.

– Doktor úr!

Fölkaptam a tekintetem: szinte meglepett, hogy ott találom őket a helyiségben. Közömbös, türelmes arccal néztek.

– Maguk szerint ez az. én művem? – kérdeztem.

– Majd maga megmondja – felelte Carlson.

– Természetesen nem az enyém.

– Tudja, hogy mitől került ilyen állapotba a felesége?

– Egy autóbaleset következtében.

Úgy néztek össze, mint ha azt mondtam volna, hogy részeg marslakók csinálták.

– Egy csúnya koccanásban – mondtam.

– Mikor?

– Már nem emlékszem pontosan. Három-négy hónappal az előtt, hogy... – Egy pillanatra elakadt a szavam. – A halála előtt.

– Kórházban volt vele?

– Nem. Nem hiszem.

– Hogyhogy nem hiszi?

– Nem voltam itthon,

– Hol volt?

– Chicagóban, egy gyermekkórházban. Csak akkor szereztem tudomást a történetéről, mikor hazaértem.

– És mikor ért haza?

– Emlékezetem szerint két-három nappal a baleset után.

– Akkor már össze voltak házasodva?

– Csak pár hónapja.

– Miért nem értesítette rögtön a felesége?

– Rögtön értesített. Mármiután hazajöttem. Gondolom, nem akart idegesíteni.

– Értem – mondta Carlson, és megint fölnézett Stone-ra. Nem fárasztották magukat azzal, hogy leplezni próbálják szkepticizmusukat. – Ezeket a felvételeket maga készítette?

– Nem. – Alighogy kimondtam, máris megbántam. Megint összevillant a szemük: vért szimatoltak. Carlson közelebb hajolt.

– Látta már ezeket a felvételeket?

Nem válaszoltam. Vártak; az arcuk nem árult el semmit. Gondolkodtam. Még sose láttam ezeket a felvételeket. De miért nem? És honnan szerezték? Ki készítette ezeket a fotókat?

Megdöbbenő, de ha belegondol az ember, rájön, hogy az élet legfontosabb tanulságait a tévéből szűri le. Mindannak túlnyomó részét, amit a kihallgatásokról, a letartóztatottak jogairól, a keresztkérdésekről, az esküdtszék összeállításáról és az igazságszolgáltatás működéséről tudunk, *A külvárosi körzet-ből*, a *San Francisco utcáin-ból* és hasonló sorozatokból tudjuk. Ha nagy hirtelen a kezünkbe nyomnak egy puskát, és felszólítanak, hogy süssük el, úgy csináljuk, ahogy a tévében láttuk. Ha valaki azt mondja, hogy „Uszályunk van”, tudjuk, miről beszél, mert épp elégszer láttuk már a *Starsky és Hutch*-ot.

Rájuk néztem, és fölvettem a klasszikus kérdést:

– Én most gyanúsított vagyok?

– Milyen ügyben?

– Mit tudom én! – csattantam fel. – Maguk szerint elkövettem valami tiltott dolgot?

– Ez nagyon bizonytalan fogalom, doktor úr.

A válasz is az volt. Elhatároztam, hogy bedobok egy másik mondatot, amelyet szintén a tévéből tanultam.

– Ügyvédet akarok.

10

NINCS VÉDŐÜGYVÉDEM – kinek van? ezért Shaunát hívtam fel a folyosó egyik fizetős készülékéről, és elmagyaráztam neki a helyzetet. Nem totojázott.

– Ismerek egy pont megfelelő ügyvédet – mondta. – Addig ne mondj semmit.

Visszamentünk a kihallgató helyiségbe. Carlson és Stone egymás közti sutyorgással ütötte el az időt. Eltelt fél óra, kezdett megint nyomasztóvá válni a csönd. Ekkor már tudtam, hogy épp erre játszanak, de akkor sem tudtam parancsolni magamnak. Végére is ártatlan voltam. Ha okosan választom meg a szavaimat, csak nem árthatok magamnak?

– A feleségemre rá volt sütvé egy K betű – szólaltam meg a magam számára is váratlanul. Mindketten rám néztek.

– Bocsásson meg, de hozzánk szólt? – kérdezte Carlson.

– Mikor a feleségemet megtalálták, rá volt sütvé egy K betű – ismételtem. – Én a támadás után agyrázkódással kórházban feküdtem. Nem gondolhatják, hogy...

– Mit nem gondolhatunk? – kérdezte Carlson.

Aki Á-t mond, mondjon B-t is.

– Hogy bármi közöm van a feleségem halálához.

Ebben a pillanatban bevágódott az ajtó, és egy nő viharzott be, akit addig csak a tévében láttam, jóllehet ott nemegyszer: Hester Crimstein. Carlson hátrahőkölt a láttára, Stone csak dűnnyögött valamit, úgy hallottam, megint a Jézus a jászolban...” kezdetű fohászához folyamodott.

Crimstein nem tartotta szükségesnek a bemutatkozást.

– Kért ügyvédet a kliensem? – kérdezte.

Shaunára mindig számíthat az ember. Soha életemben nem találkoztam személyesen Hester Crimsteinnel, de gyakran láttam jogi szakértőként különféle tévés műsorokban, és van a *Crime TV*-ben egy saját, népszerű műsora is, *A törvény az törvény* címmel. Vág az esze, mint a borotva, gyors, mint a villám; interjúalanyaitól sokszor csak szárnalmas tátogásokra telik mellette. Valami egészen bizarr aura veszi körül: úgy néz mindenkire, mint egy vérszomjas oroszlán egy lesántult gazellára.

– Igen. – Carlson szedte össze magát annyira, hogy válaszoljon.

– Maguk pedig itt szép barátságosan azóta is faggatják.

– Ő kezdett beszélni hozzánk.

– Hogyne. – Hester Crimstein kicsattintotta az aktatáskáját, tollat és papírt vett elő, és odacsapta eléjük az asztalra. – Írják le a nevüket.

– Hogy mit?

– A nevüket, drágám. Ugye le tudják írni?

Szónoki kérdés volt, de Crimson választ várt rá.

– Le – felelte Carlson.

– Persze – felelte Stone.

– Remek. Akkor írják le. Szeretném pontosan ejteni a nevüket, amikor majd elmondom a műsoromban, hogyan tiporták lábbal a kliensem alkotmányos jogait. Csupa nagybetűvel, ha szabad kérem. – Végre rám is vetett egy pillantást. – Gyerünk.

– Egy pillanat! – szólt közbe Carlson. – Szeretnék föltenni néhány kérdést az ügyfelének.

– Nem.

– Nem? Csak így?

– Pontosán. Nem beszélnek velem. Ő nem beszél magukkal. Soha. Megértették?

– Meg – felelte Carlson.

Hester Crimstein szeme Stone-ra villant.

– Meg – mondta Stone.

– Hát ez remek, uraim. Letartóztatják Beck doktor urat?

– Nem.

Hester Crimstein felém fordult. – Mire vár még? – csattant rám. – Söprés.

CSAK A limuzinjában szólalt meg újra.

– Hol tegyem ki? – kérdezte.

Megadtam a sofőrnek a rendelő címét.

– Mesélje el nekem ezt a kihallgatást – mondta Crimstein. – Ne hagyjon ki semmit.

Legjobb tudásom szerint beszámoltam a Stone-nal és Carlsonnal folytatott beszélgetésemről. Még csak rám se pillantott közben. Elővett egy telefonkönyv vastagságú határidőnaplót, abban lapozgatott.

– Szóval nem maga készítette a feleségéről azokat a felvételeket? – kérdezte, miután befejeztem a mondókámat.

– Nem én.

– És ezt megmondta ennek a két balféknek?

Bólintottam.

Megcsóválta a fejét. – Orvosok... A legrosszabb kliensek. – Hátrasimított a homlokából egy hajtincset. – Na jó.

Elég ostobán viselkedett, de ez még nem végzetes. Szóval eddig még sose látta ezeket a fényképeket.

– Soha.

– De mikor ezt kérdezték magától, végül is nem válaszolt nekik.

– Így van.

– Ez azért már jobb – mondta. – És az igaz, hogy a felesége egy autóbalesetben szerezte azokat a tipliket?

– Tessék?

Becsattintotta határidőnaplóját.

– Nézze... Beck, ugye? Shauna azt mondja, mindenki így szólítja. Nem zavarja, ha én is?

– Nem.

– Nézze, Beck, maga ugyebár orvos.

– Igen.

– Udvariasan bánik a betegeivel?

– Igyekszem.

– Én meg nem. Még egy kicsit sem. Ha magának dédelgetés kell, fogadjon dadát. Úgyhogy ha lehet, hagyjuk ki a szólamokat, a kölcsönös bocsánatkéréseket, meg az efféle fölösleges sallangokat. Csak válaszoljon a kérdéseimre. Megegyeztünk? Tehát igaz az az autóbalesetes história, amit elmondott nekik?

– Igaz.

– Mert ezek utánanéznak. Ezt ugye tudja?

– Tudom.

– Na, akkor eddig már tisztáztuk. – Crimstein fűjt egyet, mint aki sikerrel vett egy részakadályt. – A feleségének tehát volt egy ismerőse, aki a biztosítás vagy más miatt elkészítette ezeket a felvételeket. Ha muszáj, akkor ezzel előállhatunk.

Nem értettem, hova akar kilyukadni, de nem szólaltam meg.

– Tehát az első kérdés: Hol voltak ezek a fényképek, Beck?

– Nem tudom.

– Második és harmadik: Honnan kaparták elő a szövetségiéket? És miért most kerültek elő? Széttártam a kezem.

– És ami a legfontosabb – folytatta Crimstein. – Mit akarnak ezek a maga nyakába varrni? A felesége nyolc éve meghalt, kicsit késő már házastársi brutalitás miatt vádat emelni. – Hátradólt, egy-két percig némán töprengett. – Mindegy. Lezavarok egy-két telefont, és kiderítem. Addig pedig egy mukkot se senkinek. Megegyeztünk?

– Meg.

Megint hátradólt ültében, és megint gondolkodott egy sort.

– Nem tetszik nekem ez a história – jelentette ki végül.

11

1970. MÁJUS 12-én Jeremiah Renway és három másik radikális társa robbanást idézett elő az Eastern State Egyetem kémiai tanszékén, mert fülükbe jutott, hogy a védelmi minisztérium titokban egy nagyobb hatású napalmbomba kikísérletezésére használja a tanintézmény laboratóriumát. A négy diák, aki első ötletrohama lendületében Szabadságsikolynak keresztelte el szövetségét, elhatározta, hogy drámai és egyben látványos módon tiltakozik ez ellen.

Jeremiah Renway akkoriban nem tudta, igaz-e a szóbeszéd. Most, harminc év múltán nemigen hitt benne. Már nem számított. A robbanás egyébként nem tett kárt a laborban. Az egyetem két biztonsági embere véletlenül belebotlott a gyanús csomagba, az egyik fölvette, és felrobbant a kezében. Mindketten meghaltak. Mindkettő családós ember volt.

Két nap múlva nyakon csípték Jeremiah egyik „harcostársát”, aki most, három évtized elteltével még mindig ült. A másik 1989-ben meghalt vastagbélrákban. A harmadikat, Evelyn Cosmeert, 1996-ban fogták el, és azóta hétesztendei börtönbüntetését szolgálta.

Jeremiah aznap este bevette magát az erdőbe, és többé nem is került elő. Attól fogva alig látott embert, tévét soha. Rádiót csak nagy néha hallgatott. Telefonhoz csak egyetlen-egyszer nyúlt, amikor élet-halál kérdése volt. A külvilágról kizárólag újságokon keresztül szerzett értesüléseket, jóllehet teljesen rossz irányból közelítették meg a nyolc éve történeteket.

Georgia északnyugati részén, a hegyek tövében nőtt fel. Apja megtanította mindarra, amit egy erdőben élő embernek, ha életben akar maradni, tudnia kell. Tanításait gyakran össze is foglalta a fiának, mégpedig egyetlen velős mondatban: „A természetben megbízhatasz, az emberekben nem.” Jeremiah egy időre megfeledkezett erről a tanításról, de most eszerint élt.

Attól tartva, hogy elsősorban a szülőföldjén fogják keresni, a pennsylvániai erdőkbe vette be magát. Egy darabig vándorolt, hol itt, hol ott tanyázott le, mígnem egy nap rábukkant a viszonylagos kényelmet és biztonságot kínáló Charmaine-tóra. A tóparti erőben kis faházak

álltak, amelyek jó menedéket kínáltak, mikor a szabadban kissé zordra fordult az idő. Látogatók ritkán érkeztek a tóhoz, akkor is inkább nyáron, és jószerivel csak hétvégeken. Itt viszonylag nyugodtan vadászhatott szarvasra, és viszonylag nyugodtan el is fogyaszthatta a zsákmányt. Evente néhány alkalommal, mikor emberek jöttek a tóra, egyszerűen elrejtőzött, vagy beljebb húzódott az erdőbe.

Vagy leskelődött.

A gyerekek szemében, akik ide jártak, ő, Jeremiah Renway volt a Mumus.

Még akkor is ott tanyázott, mikor megjelentek a hatóság emberei. Látta a sötétkék dzsekijükben ide-oda mászkáló rendőröket. Meg az FBI-osokat. Az a három sárga nagybetű még mindig úgy döfött a szívébe, mint egy jégcsákány.

A sárga szalaggal körülkerített területre azóta senki se tette be a lábát, valószínűleg azért nem, mert olyan isten háta mögötti vidék volt. Nem lepődött meg, mikor a rendőrök megtalálták a holttesteket. Elég mélyre voltak temetve, de ha volt ember, aki tudta, hogy a legtöbb titokra előbb-utóbb fény derül, Renway tudta. Korábbi bűntársa, Evelyn Cosmeer, aki az elfogása előtti évek alatt tökéletes ohioi háziasszony lett, szintén megtapasztalta ezt.

Továbbra is ott maradt az erdőben, értett hozzá, hogyan maradhat láthatatlan. Soha senki sem látta meg.

Visszagondolt a nyolc évvel ezelőtti estére, mikor az a két férfi meghalt: a váratlanul dördülő lövésekre, a földbe nyomott ásó csikordulásaira, a gödörből hallatszó nyögésekre. Még azt is fontolóra vette, hogy elmondja a rendőröknek, mi történt. Persze névtelenül. Végül mégsem kockáztatta meg. A ketrec nem embernek való, bár vannak, akik ott is képesek élni. Úgy érezte, hogy ő nem bírná ki. Volt egy Perry nevű unokaöccse, aki egyszer kilenc évet kapott. A nap huszonhárom óráját egy tenyérnyi cellában töltötte, míg aztán egy reggel meg nem próbált öngyilkos lenni. Fejjel rohant a betonfalnak.

Úgy érezte, ő azonnal megtenné.

Így hát tartotta a száját, és nem tett semmit. Nyolc évig.

De gyakran gondolt arra az éjszakára. A meztelen nőre. A várakozó férfiakra. Az autó melletti dulakodásra. Arra az émelyítő, cuppanásszerű hangra, amit egy meztelen testre lesújtó husáng ad. A férfira, akit otthagytak meghalni.

És sokat gondolt a hazugságokra. Egyre kísértették.

12

MIRE BEÉRTEM a rendelőbe, a váró már zsúfolásig megtelt türelmetlen és méltatlankodó felnőttekkel és gyerekekkel. A tévén *A kis habléány* ment, a videó a végére érve mindig automatikusan visszatekereselt az elejére; a színek már egészen megfakultak a sok használatból. Valahogy így voltam most a gondolataimmal is: újra és újra lepergettem lelki szemeim előtt a FBI-nál töltött időt, felidéztem Carlson szavait – látnivalóan ő volt a főnök –, próbáltam rájönni, mit is akart tulajdonképpen, de a sok újrarájátszástól csak egyre halványabb és szürreálisabb lett az egész jelenetsor. Jól bele is fájdt a fejem.

– Jó napot, doktor úr!

Tyrese Barton pattant elém. Pötyögős-buggyos nadrág volt rajta, olyan bő, hogy lazán bele lehetett volna bújtatni még egy embert, meg egy hasonlóan lezser, sárga-vörös dzseki; rettentően posztmodernül hatott az egész.

– Jó napot, Tyrese.

Tyrese végigcsináltatott velem egy bonyolult kézfogási rituálét, ami inkább valamiféle kézpantomimre emlékeztetett, ahol ő táncolta elő a figurákat, én meg utánoztam. Neki és Latishának van egy TJ nevű hatéves kisfiúk. TJ vérzékeny és vak. Még csecsemő volt, mikor egyszer berohantak vele, Tyrese-t pedig percek múlva letartóztatták. Tyrese azóta is köti az ebet a karóhoz, hogy aznap megmentettem a fia életét, ami azért túlzás.

Az ő életét viszont talán tényleg megmentettem.

Úgy érzi, hogy ettől barátok lettünk, valahogy úgy, mintha ő lenne az oroszlán, én meg a kiséger, aki kihúzta a talpából a tüskét. Ez azért nem így működik.

Nem voltak összeházasodva Latishával, de ő a nagyon kevés apa egyike, akivel eddig találkoztam a rendelőben. Végre befejezte a kézfogási rituálét, és úgy csúsztatott két százast a markomba, mintha egy elegáns étterem főpincére lennék.

Rám kacsintott.

– Vigyázzon a fiamra.

– Meglesz.

– Maga a legjobb orvos. – Odaadta a névjegyét, amelyen nem volt se név, se cím, se foglalkozás, csak egy mobil telefon száma. – Ha bármi kell, csörögjön.

– Meglesz – feleltem.

Megint rám kacsintott.

– Ha *bármi* kell, doki. – Jó-

Zsebrettettem a pénzt; hat éve megy már ez a műsor. Jó néhány drogdíler ismertem meg a rendelői munkám kapcsán, de ő az egyetlen, aki hat év után is él még. Természetesen nem tartottam meg a pénzt, odaadtam Lindának az alapítványra. Jogilag talán vitatható megoldás, de nézetem szerint az alapítványnál jobb helyen van a pénz, mint egy drogárusnál. Fogalmam sincs, mennyit keres Tyrese, csak annyi biztos, hogy mindig új kocsija van – többnyire színezett üvegű BMW –, a fiát pedig úgy járatja, mint egy kis herceget. A gyerek anyja mindazonáltal jogosult a Medic-aidre, a kezelés tehát ingyenes.

Téboly.

Tyrese mobilja fuvolázni kezdett.

– Muszáj fölvennem, doki. Üzleti ügy.

– Jó.

Időnként felkapom a vizet, de a vörös ködön át is látom a gyerekeket. Nem állítom, hogy a gyerekek csodálatosak. Nem azok. Korántsem mindegyik. Viszont ilyenek vagy olyanok, segítségre szorulnak. Gyöngék és védtelenek. Úgyhogy rájuk koncentrálok, és nem a szüleikre.

A tragédiák állítólag edzik a lelket.

Érzésem szerint engem külön emberré tett a tengernyi bánat, aminek tanúja voltam. Kegyetlen árat fizettem érte, nem mondhatnám, hogy megérte, viszont ma már pontosabban el tudom választani a lényegest a lényegtelenről. És jobban átérzem az emberek fájalmát.

Volt idő – ma már csak kacagok rajta –, amikor még fontosnak tartottam, hogy fölvesz-e tágjai sorába egy bizonyos klub, amikor még nem volt mindegy, hogy milyen kocsival járok, hogy milyen egyetem diplomája lóg a szobám falán, amikor még számítottak a státuszszimbólumok. Azért akartam sebész lenni, mert rájuk áhítatos tisztelettel néznek. Imponálni akartam az úgynevezett barátaimnak. Nagy ember akartam lenni. Ma már csak nevetek rajta. Vagy inkább csak megmosolygom.

Az értékrendem változása talán csak annak köszönhető, hogy időközben érett emberré váltam. Ebben a folyamatban az is erősen közrejátszott, hogy magamra maradtam. Elizabeth-szel egy párt alkottunk, egyetlen szervesen összetartozó egységet, és ő annyira jó volt, hogy nekem nem kellett annyira rendesnek lennem – mintha az ő jósága kettőnknek is elég lett volna.

A halál mindezek ellenére kitűnő tanító – csak borzasztó szigorú.

Bárcsak elmondhatnám, hogy a tragédia által fölfedeztem valamilyen létfontosságú, abszolút igazságot, amit most továbbadhatok, de nem. Igazak a közhelyek – csak az ember számít, az élet a legdrágább kincs, nem szabad tói értékelnünk az anyagiakat, igazából az apró dolgok a fontosak, minden percet ki kell használni –, és én sem igen tudok mást mondani. De

más hallani, és más átérezni. A halál beleveri az emberbe, belevési a lelkébe. Nem lesz tőle boldogabb, de különb talán igen.

És amitől még furcsább ez az egész: gyakran eszembe jut, milyen jó volna, ha Elizabeth láthatna most. Bármenynyire szeretném is azonban, nem tudok hinni benne, hogy a halottak figyelnek minket, és nem hiszek a többi vigaszfantáziában sem, amivel áltatni szoktuk magunkat. Hitem szerint a meghaltakat örökre elveszítjük. Ennek ellenére időnként még felvillan bennem a gondolat: talán most már méltó lennék rá.

Egy nálam mélyebben hívő ember talán úgy érezné, hogy Elizabeth ezért tért vissza.

ELMÉLETILEG CSAK délig kellett volna rendelnem, de hogy behozzam az FBI-nál tett látogatásom miatt kiesett időt, háromig fogadtam a beteget. Persze egész nap a kihallgatás járt az eszemben, minduntalan az Elizabeth-ről készül képek villantak be elém.

Ki tudhatott ezekről a felvételekről?

Tulajdonképpen eléggé kézenfekvő volt a válasz. Fölvettem a telefont. Évek óta nem hívtam már ezt a számot, de még emlékeztem rá.

- Schayes fotóstúdió – mondta egy női hang.
- Szevasz, Rebecca.
- Beck, te csirkefogó! Mi van veled?
- Megvagyok. Hát te?
- Fogjuk rá. Rohangálok reggeltől estig.
- Nem érdemes összetörni magad.
- Már nem is töröm. Tavaly férjhez mentem.
- Tudom. Sajnos nem bírtam elmenni.
- Sóder.
- Az. De azért gratulálok.
- Na mi van, miért hívtál?
- Szeretnék megkérdezni tőled valamit.
- Hát kérdezz.
- Az autóbalesetről.

Halk, fémess visszhang, aztán csend.

– Emlékszel arra az autóbalesetre? Elizabeth-ére. Rebecca Schayes, aki a feleségem legjobb barátnője volt, nem válaszolt.

Megköszörültem a torkomat.

- Ki vezetett?
- Tessék? – Ezt nem a telefonba mondta. – Egy pillanat. – Megint hozzám: – Most jött valami, Beck. Visszahívlak, jó?
- Rebecca... Letette.

REBECCA SCHAYES jó nevű, szabadúszó fotóriporter. Munkái minden komolyabb és ismertebb képeslapban megtalálhatók. Különös módon férfiakra specializálódott. Ha egy-egy hivatásos sportoló időnként rááll, hogy megjelenjen valamelyik lap címlapján, például a *GQ*-én, gyakran őt kéri fel a felvételek elkészítésére. Gyakori és kissé önironikus szólama, hogy azért van olyan jó érzéke a férfitestekhez, „mert mióta csak az eszét tudja, intenzíven tanulmányozza őket.”

A Penn Stationtól nem messze, a West Thirty-Second Streeten van a műterme. Elmentem hozzá. Az épület egy bántóan csúnya, valamikori négyemeletes raktárház, ráadásul elég szagos is, mert a földszintjén a Central Park-i fogatok lovainak istállója működik. Először a teherliftten akartam fölmenni, de aztán mégis a lépcsőt választottam.

Rebeccával a folyosón futottam össze, épp nagyon igyekezett valahová. Mögötte egy ösztövért, fekete ruhás, kefehajú segéderő cipekedett két alumíniumbörönddel. Rebecca rakoncátlan, vörös, göndör haja dühösen lebbent jobbra-balra, szélesen ülő, zöld szeme szinte egyszerre érzékelte teljes, háromszázhatvan fokos környezetét; mindig ilyennek képzeltem az örökösén téma után kutató, igazi fotósok szemét. Alig lassított láttomra.

– Rosszkor jössz, Beck.

– Nem tudhattam.

– Szeánszom van. Nem tehetnék át későbbre?

– Nem.

Megállt, mondott valamit a fekete ruhás segéderőnek, és hozzám fordult.

– Na jó. Gyere.

Bementünk a magas, fehér falú műterembe, fehér derítőernyők, nagy fekete árnyékolók, összevissza tekergő-kanyargó kábelek és hosszabbítók közé. Rebecca türelmetlen, ideges mozdulatokkal egy filmkazettát forgatott az ujjai közt, mintegy jelezve, hogy nem ér rá.

– Mesélj nekem arról az autóbalesetről – kértem.

– Nem értelek, Beck. – Lecsavarta a kazetta tokjának fémkupakját, letette egy asztalra, de rögtön föl is vette, és visszacsavarta a kupakot. – Nyolc éve alig váltottunk szót, most mert egyszer csak beállítasz, és egy ezeréves autóbalesetről faggatsz.

Karba fontam a kezem, vártam a választ.

– Mire jó ez neked, Beck? Ennyi év után. Miért érdekel?

– Csak mondd el.

Nem nézett a szemembe. Rakoncátlan haja a fél arcát eltakarta, de nem simította félre.

– Hiányzik nekem Elizabeth – mondta. – És te is.

Nem válaszoltam.

– Én hívogattalak – mondta.

– Tudom.

– Én nem akartam elveszíteni ezt mi kapcsolatunkat.

– Ne haragudj... Tudom, hogy én vagyok a hibás.

Rebecca Elizabeth legjobb barátnője volt, egészen az esküvőnkig közös lakásban laktak a Washington Square Parknál. Vissza kellett volna hívnom, össze kellett volna járnom vele, csinálnom kellett volna valamit, de nem bírtam. A gyász néha kisajátítja az embert.

– Elizabeth nekem úgy mesélte, hogy te is ott ültél a kocsiiban a koccanáskor – folytattam.
– És hogy ő volt a hibás, mert nem figyelt. Igaz ez?

– Mít számít ez ma már?

– Számít.

– Miért?

– Mitől félsz, Rebecca?

Ezúttal ő nem válaszolt.

– Volt baleset vagy sem?

Megroskadt a válla, mintha elmetszették volna a tartóizmait, lehajtotta a fejét, sóhajtott.

– Nem tudom.

– Hogyhogy nem tudod?

– Elizabeth azt mondta, autóbalesete volt.

– És te nem voltál ott?

– Nem. Te el voltál utazva, Beck. Jövök haza egyik este, Elizabeth már várt. Kékenzölden. Kérem, mi történt? Erre azt mondja, koccant valakivel, és ha valaki kérdezi, mondjam azt, hogy én is ott voltam vele.

– Milyen valaki?

Végre a szemembe nézett.

– Szerintem rád gondolt, Beck.

Eltartott egy ideig, mire felfogtam.
 – És igazából mi történt?
 – Nem akarta megmondani.
 – Vitted orvoshoz?
 – Nem hagyta. – Rebecca kérdő pillantást vetett rám. – Még mindig nem értem, miért kérdezel most engem erről.
El ne áruld senkinek.
 – Csak szeretném valahogy lezárni ezt a dolgot.
 Rábólintott, de nem hitte el. Egyikünk se különösebben gyakorlott a mellébeszélésben.
 – Csináltál róla felvételeket? – kérdeztem.
 – Miféle felvételeket?
 – A sérüléseiről. A baleset után.
 – Istenem, dehogy. Miért csináltam volna?
 Ez jó kérdés volt. Csak ültem és gondolkoztam. Nem tudom, meddig.
 – Beck... – Na.
 – Úgy nézel ki, mint a halál.
 – De te nem.
 – Én szerelmes vagyok.
 – Látszik rajtad.
 – Kösz.
 – Rendes tag?
 – Az nem kifejezés.
 – Hát akkor talán megérdemel téged.
 – Talán. – Rebecca hozzám hajolt, és arcon csókolt; jóleső, vigasztaló érzés volt. –
 Történt valami, igaz?
 Ezúttal őszintén válaszoltam.
 – Nem tudom.

13

SHAUNA ÉS Hester Crimstein az utóbbi elegáns belvárosi irodájában ült. Hester épp befejezett egy telefonhívást.
 – Nemigen mondanak semmit – mondta.
 – De nem tartóztatják le? – kérdezte Shauna.
 – Nem. Egyelőre.
 – Mi folyik itt?
 – Sejtésem szerint azt hiszik, hogy Beck ölte meg a feleségét.
 – Ezek megtévelyodtak – mondta Shauna. – Az ég szerelmére, hát kórházban feküdt! Az a KillRoy nevű örült most is ott ül a siralomházban.
 – De nem Elizabeth meggyilkolása miatt – felelte az ügyvédnö.
 – Hanem?
 – Kellertont azzal gyanúsították, hogy meggyilkolt tizennyolc nőt, esetleg többet is, ebből tizennégyet beismert. Bizonyítani csak tizenkettőt tudtak, de ez is elég volt. Egyetlen halálos ítélet is elég egy embernek.
 – De hát mindenki tudja, hogy ő gyilkolta meg Elizabeth-t.
 – Helyesbíték: mindenki tudta.
 – Nem értem. Hogy jut eszükbe, hogy Becknek köze lehetett hozzá?
 – Még nem tudom – tárta szét kurta mozdulattal a karját Hester Crimstein. – Az íróasztalra polcolta a lábát, kezét a tarkójára kulcsolta; a gesztusai is férfiasak voltak, nemcsak a modora. – De észnél kell lennünk.

– Hogyhogy?
– Először is abból kell kiindulnunk, hogy a szövetségek minden lépését figyelik. Lehallgatják a telefonját, követik meg hasonlók.

– És?

– Hogy érted azt, hogy és?

– Beck ártatlan, Hester. A seggébe is belekukkolhatnak.

Az ügyvéd nő a fejét csóválta.

– Ne légy ilyen naiv.

– Ezzel meg most mit akarsz mondani?

– Azt, hogy ha videóra veszik, hogy rántottát reggelizett, abból is kihozhatnak valamit. Vigyáznia kell. De a megfigyelés még nem is minden, mert a szövetségek rá fognak szállni.

– Hogyan?

– Tudja a fene, de meglátod. Rá vannak hegyezve a kis barátodra. És már nyolc év el. Ez azt mutatja, hogy nagyon nekikeseredtek. Baromi ocsmányok tudnak lenni, nagy ívben tojnak az alkotmányos jogokra.

Shauna tekintete a semmibe révedt: az „Elizabeth-től” érkezett furcsa emailekre gondolt.

– Mi van? – kérdezte Hester.

– Semmi.

– Elöttem ne titkolózz, Shauna.

– Én itt nem kliens vagyok.

– Szóval Beck nem mondott el mindent?

Shaunának hirtelen szöveget ütött valami a fejébe: egészen megijedt tőle. Megforgatta ide-oda, többször is végiggondolta, és hagyta egy kicsit leülepedni. Logikusnak lát-szótt, és csak remélni merete, hogy téved. Sőt: fohászzkodott érte. Felpattant, és az ajtóhoz lépett.

– Mennem kell.

– Most mi van?

– Kérdezd a kliensedet.

NICK CARLSON és Tom Stone különleges szövetségi ügynök ugyanazon a kanapén ült, amelyen nem olyan rég Dávid Beck. Kim Parker, Elizabeth anyja velük szemben az egyik fotelben, ölbe tett kezekkel, egyenes derékcal. Arca rezzentelen volt, akár egy halotti maszk. Hoyt Parker fel-alá járkált.

– Szóval? – nézett a két FBI-osra. – Mi az a fontos, amit telefonban nem mondhattak el?

– Szeretnénk megkérdezni egyet s mást.

– Miről?

– A lányáról.

Hoyt Parker megtorpant; a felesége olyan lett, mint egy kőszobor.

– Közelebbről arra lennénk kíváncsiak, milyen viszonyban volt a férjével, Dr. Dávid Beckkel.

Hoyt Parker és a felesége összenézett.

– Miért érdekli ez magukat? – kérdezte Hoyt Parker.

– Egy jelenleg folyó nyomozás miatt.

– Mit számít ez már? A lányom nyolc éve meghalt. A gyilkosa ül.

– Nézze, Parker... Maga is tudja, hogy mi egy csónakban evezünk.

A szoba levegője mozdulatlan és száraznak érződött. Kim Parker ajka pengevékonyra préselődött. Hoyt Parker a feleségére nézett, aztán intett a fejével a két FBI-osnak.

Carlson az asszonyra szögezte tekintetét.

– Hogyan jellemezné a lánya és a férje kapcsolatát, Mrs. Parker?

– Nagyon szerették egymást.

– Nem volt köztük semmi probléma?

- Nem. Semmi.
- Ön szerint Beck doktor indulatos ember?

Kim Parker meghökkent.

- Dehogy. Épp ellenkezőleg.

A két ügynök fölpillantott Hoyt Parkerre, aki jóváhagyólag bólintott.

- Az ön tudomása szerint, Mr. Parker, előfordult, hogy Beck doktor megütötte a lányukat?

- Hogy mit csinált?

Carlson valami mosolyfélét erőltetett az arcára.

- Ha volna szíves válaszolni a kérdésre...

- Soha – felelte Parker. – Az én lányomat soha senki nem ütötte meg.

- Ez biztos?

- Egészen biztos – felelte határozottan Parker; megint járkálni kezdett.

Carlson Kim Parker felé fordult.

- Mrs. Parker?

- Nagyon szerette a lányomat.

– Én ezt értem, asszonyom, de sok olyan férfi van, aki szereti a feleségét, és mégis megveri.

- Ő soha.

Hoyt Parker ismét megtorpant.

- Mi a rosseb ez?

Carlson Stone-ra pillantott.

- Engedelmmükkel megmutatnék néhány fényképet. Nem szívesen teszem, de fontos.

Stone odaadta Carlsonnak a nagy borítékot, az kinyitotta, majd egyenként a dohányzóasztalra tette az Elizabeth-ről készült felvételeket; közben figyelte Parkerék reagálását. Kim Parker fojtott hangon felsikoltott, ebben nem volt semmi meglepő. Hoyt Parker vívódni látszott, de végül legyűrte az indulatait.

- Honnan szedték ezeket? – kérdezte halkán.

- Láttá már ezeket a felvételeket?

- Soha – felelte Parker, és a feleségére nézett.

Az asszony a fejét ingatta.

- Én sem – mondta –, de a sérüléseit azokat láttam.

- Mikor?

– Már nem emlékszem pontosan. Nem sokkal a halála előtt. De mikor láttam, akkor nem voltak ilyen... – Keresgélte a szót. – Szembeötlők.

- Elmondta a lányuk, hogy mi okozta őket?

- Karambolozott.

– Mrs. Parker, mi jártuk a biztosítónál. A lány egyszer sem jelentett karambolt. Utánanéztünk a rendőrségi nyilvántartásokban, ott sem találtunk róla semmit. Egyetlen rendőr sem jelentette.

- Tehát? – szólt közbe Hoyt Parker.

– Egyszerű fogalmazva: Ha a lányuk nem karambolozott, akkor hogyan szerezte ezeket a sérüléseket?

- Maguk szerint a férje okozta?

- Ez csak az egyik hipotézisünk.

- És mire alapozzák?

A két ügynök láthatóan tétovázott, de Hoyt Parker nem tudta eldönteni, miért: nem akarják az asszony előtt mondani, vagy nem akarják civil előtt mondani? Az utóbbira tippelt.

- Kim... Ne haragudj, de... Kim Parker értett a tekintetéből.

- Jó. – Felállt, és imbolygó léptekkel a lépcső felé indult.

- A szobámban leszek. Hoyt Parker megvárta, míg fölért.

- Hallgatom.
- Szerintünk Beck doktor nemcsak megverte a lányukat
- mondta Carlson –, hanem meg is gyilkolta.

Parker egy ideig mintegy folytatást várva hol az egyik, hol a másik ügynököt méregette. Mikor azok nem szólaltak meg, odaállt eléjük.

- Ezt nagyon gyorsan kezdjék el megmagyarázni.

14

MIT TITKOLT el még előlem Elizabeth? A Tenth Avenue-n ballagtam a parkoló felé, ahol a kocsimat hagytam, és egyre csak a fényképekre gondoltam: az nem lehet, hogy csak egy karambol következményének a bizonyítékai. Elizabeth azt mondta, csak egy koccanás volt, semmi komoly. Amikor a részletek felől faggattam, gyakorlatilag lesöpörte az asztalról a kérdéseimet.

Most már biztos, hogy hazudott,

Sose hazudott nekem, de erre most már nem tehettem esküt. Mindenesetre ez volt az első hazugsága, amelyre előttem fény derült. Azt hiszem, mindkettőnknek magváltak a magunk titkai.

A parkolóházhoz érve valami furcsaság tűnt a szemembe – vagy inkább valaki. A bejárat közelében egy barna felöltös férfi állt, és engem nézett.

Ismerősnek rémlett. Nem ismertem, de valami halvány déjávum támadt. Már láttam valahol ezt az embert... De hol? Végigpörgettem a délelőttöt, és egyszer csak bepattant a lelki szemeim elé: mikor reggel nyolckor beugrottam egy kávéra. Ott volt a szemközti parkolóban.

Biztos, hogy ő az?

Nem.

Másik irányba fordultam, és odasiettem a parkoló pénztárfülkéjéhez. A parkoltató – a mellére tűzött névtábla tanúsága szerint Carlo – tévét nézett, és közben szendvicset evett. Fél perc is eltelt a megjelenésem után, mire sikerült leszakítania tekintetét a képernyőről. Lassú mozdulatokkal a nadrágjába törölte a kezét, és lebélyegezte a parkolójegyemet. Gyorsan kifizettem, és átvettem a slusszkulcsomat.

A barna kabátos még mindig ott állt.

Miközben a kocsimhoz mentem, erősen fegyelmeznem kellett magam, hogy ne nézzek felé. Beszálltam, indítottam, majd a Tenth Avenue-ra kikanyarodva fölpillantottam a belső tükörré.

Rám se bagózott. Míg rá nem fordultam a West Side Highwayre, szemmel tartottam. Egyszer sem pillantott felém. Kényszerképzeteim vannak. Ha ez így megy tovább, kitör rajtam az üldözési mánia.

De hát miért hazudott nekem Elizabeth?

– Hiába törtem a fejem.

Anyabanya üzenetére még három órát kellett várnom. Muszáj volt valahogy elterelnem a figyelmem. Már tudtam, mit kell tennem, csak halogattam az elkerülhetlent.

MIKOR HAZAÉRTEM, nagypapa a szokásos foteljében ült a nappaliban. Egyedül. A tévé kikapcsolva. A nővér a másik szobában oroszul karattyolt a telefonba. Ez se eszik meg sok sót nálunk, gondoltam. Felhívom a közvetítőt, hogy küldjenek egy másikat.

Nagypapa szája szöglete tojásos volt, elővettem egy zsebkendőt, és óvatosan letörölgettem. Találkozott a tekintetünk, de az övé mégis valahova messzire révedt. Eszembe jutott, hogyan mókázott annak idején nekünk, gyerekeknek a tónál. Ilyen volt, ilyen lett – ez volt a mutatvány címe. Oldalt fordult, kidüllesztette a hasát, elernyed, elkiáltotta magát: „Ilyen volt!”, aztán hirtelen behúzta a hasát, megfeszítette az izmait, és nagyot rikkantott: „Ilyen

lett!” Apám nyerített a gyönyörűségtől; igazi önfelelt ragadós nevetése volt, velem együtt halt meg. Én már nem tudtam úgy kacagni.

Hallva, hogy megérkeztem, a nővér letette a kagylót, és széles mosollyal besietett. Nem viszonoztam.

Egy ideig az alagsori lejáró ajtaját néztem, még mindig halogattam az elkerülhetetlent.

Na gyerünk.

– Maradjon mellette – mondtam.

A nővér lehajtotta a fejét, és leült.

Az alagsor még azokban az időkben készült, amikor még nem volt szokás berendezni a házaknak ezt a részét. A betonfalakra ragasztott fehér, téglautánzatú burkolat itt-ott már elengedett. A helyiség közepén állt az egyes részein a nyers deszkáig kopott pingpongasztal. Hálója rongyokban, a rajta heverő ütőkről valamikor valamiért valaki – lehet, hogy én – lehántotta a gumiborítást. Mellettük kartondobozok, nem egy már szétfoszlóban, A többi az egyik sarokban, egymásra tornyozva, azok mellett nagy ládák, régi ruhákkal. Nem Elizabeth ruháival, azokat Shauna és Linda kérésemre elvitte valahova, nem tudom, hová. Gondolom, valamelyik jótékonyági egyesületnek. Mindazonáltal maradtak még dobozok, amelyekben az ő használati tárgyai aludták álmukat. Az ő dolgai, amelyeket – magam sem tudom, miért – se kidobni, se másoknak odaadni nem voltam képes. Vannak holmik, amiket gondosan elteszünk, már-már önmagunk előtt is elrejtünk, soha többé nem áll szándékunkban elővenni őket, de akkor sem bírjuk rászánni magunkat, hogy megváljunk tőlük. Valahogy úgy vagyunk velük, mint az ábrándjainkkal.

Nem emlékeztem, hová tettem, csak arra, hogy ott kell lennie. Nekifogtam átnézni a régi fényképeket, de nem engedtem, hogy a látványuk igazán felszívódjon. Már elég komoly gyakorlatot szereztem ebben, s ahogy telt-múlt az idő, egyre kevesebb fájdalmat okoztak, sőt eljutottam arra szintre, hogy ha egy-egy polaroidon kettőnket láttam, képes voltam úgy nézni, mintha két idegenről készült volna.

Utáltam itt turkálni.

Mélyebbre kotortam a ládában. Valami puhára tapintottam: Elizabeth trikója volt, a gimnázium teniszválogatottjának meze. Szomorúságán elmosolyodtam, ahogy felrémlt előttem sima, barna bőrű lába és a játék közben meg-meg-rebbenő copfja. Csak úgy sugárzott arcáról az összpontosítás, a legfőbb fegyvere. Elég jó alapütései voltak, és remekül szervált, de lényegében véve ez a koncentráloképesség emelte a társai fölé.

Óvatosan félretettem a pólót, és tovább kotorásztam. A láda fenekén találtam meg, amit kerestem.

A noteszét.

Állítólag a rendőrök elkérték az elrablása után. Rebecca jött át velük, és segített megkeresni. Nyilván valamiféle indokot kerestek benne – most nekem is ez állt szándékomban –, de mikor előkerült a K betűvel megbillogzott holttest, a notesz már feltehetően elvesztette a jelentőségét.

Eltűnődtem egy kicsit, hogy milyen egyértelműen mutatott minden KillRoyra, és közben felöltött bennem valami. Fölszaladtam a számítógéphemhez, rákapcsolódtam a hálóra, megkerestem a New York-i Büntetés-végrehajtási Nyilvántartó honlapját. Rengeteg adat van fönt rajta, köztük az a név és telefonszám is, amire szükségem volt. Körülnéztem még egy honlapon, aztán kikapcsoltam a gépet, és felhívtam a Briggs Büntetés-végrehajtási Intézetet. KillRoy börtönét.

Üzenetreggítő vette föl, több lehetőséget kínált. Miután megnyomtam a megfelelő gombot, továbbkapcsolt. A harmadik kicsengésre fölvette valaki.

– Brown igazgatóhelyettes – jelentkezett egy férfihang.

Közöltem vele, hogy szeretném meglátogatni Ellroy Kellertont.

– Én önben kit tisztelhetek? – kérdezte.

- Dr. Dávid Beck vagyok. Elizabeth Beck, a feleségem Kellerton egyik áldozata volt.
- Értem. – Brown tétovázott. – Szabad tudnom a látogatása célját?
- Nem.

Megint némi csönd.

- Jogom van meglátogatni, ha ő hajlandó fogadni – mondtam.
- Igen, természetesen, de ez azért nagyon szokatlan kívánság.
- Ragaszkodom hozzá.
- A szokásos ügymenet az, hogy az ügyvédje megkeres minket, közli a...
- De nekem nincs ügyvédem, és nincs is rá szükségem – vágtam a szavába. Az áldozatok jogainak honlapjáról szereztem az ismereteimet, és tudtam, hogy magam is betérjeszthetem a kérésemet. Ha Kellerton hajlandó fogadni, engedélyezniük kell. – Csak szeretnék beszélni Kellerton-nal. Jól tudom, hogy holnap látogatási nap van?

– Jól.

– Akkor ha Kellerton is úgy akarja, holnap odamegyek. Van ezzel valami probléma?

– Nincs. Ha belemegy, nincs probléma.

Megköszöntem, és letettem a telefont. Végre csináltam valamit – pizok jó érzés volt.

A notesz ott feküdt mellettem az asztalon. Megint bekapcsoltam az évek során kifejlődött fényképnéző technikámat, mert Elizabeth lendületes kézírása, határozottan áthúzott t betűi, jellegzetes kacskaringói talán még a fotóknál is fájdalmasabb sebeket szakítottak föl bennem.

Egy óráig lapozgattam. Elizabeth szinte mindent kiírt, alig-alig használt rövidítéseket. Immár sokadszor is bebizonyosodott, hogy mennyire jól ismertem a feleségemet. Minden egyértelmű volt, sehol semmi meglepetés, olyannyira, hogy csak egyetlen bejegyzéséről nem tudtam, hogy kire vagy mire vonatkozik.

Három héttel a halála előtt találtam egy kétbetűs bejegyzést: PF. Mellette egy körzetszám nélküli telefonszám.

Tekintve, milyen részletesen leírt minden mást, ezt kissé nyugtalanítónak találtam. A körzetszámot még csak nem is sejtettem. Egy nyolc évvel ezelőtti telefonhívás... Tízszor is változtak azóta a körzetszámok.

Megpróbálkoztam a 201-gyel, New Jerseyvel, de nem ment ki a csengés. Bebököttem a másik New Jersey számot, a 973-ast, ott egy idős nő vette föl. Közöltem vele, hogy egyévi ingyenes előfizetést nyert a *New York Post*-ra. Megadta a nevét, de egyik betűje sem stimmel a bejegyzéssel. Harmadikra a 212-vel, New Yorkkal kísérleteztem, és ezúttal telibe találtam.

– Peter Flannery ügyvédi iroda – mondta egy álmos női hang.

– Az ügyvéd úrral szeretnék beszélni.

– Tárgyaláson van – közölte a nő.

Talán tudott ennél is unottabb lenni, de ahhoz valamivel több odafigyelésre lett volna szüksége. A háttérben sokféle hang hallatszott, mintha vagy húszan beszéltek volna egyszerre.

– Szeretnék időpontot kérni.

– A hirdetésre jelentkezik?

– Miféle hirdetésre?

– Megsérült?

– Igen – feleltem –, de a hirdetést azt nem láttam. Egy barátom ajánlotta Mr. Flanneryt. Orvosi műhibáról van szó. Félrekezeltek a törött karomat, és most nem bírom mozgatni, egyfolytában fáj, és kirúgtak az állásomból.

Adott egy időpontot másnap délutánra. Letettem a kagylót. Mi dolga lehetett Elizabethnek egy ilyen... Egy ilyen balesethiánával, mint Flannery?

Összereztem a telefoncsengésre. Felkaptam a kagylót. Shauna volt az.

– Szóval otthon vagy. Azonnal gyere ide.

CARLSON ÜGYNÖK Parker szemébe nézett.

– Bizonyára tudja, hogy nemrég két holttestet találtunk a Charmaine-tó közelében.

Parker bólintott.

Felczipelt egy mobiltelefon. Stone feltápászkodott, és egy bocsánatkérő mozdulattal ki trappolt a konyhába.

– Ismerjük a lánya haláláról készített hivatalos jelentést – folytatta Carlson. – A férjével egy szokásos évenkénti rituálé miatt ment a tóhoz. Együtt fürödtek a sötétben. Kill-Roy a parton lapult, és mikor kijöttek, leütötte Beck doktort, és elrabolta a feleségét. Ennyi.

– És maga szerint nem így történt?

– Nézze, Hoyt... Megengedi, hogy így szólítsam?

– Tessék.

– Szerintem nem így történt, Hoyt.

– Hanem?

– Szerintem Dávid Beck gyilkolta meg a feleségét, aztán egy kéjgyilkosra fogta.

Hoyt Parker már huszonnyolc éve szolgált a New York-i rendőrségnél, pókerarccal fogadta a legdöbbenetesebb közléseket is, de most úgy kapta hátra a fejét, mintha állon vágták volna.

– Fejtse ki.

– Akkor kezdjük az elején. Beck elviszi a lányát egy isten háta mögötti tóhoz. Eddig stimmel?

– Stimmel.

– Maga járt már ott?

– Sokszor.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy Kim meg én nagyon jóban voltunk Dávid szüleivel. Összejártunk.

– Ezek szerint tudja, mennyire néptelen környék.

– Igen.

– Földút vezet hozzá, egy kis tábla jelzi, de csak akkor veszi észre az ember, ha tudja, mit keres. Isten háta mögötti környék. Sehol egy lélek.

– Hova akar kilyukadni?

– Mi az esélye annak, hogy KillRoy pont ezt az utat szúrja ki?

Parker széttárta a kezét.

– Mi az esélye annak, hogy valaki pont egy sorozatgyilkossal fusson össze?

– Igaza van. A többi eset viszont mind hasonlított egymáshoz. Kellerton mindig valamelyik városból rabolta el a nőket. Beült melléjük a kocsiba, pisztolyt fogott rájuk, de az is előfordult, hogy betört a lakásba. Most gondoljon bele. Észrevesz egy földutat, és kapásból elhatározza, hogy ott keres áldozatot magának? Nem állítom, hogy lehetetlen, de igencsak valószínűtlen.

– Folytassa – mondta Parker.

– Maga is látja, hogy a hivatalos hipotézis tele van logikai lyukakkal.

– Minden ügyben vannak logikai lyukak.

– Ez én is tudom, de most hadd vázoljak föl egy másik hipotézist. Tétélezzük fel, hogy Beck meg akarta gyilkolni a lányát.

– Miért akarta volna?

– Először is a kétszázezer dolláros biztosításért.

– Becknek nincs szüksége pénzre.

– Pénzre mindenkinek szüksége van, ezt maga is tudja, Hoyt.

– Ezt én akkor sem hiszem el.

– Nézze... Egyelőre még csak tapogatózunk, még nem ismerjük az összes mozgatómógót. Parker elhúzta a száját, de nem szólt.

– Bizonyítékunk van rá, hogy Beck megverte.

– Miféle bizonyíték az? Pár fénykép. A lányom elmondta a feleségemnek, hogy karambolozott.

– Ugyan már, Hoyt. Nézze a lánya arckifejezését. – Carlson széles mozdulattal az asztalon heverő fényképekre mutatott. – Hát ilyen egy autóbalesetet szenvedett nő arca?

Nem, gondolta Parker, nem ilyen.

– Hogy kerültek magukhoz ezek a fotók?

– Azonnal rátérek erre is, de előbb térjünk vissza a hipotézisemhez. Induljunk ki abból, hogy Beck megverte a maga lányát, és egy jókora biztosítási összeg kedvezményezettje volt.

– Ez kiindulópontnak elég gyöngé.

– Tudom, de gondoljon a hivatalos verzió logikai hézagaira. Beck doktor tehát elviszi a feleségét egy elhagyatott helyre, ahol teljesen valószínűtlen bárki más felbukkanása. Lefizet két trógeret, hogy kapják el az asszonyt. KillRoyról tud, tele voltak vele a lapok. Ráadásul a maga bátyja dolgozott az ügyön. Nem tudja, beszélt róla Becknek?

Parker csak némi hallgatás után reagált.

– Mondja tovább.

– Ez a két bűnöző elrabolja és megöli a maga lányát. Természetesen ilyen esetekben mindig a férj az első számú gyanúsított, ezt maga legalább olyan jól tudja, mint én. Ez a két bűnöző beleéget a lánya arcába egy K betűt, és a következő percben máris KillRoyt kiáltják ki bűnösnek.

– De hát Becket fejbe vágta. A sérülése valódi volt.

– Ez igaz, de mindketten tudjuk, hogy ettől még okozhatta saját maga is. Különben mivel magyarázta volna meg, hogy a feleségét elrabolták, neki pedig egy haja szála sem görbült? Sehogy. Ez a fejbe vágás tette hihetővé a históriát.

– Nagyon erős ütést kapott.

– Két bunkót fogadott fel, Hoyt. Nyilván elszámították magukat. És különben is vannak itt bökkenők. Az a bizarr mese... Valami csoda folytán kikecmergett a tóból, és felhívta a rendőrséget... Na ne. Odaadtam pár orvosnak Beck doktor nyolc évvel ezelőtti kórlapját, és mind azt mondja, hogy Beck képtelenséget állít. Ilyen sérülésekkel nem mászhatott ki a vízből.

Parker emésztette a hallottakat; maga is sokat töprengett már ezen a dolgon. Hogyan volt képes Beck segítséget hívni?

– Mi van még? – kérdezte.

– Elég meggyőző bizonyíték merült fel arra nézve, hogy Becket ez a két bunkó és nem KillRoy vágta fejbe.

– Miféle bizonyíték?

– A két említett holttest mellett találtunk egy véres baseballütőt is. A teljes DNS elemzés eltart még egy ideig, de az előzetes vizsgálat szerint Beck vére van az ütőn.

Stone visszatrappolt, és lezöttyent egy fotelbe.

– Folytassa – mondta ismét Parker Carlsonra nézve.

– A többi nyilvánvaló. A két bunkó elvégzi a munkát: meggyilkolja a maga lányát, és KillRoyra keni. Utána visszajönnek a bérük második részéért, vagy hogy esetleg még több pénzt csikarjanak ki Beckből, ezt nem tudom. Ezért vagy azért, de Becknek meg kellett szabadulnia tőlük. Megbeszél velük egy találkozót az isten háta mögötti Charmaine-tónál. A két bunkó feltehetőleg azt hiszi, hogy simán megfeji a nyüzöge kis orvost, de az is lehet, hogy Beck meglepetésszerűen kapja el őket. Így vagy úgy, de mindkettőt lelövi, és a két hullát a baseballütővel meg minden olyasmivel együtt, ami visszamutathatna rá, elássa. Kifogástalan

megoldás. Mondjuk ki nyíltan: ha nincs ilyen pokoli szerencsénk, akkor ez a két holttest sose kerül elő.

Parker némán ingatta a fejét.

– Van még más is – szólalt meg Stone.

– Micsoda?

Stone kissé fölemelte a kezében tartott mobilt.

– Az előbb felhívott valaki a Briggsből. A sógora ma odaszólt, és követelte, hogy beszélhessen KillRoy-jal.

Parker nem tudta palástolni a meglepetését.

– Mi a nyavalyáért?

– Ha maga nem tudja, mi pláne nem tudjuk – felelte Stone. – De ne felejtse el, Beck tudja, hogy rászálltunk. És most hirtelen olthatatlan vágy ébred benne, hogy meglátogassa azt az embert, akire rákente a maga lányának a meggyilkolását.

– Véletlenül nagyon erős – tette hozzá Carlson.

– Gondolják, hogy a nyomait próbálja eltüntetni?

– Van jobb magyarázata?

Parker a fotel támlájának dőlt, gondolkodott.

– Valamit kifelejtettek – mondta végül.

– Mit?

Parker az asztalra terített fényképekre mutatott.

– Kitől kapták ezeket?

– Bizonyos értelemben a lányától – válaszolta Carlson. Parker arcán látszott, hogy nem érti. – Pontosabban az alteregójától, bizonyos Sarah Goodharttól. A lánya középső neve, és ennek az utcának a neve.

– Nem értem.

– A két halott egyikének, bizonyos Melvin Bartonának a cipőjében találtunk egy kis kulcsot – mondta Carlson, és meg is mutatta. – Látja ezt a három betűt itt a széles részén?
UCB.

Parker kivette a kezéből, úgy nézett rá, mint aki csodát lát. Bólintott.

– A United Central Banké. Kinyomoztuk, hogy az egyik itteni fiókjukhoz tartozik. Broadway 1772. A kulcs a 174-es rekeszt nyitja, amelyet Sarah Goodhart néven bérelnek. Kaptunk engedélyt a felnyitására.

Parker fölemelte a fejét.

– Ott voltak a fényképek?

Carlson és Stone összenézett. Mielőtt idejöttek, megbeszélték, hogy amíg a laborvizsgálat eredménye véglegessé nem válik, nem mondanak el Parkernek mindent a rekeszről, de most mindketten bólintottak.

– Gondolja végig, Hoyt. A lánya egy bankban bérelt páncrekeszben tartotta ezeket a felvételeket. Az ok nyilvánvaló. Mondjak mást is? Kihallgattuk Beck doktort. Elismerte, hogy nem tudott ezekről a képekről, még sose látta őket. Vajon miért titkolta előtte a felesége?

– Beszéltek Beckkel?

– Igen.

– És mit mondott még?

– Nem sokat, mert ügyvédet követelt. – Carlson kivárt egy ütemet, hadd ülepedjen le a szavai, aztán előrehajolt. – Nem is akármilyet hívott, hanem magát Hester Crimsteint. Maga szerint így viselkedik egy ártatlan ember?

Parker mindkét kezével megragadta a fotele karfáját, mint aki támaszt keres.

– Egy szót sem tudnak bizonyítani ebből az egészből.

– Egyelőre nem. De tudjuk, és ez sokszor már fél győzelem.

– És most mit csinálnak?

– Csak egyvalamit csinálhatunk – felelte Carlson. – Nyomjuk, míg valami meg nem roppan.

MIKÖZBEN ERIC Wu telefonált, Larry Gandle végiggondolta az aznapi fejleményeket.

– Nem jó... – dűnnyögte félhangon.

Egy: az FBI begyűjti és kihallgatja Becket.

Kettő: Beck felhív egy Rebecca Schayes nevű fotóst, és a felesége egyik régi autóbalesetéről faggatja. Utána elmegy a nő stúdiójába. Egy fényképész stúdióba.

Három: Beck felhívja a Briggst, hogy beszélni kíván Ellroy Kellertonnal.

Négy: felhívja Peter Flannery irodáját.

A fene se érti. De nem jó.

– Ennek nem fogsz örülni. – Eric Wu letette a telefont.

– Minek?

– Az FBI-osunk azt mondja, Becket gyanúsítják a felesége meggyilkolásával.

Gandle kis híján leesett a székről.

– Ezt magyarázd meg.

– Az ürge csak annyit tud, hogy valamiért Beck művének tulajdonítják a tónál talált hullákat.

A fene se érti.

– Hadd nézzem újra azokat az emaileket.

Wu odaadta a kinyomtatott lapokat. Mikor Gandle végiggondolta, ki küldhette az üzeneteket, már amúgy is kő-darabnak érzett gyomra hirtelen hűlni kezdett, olyan lett, mint a jég. Próbálta összerakosgatni a dolgot. Máig sem jött rá, hogyan élte túl Beck azt az éjszakát. Most egy másik dolog is felötlött benne: lehet, hogy valaki más is túlélte?

– Hány óra? – kérdezte.

– Fél hét.

– Beck még nem nézte meg azt az Anyabanya címet?

– Még nem.

– Rebecca Schayesről kiderült már valami lényeges?

– Csak amit eddig is tudtunk. Elizabeth Parker legjobb barátnője volt, közösen béreltek lakást, míg Parker férjhez nem ment. Megnéztem a régi hívásnyilvántartásokat, Beck évek óta nem hívta.

– Akkor most miért?

Wu fölvolta a vállát.

– Talán tud valamit a nő.

Griffin Scope egyértelműen megmondta, mit akar. Tudd meg, amit lehet, aztán temesd el. És használd Wut.

– Akkor elbeszélgetünk vele.

16

SHAUNA MANHATTANBEN várt, az egyik Park Avenue-i felhőkarcoló halljában.

– Gyere, fölmegyünk – mondta minden bevezető nélkül. – Mutatok neked valamit.

Az órára pillantottam: alig két óra múlva megérkezik az üzenet. Beszálltunk az egyik liftbe, Shauna a huszonhatodik emelet gombját nyomta meg.

– Hester mondott valamit – közölte.

– Miről?

– Szerinte a szövetségiék nagyon nekibuzdultak, mindenáron el akarják kapni a frakkodat.

– És?

A lift lefékezett és csengetett.

– Várj, mindjárt megmutatom.

Kinyílt az ajtó; egy üvegfülkékre osztott tágas terembe léptünk: manapság ez az irodai módi. Lényegében véve csak a méret különbözteti meg a kísérleti patkányok intelligenciájának vizsgálatára használatos útvesztőktől. Shauna csak ment, ment, már azt hittem, sose fogynak el az üvegfalak. Félúton balra fordult, aztán jobbra majd megint balra.

– Nem kellene kenyérmorzsát szórnom? – kérdeztem.

– Haha – felelte fahangon. Még csak el se mosolyodott.

– Egyáltalán mi ez itt?

– Egy DigiCom nevű cég. Az ügynökségem időnként összedolgozik velük.

– De mit csinál?

– Majd meglátod.

Végül beléptünk egy szűk kis kalitkába, amelyben egy hosszú fejű fiatalember ült. Az ujjai is hosszúak voltak, mint egy zongoraművészé.

– Bemutatom Farrell Lynchet. Farrell, ez az úr Dávid Beck.

Kurtán megszorítottam a felém nyújtott törékeny kezét.

– Üdvözlöm – mondta Lynch.

Biccentettem.

– Pöccintsd be – mondta Shauna.

Lynch a számítógépe felé perdült a forgószekével, és kopogtatni kezdte a billentyűzetet.

– Bepöccintve – jelentette.

– Akkor indítsd el.

Lynch leütötte az Enter gombot. A képernyő egy pillanatra elsötétült, aztán Humphrey Bogart jelent meg rajta puhakalapban, ballonban. Rögtön megismertem a jelenetet: köd, a háttérben egy repülőgép... A *Casablanca* fináléja. Shaunára néztem.

– Várj – mondta.

Bogart gyözködte Ingrid Bergmant, hogy szálljon fel a gépre Laszlóval, aztán mikor a kép Ingrid Bergmanra váltott...

Nem Ingrid Bergman volt az.

Csak pislogtam: a ködből, a legendás kalap alól Shauna nézett föl a szürke derengésben Bogarra.

– Nem mehetek magával, Rick – mondta drámai hangon a monitoron látható Shauna –, mert halálosan szerelmes vagyok Ava Gardnerbe.

Kérdően néztem az igazi Shaunára: igennel felelt a tekintete, de azért hangosan is megkérdeztem:

– Szerinted... – hebegtem. – Szerinted trükkfelvétel volt?

Lynch válaszolt.

– Digitális fotó – igazított ki. – Sokkal egyszerűbb manipulálni. – Felém fordult ültében. – A számítógép nem filmen tárolja a képeket. A képek itt csak fájlba rendezett pixelek, olyasfélék, mint a szövegszerkesztők fájljai. Ugye tudja, milyen könnyű megváltoztatni egy számítógépes szöveget? Például a betűtípust vagy a sorközt.

Bólintottam.

– Csak mert egy olyan valakinek, aki egy kicsit is ért a digitális képekhez, ugyanilyen könnyű a számítógépes képeket megváltoztatni. A mozgókat is. Ezek nem igazi képek, nem filmen vagy szalagon vannak rögzítve, ez csak egy nagy rakás pixel, vagy ha úgy tetszik, képpont, parányi képelem, Ezeket bárki képes manipulálni. Kivágás, beragasztás, összeolvasztás – ilyen egyszerű.

– De idősebbnek látszott – vitatkoztam erőtlenül. – Megváltozott.

– Farrell, légy szíves – mondta Shauna.

Lynch megint leütött egy billentyűt, megint megjelent Bogart, majd mikor ismét Ingrid Bergmanra váltott a kép, Shauna hetvenévesnek látszott.

– Öregítőprogram – magyarázta Lynch. – Leggyakrabban a rendőrség használja régóta eltűnt gyerekek esetében, de kapható az otthoni változata is. Shauna képeinek bármelyik részletét meg tudom változtatni vele. A frizuráját, a szeme színét... Meg tudom oldani, hogy kisebb vagy nagyobb legyen az orra, vastagíthatom vagy vékonyíthatom az ajkát, tehetek rá tetoválást, bármit.

– Köszönöm, Farrell – mondta Shauna, és egy olyan elbocsátó tekintetet vetett rá, amiből egy vak is értett volna.

– Bocsánat, de dolgom van – jelentette Lynch, és elpárolgott.

Képtelen voltam gondolkodni.

– Eszembe jutott egy pár héttel ezelőtti felvételem – mondta Shauna, mikor Lynch hallótávon kívülre ért. – Az egyik kép tökéletesre sikerült, az szponzor el volt ájulva tőle, csak épp a klipszem hiányzott. Idehoztuk a felvételt, Farrell csinált egy gyors kivágás-ragasztást, csiribú-csiribá, és a klipsz máris ott volt a fülemben.

Csak ingattam a fejem.

– Gondolkodj, Beck. – Shauna a vállamra tette a kezét. – Az FBI-osok szerint te ölted meg Elizabeth-t, de nem tudják bizonyítani... Hester azt mondta, nagyon rád vannak buzdulva. Nekem meg az jutott eszembe, hogy talán ők hülyítenek, hogy kiugrassák a nyulat a bokorból.

– De a csókidő...

– Mi van vele?

– Honnan tudnak a csókidőről?

– Én is tudok róla. Linda is tudja. A nyakam rá, hogy Rebecca szintén. Esetleg Elizabeth szülei is. Valahogy megtudhatták.

Szúrós kis könnyek gyülekeztek a szemembe, egyelőre még sikerült visszaszorítanom őket, de mikor megszólaltam, az inkább krákogásnak hallatszott, mint beszédnek.

– Átverés?

– Nem tudom, Beck. Tényleg nem. Próbáljunk meg logikusan gondolkodni. Ha Elizabeth él, akkor hol volt nyolc évig? Miért pont most tér vissza a sírból? Miért pont akkor, mikor az FBI téged gyanúsít a meggyilkolásával? Beck... Fogd két kézre az eszed. Te tényleg azt hiszed, hogy él még? Tudom, hogy szeretnéd. Én is szeretném, de tegyük mérlegre a dolgokat: ha tiszta fejjel végiggondolod, szerinted melyik magyarázat a valószínűbb?

Leroskadtam Lynch elárvult forgószekébe. A szívem összeszorult, mint egy gombóccá gyúrt ezüstpapír. Szinte éreztem, hogy préselődik ki belőle a remény.

Csak átverés volt az egész?

17

LARRY GANDLE letelepedett Rebecca Schayes műtermében, és a mobiljáról felhívta a feleségét.

– Későn jövök – mondta.

– Ne felejtsd el bevenni a tablettát – figyelmeztette Patty.

Gandle cukorbeteg volt, de nem kellett neki inzulin, elég volt a diéta meg a gyógyszer.

– Nem felejttem el.

Eric Wu még mindig a sétálómagnója hallgatójával a fülében, gondosan leterítette és elrendezgette az ajtó előtt a műanyag leplet.

Gandle zsebre tette a telefont, és orvosi kesztyűt húzott. A kutatás alapos és időigényes művelet volt. Rebecca Schayes a legtöbb fotóshoz hasonlóan iszonyú mennyiségű negatívot őrzött, négy fém iratszekrényt tömött meg velük. Gandle az idejövételük előtt kiderítette a

programját: Rebecca Schayes ez idő szerint egy külső felvételen csattogtatott, és körülbelül egy óra múlva volt várható. Nem totojázhattak.

– Azért segítene, ha legalább tudnánk, hogy mi a fenét keresünk – mondta Wu.

– Beck kap két titokzatos emailt, mire mit csinál? – morfondírozott hangosan Gandle. – Nyolc év után kapja magát, és elrohan a felesége legjobb barátnőjéhez. Muszáj kiderítenünk, hogy miért.

– Várjuk meg a nőt, és kérdezzük meg tőle.

– Megkérdezzük, Eric.

Wu lassan elfordult, és tovább kotorászott.

Gandle a sötétkamrában talált egy hosszú fémasztalt. Kipróbálta: elég masszív volt. Nagyjából a mérete is megfelelő arra, hogy valakit ráfektessenek, és a végtagjait ragtapasszal a lábaihoz rögzítsék.

– Mennyi ragasztószalagot hoztunk?

– Eleget – felelte Wu.

– Akkor légy szíves, tedd át a lepedőt az asztal alá.

AZ ANYABANYA üzenetet csak félóra múlva vehettem át.

Shauna bemutatója úgy ért, mint egy váratlan bal horog. Megrogyantam, fél térden vártam a nyolcat, de végül mégiscsak felálltam, megráztam a fejem, hogy kitisztuljon, és a küzdelem folytatására készen magam elé emeltem a kezem.

A kocsimban ültünk, Shauna mindenképp haza akart kísérni. Úgy volt, hogy pár óra múlva érte jön egy limuzin. Nyilvánvalóan vigasztalni akart, de ugyanilyen nyilvánvaló volt az is, hogy semmi kedve még hazamenni.

– Én itt nem értek valamit – szólaltam meg egy hosszabb hallgatás után. Felém fordult. – A szövetségiek azt hiszik, hogy én öltem meg Elizabeth-t. Stimmel?

– Stimmel.

– Akkor miért küldözgetnének nekem ők leveleket, mintha élne?

Nem válaszolt; folytattam.

– Gondold végig. Szerinted ez az egész bonyolult műsor arra való, hogy rávegyenek a beismerésre. Ha viszont tényleg én öltem meg Elizabeth-t, akkor tudom, hogy ez csak trükk.

– Hülyítenek – vélekedett Shauna.

– De hát ennek nincs értelme – vitattam. – Ha valaki engem hülyíteni akar, akkor küldözgessen olyan emaileket, amelyekben teszem azt közli, hogy tanúja volt a gyilkosságnak. Vagy valami ilyesmi.

Shauna gondolkodott egy ideig. – Szerintem csak ki akarnak billenteni a lelki egyensúlyodból.

– Lehet, de ennek akkor sincs értelme.

– Mikor jön a következő üzenet?

Az órára pillantottam.

– Húsz perc múlva.

– Kivárjuk – mondta Shauna.

ERIC WU a műterem egyik sarkában a padlóra tette a laptopját.

Először Beck irodai számítógépébe hatolt be, de az még csak készenléti állapotban volt. Az óra nyolc óra három percet mutatott, a rendelőintézet rég bezárt már. Wu átkapcsolt Beck otthoni számítógépére. Pár másodpercig semmit sem tapasztal, de aztán:

– Most ment föl a hálóra.

Larry Gandle gyorsan odament.

– Nem tudjuk előbb leszedni és megnézni a levelet, mint ő?

– Nem lenne okos dolog.

- Miért nem?
- Mert ha bejelentkezünk és ő is akkor próbálkozik, akkor a szolgáltató kiírja neki, hogy valaki már használja ezt a felhasználói nevet.
- És abból rájön, hogy figyelik?
- Igen. De nem kell előbb levennünk a levelet, mert vele egy időben fogjuk olvasni, Abban a pillanatban, amint leszedi, mi is látjuk.
- Akkor majd szóljal.
- Most ment föl a Bigfootra – mondta Wu a képernyőre szögezve tekintetét. – Már csak másodpercek kérdése.

BEÍRTAM, HOGY bigfoot.com, és rákoppintottam az Enterre.

A jobb lábam remegni kezdett, föl-alá, mint a légkalapács; időnként rám jön, ha ideges vagyok. Shauna a térdemre tette a kezét, amitől lassanként abbamaradt. Elvette a kezét. Egy percig nem mozdult a térdem, de aztán újra rákezdte. Shauna megint rátette a kezét, és kezdődött előlről a ciklus.

Shauna higgadtan mutatta magát, de érzékeltem, hogy lopott pillantásokat vet rám. A legjobb barátom. Nincs olyan, amit meg ne tenne értem, de ebben a helyzetben, egy ilyen történetet hallva csak egy idióta merne volna a tűzbe tenni a kezét, hogy kivan mind a négy kerekem. Az elmebetegség állítólag örökletes, ahogy a szívbjaj és az intelligencia. Nekem is ez volt az első gondolatom, mikor megpillantottam Elizabeth-t a monitoron. Nem mondhatnám, hogy megnyugtatott.

Húszéves voltam, mikor apám meghalt egy autóbalesetben: a kocsija leszaladt egy tengerparti útról. Egy szem-tanú, egy wyomingi kamionsofőr szerint apám egyenesen lehajtott róla a Buickjával. Hideg este volt, és bár rendszeren letakarították az utat, mégis csúszott. Sokan úgy vélték – nyíltan vagy kevésbé nyíltan –, hogy öngyilkos lett. Én nem hiszem. Való igaz, az utolsó hónapjaiban kissé begubózott, és alig-alig szólt. Még azt is elhiszem, hogy ez valószínűbbé tette, hogy baleset áldozata lesz. Na de öngyilkos? Ki van zárva.

Anyám törekeny asszony volt, világeletében hajlamos kissé a neurózisra; a történetek után a szó szoros értelmében magába roskadt. Linda három évig gondozta, mígnem végül ő is belátta, hogy intézetben a helye. Azóta is gyakran látogatja. Én nem.

Pár pillanat múltán megjelent a Bigfoot honlapja. Megkerestem, hova kell beírni a felhasználó nevét, bepötyögtem: Anyabanya, majd alá a jelszót: Pajkos, és rákattintottam a bejelentkező ikonra.

Fehérre váltott a monitor, majd egy CD bolt reklámcsíkja jelent meg. Lent, a képernyő alján lassan hullámozott a betöltést jelző sáv. A százalék vánszorgott. Tizennyolchoz érve eltűnt, és öt-hat másodperc múlva megjelent egy hibaüzenet.

HIBA: A felhasználó neve vagy a jelszó nem szerepel az adatbázisunkban.

– Próbáld meg még egyszer – mondta Shauna.

Megtettem, de megint ugyanaz a hibaüzenet jelent meg.

Most akkor mi van?

Fogalmam sem volt. Törtem a fejem, miért nincs ilyen postaláda.

20:13-at mutatott az óra.

Csókidő.

Lehet, hogy ez a megoldás? Lehetséges, hogy a postafiók, akárcsak a tegnapi link, egyszerűen nem létezik. Alaposan megrágtam a kérdést. Természetesen lehetséges volt, de valószínűtlen.

Shauna mintha csak olvasott volna a gondolataimban.

– Talán vámunk kellene negyedig.

Negyed kilenckor megint megpróbáltam. Aztán tizennyolckor majd húszkor. Ugyanaz a hibaüzenet.

– Az FBI kihúzta a dugót – tippelt Shauna.

Csak ingattam a fejem, nem akartam még feladni. Megint remegni kezdett a lábam. Shauna rátette az egyik kezét, a másikkal elővette a mobilját, és felhívott valakit. Nem nagyon figyeltem, mint mond, az órát szuggeráltam. Újra próbálkoztam: semmi. Még kétszer: semmi. Már fél kilenc is elmúlt.

– Lehet, hogy késik – mondta Shauna. – Mikor tegnap láttad, ugye nem tudtad, hogy honnan jelentkezik. Stimmel?

– Igen.

– Lehet, hogy egy másik időzónában van – folytatta Shauna. – Lehet, hogy emiatt késik.

Még egy órát vártunk. Shauna, becsületére legyen mondva, egyszer sem dörgölte az orrom alá, hogy ő megmondta előre. Egy idő elteltével a vállamra tette a kezét.

– Van egy ötletem.

Ránéztem, mint egy gyerek, aki tudja, hogy az anyja mindent megold.

– Átmegyek a másik szobába – mondta. – Szerintem az segít.

– Ezzel most meg mi a...

– Nézd, ha ez most egy film lenne, akkor most érnék ahhoz a részhez, mikor megelégném az örülségedet. Felpattanok, elrohanok, és alig hogy bevágom magam mögött az ajtót, megjelenik az üzenet. Így aztán megint csak te látod, és mindenki háborodottnak néz.

Gondolkodtam rajta egy kicsit.

– Egy próbát megér – válaszoltam.

– Jól van. Akkor én most kivonulok egy időre a konyhába. Nyugi. Ha jön az üzenet, finoman kurjants egyet. – Felállt.

– Ugye csak fel akarsz deríteni? – kérdeztem.

– Lehet.

Kiment, én meg újra a monitor felé fordultam, és vártam tovább.

18

A NAGY semmi – jelentette Eric Wu. – Beck próbálkozik, de csak hibaüzenetet kap.

Larry Gandle már épp kérdezni akart valamit, mikor meghallotta a lift reléjének tompa dübbenését. Az órájára nézett. Rebecca Schayes menetrend szerint érkezett. Eric Wu a számítógépéről Larry Gandle-ra emelte tekintetét. Gandle elővette a pisztolyát, ezúttal egy kilenc milliméterest. Jobb az óvatosság. Wu az ajtóhoz ment, és eloltotta a villanyt.

Mozdulatlanul várakoztak a sötétben.

Húsz másodperccel később az emeletükön állt meg a lift.

REBECCA SCHAYES már csak ritkán gondolt Elizabeth-re és Dávid Beckre. Végtere is nyolc év telt el. A délelőtt törtétek régóta szunnyadó, rossz érzéseket kavartak föl benne. A *karambol* kapcsolatban. Mert most, nyolc év elteltével Beck elkezdett kérdezősködni felőle.

Rebecca Schayes akkor, nyolc éve hajlandó lett volna kitalálni az egészet, de hiába hívogatta Becket, az egyszer sem hívta vissza. Ahogy telt-múlt az idő – és miután egy letartóztatás is történt –, nem látta értelmét a múlt felkavarásának. Csak fájdalmat okozott volna vele Becknek, és KillRoy letartóztatása után nem is lett volna értelme.

A rossz érzés mindazonáltal, noha már semmi értelme nem volt, megmaradt: nevezetesen hogy Elizabeth úgymond *karambolban szerzett* sérülései mintegy előre jelezték a meggyilkolását. Sőt mi több, egyre ott motoszkált benne a gondolat, hogy ha annak idején *tényleg* mindenáron ki akarja deríteni az igazságot az állítólagos karambolt illetően, akkor talán – csak talán! – megmenthette volna sorsától a barátnőjét. A rossz érzés idővel

elhalványodott. Elizabeth a barátnője volt, a legjobb barátnője, de az ember idővel túteszi magát egy barátnő halálán.

Gary Lamont három éve lépett be az életébe, és attól a pillanattól minden megváltozott. Igen: Rebecca Schayes, a bohém Greenwich Village-i fotográfus belezúgott egy pénzéhes Wall Street-i tőzsdésbe. Összeházasodtak, és beköltöztek egy elegáns Upper West Side-i toronyházba. Furcsa dolgokat produkál az élet.

Rebecca belépett a teherliftbe, és behúzta az ajtót. A lépcsőházban nem égett a villany, mióta Rebecca itt bérelt műhelyt, most fordult elő először. A lift elindult fölfelé, a zümmögő hang visszaverődött a falakról. Miután a város lecsöndesedett, néha az emeletekre is felhallatszott a lovak nyerítése. Időnként széna- és lócitromszag érződött a levegőben. Szeretett itt esténként. Ihletet adott neki, ahogy a magány és a város éjszakai hangjai egymásba olvadtak.

Felidézte magában a beszélgetést, amelyet az este a férjével folytatott. Gary Lamont el akart költözni New Yorkból, Long Islandre vágyott, Sands Pointba, gyermekora színterére, egy tágasabb otthonba. Rebeccát riasztotta a gondolat, mert úgy érezte, hogy ezzel nemcsak régi szerelméhez, a nagyvároshoz lenne hűtlen, hanem végképp elválná a művészek életviteléhez kapcsolódó utolsó gyökereit is. Az lenne belőle, amire megesküdött, hogy sose lesz: olyan, mint az anya és a nagymama.

Megállt a lift. Elhúzta a rácsajtót, és kilépett a folyosóra. Itt fönt égett a villany. Egy fejmozdulattal hátralendítette vastag lófarokba kötött haját. Az órájára pillantott: mindjárt kilenc. Ilyenkor általában már nincs ember az épületben, csak odalent a lovak.

Cipősarka élesen kopogott a hideg cementpadozaton. Elkalandoztak a gondolatai. Önmaga előtt is nehezen ismerte be, de minél többet gondolkodott rajta, annál erőteljesebben körvonalazódott benne, hogy igenis gyermekeket akar, és úgy ítélte meg, hogy a város nem megfelelő színhely a fölnevelésükre. A gyerekeknek kert kell, hinta, jó levegő...

Abban a pillanatban, mikor bedugta a kulcsot a zárba és kinyitotta a műterem ajtaját, már már eljutott arra az elhatározásra, amivel minden kétséget kizáróan nagy örömet szerzett volna a férjének. Belépett, és felkattintotta a villanyt.

Ekkor pillantotta meg a csupa izom ázsiait.

A férfi két-három másodpercig csak nézte – Rebecca dermedten állt –, aztán oldalra lépett, mellé, majdnem a háta mögé, és ököllel közvetlenül a dereka fölött hátba ütötte.

Mintha pörölyvel csaptak volna Rebecca veséjére.

Térdre roskadt. A férfi két ujjal elkapta, és egy nyomásérzékeny ponton megszorította a nyakát. Rebecca szeme előtt csillagok táncoltak. Á férfi ujjai – jéghideg acélkarmok – a bordái alatt a hasába mélyedtek, elérték a májat. Rebecca szeme kidüledt, olyan fájdalmat érzett, aminek létezését addig elképzelni se tudta. Sikoltott volna, de csak egy fuldoklósszerű nyögés préselődött ki a száján.

A helyiség túlsó oldaláról egy férfihang szólt hozzá a vörös köd mögül.

– Hol van Elizabeth? – kérdezte.

Aznap este először tette föl ezt a kérdést, de korántsem utoljára.

19

OTT MARADTAM a számítógép előtt, és nekifogtam whiskyt inni. Vagy tízféle módon próbáltam már belogolni: előbb Explorerrel, aztán Netscape-pel. Kiürítettem a cache-t, újra betöltöttem az oldalt, lekapcsolódtam a szolgáltatóról, majd megint vissza. Hiába: egyre csak ugyanazt a hibaüzenetet kaptam.

Shauna tízkor bejött. Egészen kipirosodott az arca, nyilván ő is iszogatózott. Az enyém is ilyen lehet, gondoltam.

– Na, bejött?

– Menj haza – mondtam.

Bólintott.

– Szerintem is az lesz a legjobb.

Öt perc múlva megjött érte a limuzin, kiimbolygott hozzá; az én lépteim sem voltak sziklaszilárdak. Kinyitotta az ajtót, és rám nézett.

– Sose csaltad meg? Mármint a házasságotok alatt.

– Nem.

Csalódottan megcsóválta a fejét.

– Akkor nem is tudod, hogyan lehet egy életet összegabalyítani.

Arcon csókoltam, bementem, leültem a monitor elé, néztem, mint valami szentséget. Semmi.

Pár perc múlva nagy nyüszögve odajött Chloe, nedves orrával megböködte a kezem; a szemébe csüngő szőrfüggönyön keresztül találkozott a tekintetünk. Megesküdtem volna rá, hogy tudja, mi megy végbe bennem. Nem szokásom emberi jellemvonásokkal felruházni a kutyákat, abban viszont hiszek, hogy érzékelik emberi társuk érzelmeit. Állítólag megszimatolják a félelmet. Olyan nagy ugrás ettől a ponttól, ha azt állítjuk: megszimatolják az örömet, a haragot és a szomorúságot is? Rámosolyogtam, és megsimogattam a fejét. Vigasztaló mozdulattal a karomra tette az egyik mancsát.

– Sétálnál egyet, nagylány? – kérdeztem.

Úgy elkezdett szökdécselni, mintha hirtelen eszéet vesztette volna örömében. Hát igen. Ahogy mondtam: apróságok teszik boldoggá az embert. Úgy látszik, a kutyát is.

Frissítően hatott rám az esti levegő. Próbáltam Chloéra figyelni, lelkes ide-oda szaladgálására, farkcsóválására, de teljesen magam alatt voltam. Ritkán használom ezt a kifejezést, de most a lehető legteljesebben fedte a valóságot.

Nem hittem száz százalékgig Shauna túlon túl is kézenfekvő hipotézisében, a digitális trükkökben. Igen: lehet manipulálni egy arcképet, be lehet illeszteni egy videofelvételbe. Igen: tudhatott más is a csókidőről. Igen: manipulálhatta valaki úgy az ajkakat, hogy hangtalanul a „Bocsáss meg!” szavakat formálják. És igen: a vágyódásom bizonyára fogékonyra tesz egy ilyen trükk befogadására, egy ilyen illúzió valóságkénti érzékelésére.

És végül a legharsányabb igen: Shauna elképzelése összehasonlíthatatlanul racionálisabb, mint az, hogy valaki visszajött a sírból.

Ennek ellenére volt két tényező, ami ellentmondott a Shauna-féle megfejtésnek. Először is nem vagyok az a szárnyaló képzeletű fajta. Ijesztően unalmas és földhözragadt tudok lenni. Másodszor: nem kizárt, hogy a vágyódás elhomályosította a tisztánlátásomat, és az is lehet, hogy digitális képmanipulációval sok mindent meg lehet csinálni...

De nem ilyen szemeket.

Mert az az ő szeme volt. Elizabeth szeme. Nem létezik, gondoltam, ezt a szempárt egy régi felvételtől ügyeskedték bele egy videóba. Az a szem a feleségem szeme. Hittem benne. Agyam racionális része természetesen nem hitte. Nem vagyok bolond. A csak általam látott képsorok és a látottakból fakadt kérdéseim között állt Shauna félig-meddig meggyőző demonstrációja. Már nem is tudtam, mit higgyek – bár ebben valószínűleg a whisky is közrejátszott.

Chloe megállt, hosszan szaglászott valamit. Egy utcai lámpa közelében álltam, réveteg tekintetem néztem megnyúlt árnyékomat.

Csókidő.

Valami mozgott a bokrok közt, Chloe megugatta. Egy menyét sprintelt át az úttesten. Chloe felmordult, és úgy tett, mintha utána akarná vetni magát. A menyét lefékezett, és visszafordult. Chloe előadta a „nagy szerencséd, hogy pórázon vagyok” című monológját, de nem gondolta komolyan: okos kutya.

Csókidő.

Félrebillentettem a fejem, mint Chloe szokta, mikor valamilyen szokatlan hangot hall. Megint lepergettem magamban az előző nap látott képsort, és arra gondoltam, mennyit törte itt magát valaki, hogy ezt az egészet titokban tartsa. Az aláíratlan email, amely azt mondta, kattintsak rá arra a bizonyos linkre. A második levél, mely szerint nyitottak valahol nekem egy elektronikus postafiókot.

Figyelnek.

Valaki mindent megtett, hogy ezt a kommunikációt titokban tartsa.

Csókidő.

Ha valaki – jó, tegyük fel, hogy Elizabeth – közölni akar velem valamit, akkor miért nem telefonál, vagy miért nem írja meg egyszerűen?

A válasz nyilvánvaló: mert titok. Valaki – és nem állítom újra, hogy Elizabeth – titokban akarja tartani a közlendőjét. Ha pedig valakinek titka van, az azért titok, mert valaki vagy valakik előtt nem akarja felfedni. És az is lehet, hogy az a valaki figyelni vagy keresi a címzettet. Vagy megőrültem – ez a másik eshetőség.

Figyelnek.

Mit jelent ez konkrétan? Ki figyel? Az FBI? Ha ők küldték az emaileket, akkor miért figyelmeztetnek? Ők csak arra várnak, hogy lépjek valamit.

Csókidő...

Megtorpantam, Chloe felém kapta a fejét.

Magasságos ég! Hogy lehettem ennyire ostoba?

NEM BAJMOLÓDTAK a ragasztószalaggal.

Rebecca Schayes az asztalon feküdt és szánandóan nyüszített, mint egy elgázolt, haldokló kutya az út szélén. Időnként szavakat nyögött, néha kettőt, sőt hármat is egyszerre, de sose alkottak értelmes füzért. A síráson már rég túljutott. Már nem is könyörgött. A szeme nyitva volt, de semmit sem látott. Rebecca Schayes agya negyedórája egy sikoly közben felmondta a szolgálatot.

Wu nem hagyott nyomot, Rebecca testén nem látszott sérülés, csak ő maga látszott húsz évvel öregebbnek.

Semmit sem tudott. Dávid Beck egy régi karambol miatt kereste meg, ami igazából nem is karambol volt. Voltak fényképek is, Beck azt hitte, hogy ő készítette őket, de nem.

Larry Gandle gyomrában egyre erősödött az a kellemetlen érzés, amely akkor kezdődött, mikor tudomást szerzett a tónál megtalált két holttestről. Valami balul sült el aznap éjszaka, az biztos. Most viszont már attól félt, hogy valami más is balul ütött ki.

Ideje biztosat tudni.

Odaszólt a figyelőnek, aki erre jelentette, hogy Beck épp a kutyáját sétáltatja. Igen, egyedül. Remek kis alibi lesz a Wu által telepítendő bizonyítékokkal szemben. A rendőrök szétröhögik magukat.

Az asztalon fekvő Rebecca Schayes homlokához nyomta a pisztolyt, és kétszer meghúzta a ravaszt.

ELINDULTAM HAZAFELÉ, és közben egyre a figyelmeztetésre gondoltam.

Figyelnek.

Miért kockáztassak? A sarkon van egy Internet-kávézó, éjjel-nappal nyitva tart. Az bejáratához érve azt is láttam, miért: éjfélre járt, de most is tömve volt fáradt emberekkel; iratokkal, dossziékkal, aktatáskával a kezükben álltak a vörös bársonykötéllal jobbra-balra terelt sorban. Valahogy olyan volt az egész, mint a bankokban, mielőtt kitalálták a pénzkidó automatákat. Beálltam a sor végére. Egy kosztümös nő toporgott előttem, a szeme olyan táskás volt, mint egy öreg óriástechnőse. Alighogy bejöttem, a hátam mögé beállt egy göndör hajú, sötétkék tréningruhás férfi, azonnal előkapott egy mobilt, és nyomkodni kezdte.

– Bocsánat! – Egy zöld köpenyes alkalmazott szólított meg. – Kuttyát nem lehet behozni.

Először meg akartam mondani neki, hogy már jártam itt Chloéval, de meggondoltam magam. A kosztümös nő nem reagált, a göndör hajú férfi pillantása valami olyasmit sugallt: „Mit lehet itt tenni?” Kiszaladtam, kikötöttem Chloét egy parkolóóra oszlopához, és visszaálltam a sorba: a göndör férfi visszaengedett. Van ilyen.

Tíz perc múlva már a sor elején álltam, egy fiatal és lelkes alkalmazott fogadott. Odavezetett egy terminálhoz, és lassan, szinte tagoltan elmagyarázta, hogy a használatáért percenkénti díjat kell fizetni.

Bólogattam, és fölmentem a világhálóra.

Csókidő.

Rájöttem, hogy ez a kulcs. Az első levélben csókidő állt, nem 18:15. Miért? Nyilvánvaló: virágnyelven írták arra az esetre, ha netán nem a címzetthez kerül az üzenet. Aki küldte, tudta, hogy létezik lehallgatás, hogy mások elektronikus levelekbe ugyanúgy, sőt még könnyebben bele lehet kukkantani, mint a csigaposta felgőzölt borítékjaiba. Ennek a levélnek az írója tudta, hogy csak én tudom, hánykor van csókidő.

Csak most kezdett derengeni.

Először is a postaláda neve: Anyabanya. Gyerekkorunkban az atlétikai pályára menet gyakran kerekeztünk végig Elizabeth-szel a Morewood Streeten. Lakott ott egy kísérteties vénasszony egy régi, sárga házban. Egyedül élt, vad, rikoltó átkokat szórt a háza előtt elhaladó gyerekekre. Minden kisvárosnak vannak ilyen boszorkái, mindenféle ragadványnevek tapadnak rájuk. A miénket Anyabanyának hívták.

Megint bejelentkeztem a Bigfootra, de ezúttal a felhasználónév rubrikájába a „Morewood” szót írtam.

Mellettem a fiatal és lelkes alkalmazott a maga rágós stílusában már a göndör, tréningruhás férfinak magyarázta az Internet-használat náluk szokásos szabályait. Leütöttem a Tab billentyűt, a kurzor átugrott a jelszó kis ablakába.

A Pajkos könnyebb volt. Elsős gimnazista korunkban egyszer egy péntek este vagy tizen elmentünk Jordán Gold-manhez. Jordán az előző nap fölfedezte, hol dugdossa az apja a pornókazettákat. Egyikünk se látott még olyat. Mindannyian megnéztük, feshengtünk, röhincselünk, benyögtük az ilyenkor szokásos hülye poénokat, és édesdeden romlottnak éreztük magunkat. Mikor aztán nem sokkal később nevet választottunk az osztály zenekarának, Jordán javaslatára a film bornírt címét vettük fel: *Pajkos Cicamicák*. Négy lány és két fiú játszott benne. A filmben is, az együttesben is.

Beírtam jelszónak, hogy Cicamica, és ráklikkeltem a bejelentkezés ikonjára.

Odapillantottam a göndör férfira: a Yahoo! – n keresgéltem elmerülve. A kosztümös nő a homlokát ráncolva hallgatta egy másik lelkes alkalmazott kiselőadását. Tekintetbe véve, hogy előttem állt a sorban, feltehetőleg már másodszor.

Vártam a hibaüzenetet, de ezúttal egy szokványos köszöntőlap jelent meg a képernyőn, tetején a *Szia, Morewood!* szavakkal.

Alatta: Önnek egy olvasatlan levele van a postaládájában.

A szívem úgy ugrált, mint egy kanári, amelyiknek a kalitkájába egy macska próbálja bedugni a mancsát.

Ahogy rákattintottam az „Új levél” ikonra, megint elkezdett remegni a lábam, és ezúttal nem volt ott Shauna, hogy megállítsa. A kirakatüvegen át láttam a kikötött Chloét. Ő is észrevett, ugatni kezdett. Ajkamhoz emelt ujjammal jeleztem neki, hogy hallgasson.

Megjelent az üzenet.

Találkozunk holnap ötkor a Washington Square Park délkeleti sarkán.

Téged követni fognak. Bármi lesz is, szeretlek.

A remény, a kalitkába zárt kanári kiröppent. Nagyot fújtam, könnybe lábadt a szemem, de hosszú-hosszú idő után végre őszintén mosolyodtam el.

HAJNALI KETTŐKOR végre ágyba bújtam, hanyatt fekvé bámultam a mennyezetet.

Shauna aznap megkérdezte tőlem, hogy férjes emberként megcsaltam-e Elizabeth-t. A „férjes ember” kitévelt azért szötte bele, mert a másik esetről tudott. Egyszer csaltam meg Elizabeth-t, bár a „megcsalás” itt nem fedí pontosan a fogalmat. A „megcsalás” magába foglalja, hogy ártunk vele a másíknak. Biztos, hogy én ezzel nem ártottam Elizabeth-nek, de elsőéves egyetemistaként részt vettem egy *koleszdugónak* nevezett szánalmas beavatási rituáléban, ami a gyakorlatban összesorsolt fiúk és lányok egyetlen alkalomra szóló összefektetése. Inkább kíváncsiságból mentem bele, meg hogy tapasztalatot szerezzek. Színtisztán testi aktus volt, enyhén szólva nem is az a tűzijátékkal és Wagner fúvósokkal kísért fajta. Ez is megvolt. Nem olyan nehéz egy olyan valakivel nemi kapcsolatot létesíteni, akit nem szeretünk – az a nehéz, hogy egész éjjel ott maradjunk mellette. Az *aktus* tisztán hormonális jellegű volt. Miután a késztetés elmúlt, legszívesebben elrohantam volt. A szeretkezés mindenkinek való – az *utána* csak szerelmeseknek.

Nem mintha számítana, de sejtésem szerint Elizabeth is vett részt valami ilyesmiben. Elválásunkkor megegyeztünk, hogy a kollégiumban másokkal is fogunk *barátkozni*. Mindketten tudtuk, hogy ez a barátkozás elég tág fogalom, és hogy ez is összetartozásunk újabb próbája lesz. Mindenesetre valahányszor fölmerült ez a téma, Elizabeth makacsul állította, hogy rajtam kívül soha senkivel. Ami azt illeti, én is ezt hangoztattam.

Most mit csináljak?

Először is kivárom a délután ötöt, feleltem magamban a saját kérdésekre, de tudtam, hogy képtelen leszek addig csak állni és várni. Ezt többé soha. Önmagam előtt sem szívesen vallom be, de akkor ott nem mozdultam rögtön a tónál. Mert megijedtem. Kimásztam a vízből, és megálltam – épp ezért tudott leütni valaki. És az első ütés, a gyomron dőfés után sem ütöttem vissza. Nem ugrottam neki az illetőnek. Nem rohantam neki leszegett fejjel, még csak ökölbe se szorítottam a kezem. Egyszerűen elfeküdtem, összekucorodtam, megadtam magam és hagytam, hogy egy nálam erősebb ember elhurcolja a feleségemet.

Ilyen még egyszer nem lesz.

Fontolóra vettem, hogy megínt elmegyek az apósomhoz, de végül oda lyukadtam ki, hogy nem sok értelme lenne. A legutóbbi látogatásomkor nem kerülté el a figyelmemet Hoyt viselkedése: vagy nem mondott igazat, vagy... Nem tudtam. Elizabeth üzenete azonban egyértelmű volt: *El ne áruld senkinek*. Hoytot minden bizonnyal csak egyetlen módon tudnám szóra bírni: úgy, hogy elmondom neki, mit mutatott nekem az a bizonyos utcai kamera. Erre egyelőre nem voltam hajlandó.

Fölkeltem, odaültem a számítógéphez, és reggelig csatangoltam a hálón.

Reggelre kirajzolódott bennem valami tervféle.

GARY LAMONT, Rebecca Schayes férje eleinte nem ijedt meg. A felesége gyakran dolgozott későig, sőt néha a műterem régi díványán töltötte az éjszakát. Ezért mikor Rebecca hajnali négykor még mindig nem jött haza, csak nyugtalankodott, de nem ijedt meg. Odatelefonált a műterembe, de csak az üzenetrögzítő jelentkezett. Ez se volt szokatlan, mert Rebeccát bosszantotta, ha munka közben zavarták. Ráadásul a sötétkamrában nem is volt készülék. Gary Lamont tehát hagyott egy üzenetet, és visszafeküdt.

Szakaszokban aludt, többször is fölébredt. Úgy érezte, talán kellene lépni valamit, de tudta, hogy csak felbosszantaná vele Rebeccát. Ha előfordult időnként némi feszültség egyébként ideális kapcsolatukban, akkor azt a Rebecca szabad természete, illetve Lamont viszonylag „pedáns” életvitele közötti különbség idézte elő.

Gary Lamont tehát odafigyelt rá, hogy ne korlátozza a feleségét.

Reggel hétre a nyugtalansága gyomorszorító félelemmé vált. Felhívta Arturo Ramirezt, Rebecca ösztövére, kefehajú asszisztensét.

– Csak most jöttem haza – közölte panaszosan Arturo.

Lamont elmagyarázta a helyzetet, aminek hallatán Arturo, aki az éjszakai lumpolás után hazatérve le se vetkőzött, úgy dőlt az ágyba, azonnal lerohant és metróra szállt. Lamont azt mondta, hogy a műteremnél fogja várni.

Arturo előbb érkezett, és a műterem ajtaját tenyéryire nyitva találta. Belökte.

– Rebecca!

Semmi válasz. Újra kiáltott. Semmi. Bement, körülnézett: Rebecca nem volt ott. Benyitott a sötétkamrába. A levegőben az előhívó folyadékok jellegzetes illata mellett ezúttal valami más, bizonytalan, mindazonáltal ijesztő szag is érezhető volt.

Valami határozottan emberi.

Gary Lamont épp belépett a műterembe, mikor Ramirez felüvöltött.

21

REGGEL BEKAPTAM egy fánkot meg egy tejeskávét a sarki büfében, és felhajtottam a New Jersey-i szakaszán teljesen jellegtelen 80-as útra. Saddle Brooks után gyakorlatilag eltűnnek mellőle az épületek, és mindkét oldalon egyforma fák sora szegélyezi. A monotóniát csak útjelző táblák törik meg.

A gardensville-i leágazásnál lekanyarodtam, jóval lassabban hajtottam tovább, tekintetem rá-rátévedt a magasra nőtt fűre. Kalapált a szívem. Még sose jártam erre, és nyolc éve tudatosan kerülöm ezt az útszakaszt, mert itt találták meg – most már csak százméternyire voltam a helytől – Elizabeth holttestét.

Az éjjel a mapquest.com-on megtaláltam a Sussex megyei halottkémi hivatal koordinátáit, ki is nyomtattam, így pontosan ismertem az odavezető utat. Az épület egy különálló, teljesen jellegtelen, kockaforma ház, egyszerű vöröstégla, minden díszítés, tábla és felirat nélküli. De hát milyen legyen egy hullaház? Pár perccel fél kilenc előtt érkeztem, beálltam a hátsó frontján lévő parkolóba. Úgy láttam, még zárva vannak.

Alig egy perc elteltével egy sárga Cadillac Seville állt be az egyik helyre, ahol nagy fehér betűk jelezték, hogy oda csak Timothy Harper, a megyei halottkém állhat be. A kocsiiban ülő férfi elnyomta a cigarettáját a hamutartóban – mindig meglep, milyen sok halottkém dohányzik –, és kiszállt. Körülbelül olyan magas volt, mint én, száznolcvan körüli, a bőre kissé kreolos, a haja őszes csutak. Mikor észrevette, hogy ott állok az ajtónál, hivatalos-komolyra rendezte az arcvonásait, és jól megnézett magának.

– Mit óhajt? – kérdezte végül.

– Harper doktor úrhoz van szerencsém?

– Az vagyok.

– Én pedig Dr. Dávid Beck. – Doktor, tehát kolléga. – Szeretném egy percre igénybe venni az idejét.

Nem reagált a nevemre. Elővette a kulcscsomóját, és kinyitotta az ajtót.

– Jöjjön, üljünk le az irodában.

– Köszönöm.

Egy folyosóra léptünk be. Harper villanykapcsolókat kattintgatott; némi késéssel, kelleetlenül lobbantak életre a neoncsövek. A padlót megkopott, összekarcolt linóleum borította. A környezet nem annyira halottasházi, mint inkább egyszerű, hivatali, de ez talán szándékos. Harper felmarkolt néhány levelet, menet közben szortírozta őket. Csönd volt, csak a fénycsövek zümmögése és lépteink tompa, ritmusos kopogása hallatszott.

Az iroda is spártai volt, íróasztala az a közönséges fémasztal, amilyen az általános iskolák tanítóé. A szék favázás, a lehető legegyszerűbb. A falakon bekeretezett diplomák. A Columbiára is járt, és úgy láttam, húsz évvel előttem végzett. Se családi fotók, se golfrófea, se egy szobanövény, semmi személyes. Ez a helyiség nem baráti csevegésre szolgál. Más se hiányozna, mint egy vigyorgó gyerek arcképe.

Harper az asztalra tette és egymásra fektette a kezét.

– Miben állhatok a rendelkezésére, kolléga úr? – kérdezte.

– Nyolc évvel ezelőtt ide hozták a feleségemet – kezdtem. – Egy KillRoy néven ismert sorozatgyilkos áldozata lett.

Nem valami jól olvasok se az arcokból, se a szemekből, a metakommunikáció vétele és értelmezése nem tartozik az erősségeim közé. Most azonban feltűnt, hogy Harper – egy tapasztalt halottkém, aki igazán otthon van a halottak és a gyász világában – mennyire elsápad.

– Emlékszem – felelte halkán.

– Ön boncolta?

– Igen. Illetve részben.

– Hogyhogy részben?

– Úgy, hogy a szövetségiak is részt vettek benne. Együtt dolgoztunk az ügyön, de mivel az FBI-nak nincsenek halottkémei, így mi vittük a prímet.

– Engedelmeivel, erre még visszatérnék – mondtam –, de arra kérném, előbb mesélje el, mit tapasztalt, mikor először vette szemügyre a holttestet,

Harper a szájához emelte a kezét, és megköszöri a torkát.

– Megkérdezhetem, hogy miért érdekli ez?

– A feleségem volt.

– Az eset nyolc éve történt.

– A gyásznak megvannak a maga sajátos útjai, doktor úr.

– Igen, természetesen, de...

– Tessék.

– Szeretném tudni, hogy miért jött ide.

Úgy döntöttem, hogy őszinte leszek.

– Ön ugye készít fényképeket az ide szállított halottakról?

Láttam rajta, hogy tétovázik. A keze az asztalon heverő cigarettásdoboz felé mozdult, de félúton megállt. Megint megköszöri a torkát.

– Igen. Jelenleg digitális technikával. Digitális fényképezőgéppel. Így számítógépen tudjuk tárolni a felvételeket. Mind a diagnosztizálás, mind a katalogizálás szempontjából praktikusabb így.

Szórakozottan bólogatva hallgattam. Mikor befejezte, megkérdeztem:

– A feleségem boncolásakor is készített felvételeket?

– Természetesen. De akkor még polaroidot használtunk.

– És hol vannak jelenleg azok a polaroid-felvételek, doktor úr?

– A dossziében.

Odapillantottam a sarokban álló magas, szürke iratszekrényre.

– Nem ott – tette hozzá sietve Harper. – Az ön feleségének ügyét lezárták, a gyilkosát elfogták és elítélték. Egyébként pedig elmúlt öt éve.

– Akkor hol van?

– Laytonban, az irattárunkban.

– Szeretném megnézni azokat a felvételeket, ha lehetséges.

Firkantott valamit egy cédulára.

– Utánanézek.

– Doktor úr,...

Félpillantott.

- Azt mondta, emlékszik a feleségemre.
- Igen... Többé-kevésbé. Errefelé ritka a gyilkosság, főleg az ilyen jellegű.
- Emlékszik rá, hogy milyen állapotban volt?
- Nem nagyon. A részletekre már nem.
- Emlékszik rá, hogy ki agnoszkálta?
- Nem maga? – Nem.

Megdörzsölte a homlokát.

- Akkor talán az apja.
- Emlékszik rá, mennyi idő kellett neki ahhoz, hogy fölismerje?
- Hogyhogy mennyi idő?
- Azonnal ráismert? Öt perc múlva? Tíz perc múlva?
- Nem emlékszem.
- Nem emlékszik rá, hogy azonnal fölismerte vagy sem?
- Sajnálom, de nem.
- Azt mondta, szokatlan eset volt.
- Igen.
- Maguknál talán a legnagyobb?
- Pár éve egy kéjgyilkos megölt a környéken egy pizzakihordó fiút – felelte Harper –, de ettől eltekintve... Igen, ez az ügy keltette a legnagyobb hullámokat.
- És mégsem emlékszik, hogy az apa rögtön fölismerte-e az áldozatot?

Nem tetszett neki a kérdés.

- Már megbocsásson, Beck doktor, de még mindig nem tudom, hová akar kilyukadni.
- Az én feleségem volt. Még mindig gyászolom. Egyszerű dolgokat kérdezek.
- Ellenségesnek érzem a hangját.
- Annak kéne lennie?
- Ezzel meg mi a fenét akar mondani?
- Miből állapította meg, hogy KillRoy gyilkolta meg?
- Nem állapítottam meg.
- Akkor hogyan került az ügybe a szövetségi nyomozók?
- Voltak bizonyos jegyek, amelyek alapján...
- A beleégetett K betűre céloz?
- Igen.

Lendületbe jöttem, furcsa módon valahogy nyeregben éreztem magam.

- Tehát a rendőrök hozták be, ön nekifogott megvizsgálni, észrevette a K betűt...
- Nem így történt. A szövetségié már itt voltak.
- Már a halott előtt?

Harper a mennyezetet fürkészte: vagy az emlékeit próbálta felidézni, vagy csak megjátszotta.

- Vagy közvetlenül az érkezése után. Már nem emlékszem.
- Hogyan szereztek ilyen gyorsan tudomást a dolgról?
- Nem tudom.
- Fogalma sincs?

Karba fonta a kezét.

– Elképzelhető, hogy valamelyik rendőrnek még a helyszínen feltűnt a betű, és beszólt az FBI-nak. De részemről ez csak találgatás.

Megszólalt az övemre erősített csipogó, rápillantottam: a klinika, sürgős ügyben.

– Együtt érzek önnel a gyászában – mondta gyakorlott simasággal Harper –, megértem, milyen fájdalmat jelent ez önnek, de sajnós nagyon zsúfolt napom van. Talán ha megbeszélhetnénk egy későbbi időpontot...

- Meddig tart, míg előkeresi a feleségem dosszióját?
- Még abban sem vagyok biztos, hogy megtehetem-e. Előbb meg kell bizonyosodnom a...
- Ugye ismeri az információ nyilvánosságára vonatkozó törvényt?
- Tessék?
- Ma reggel olvastam át, A feleségem ügyét már lezárták, jogom van megnézni a dosszióját.
- Ezt tudnia kellett, nyilván nem én voltam az első, aki kikért egy dossziét. Bólogatni kezdett, kissé talán túlonatúl buzgón is.
- Igen, ez így van, mindazonáltal ennek is megvan a maga módja... Ki kell tölteni néhány formanyomtatványt.
- Vonakodik? – kérdeztem.
- Tessék?
- A feleségem egy rettenetes bűntény áldozata lett.
- Tudom.
- Jogom van megnézni a dosszióját. Ha ön megpróbál kitérni a kérésem teljesítése elől, akkor fölmerül bennem a kérdés, hogy ugyan miért teszi. Még sose beszéltem a médiának se a feleségemről, se a gyilkosáról, de most szükség esetén készséggel megteszem. Érzésem szerint őket is érdekelni fogja, hogy miért vonakodik egy ilyen egyszerű kérdés teljesítésétől a helyi halottkém.
- Ez úgy hangzik, mint egy fenyegetés, Beck doktor.
- Felálltam.
- Holnap reggel visszajövök. Legyen szíves, addigra készítse elő a feleségem dosszióját. Végre csináltam valamit. Kifejezetten jó érzés volt.

22

ROLAND DIMONTE és Kevin Krinsky, a New York-i rendőrség gyilkossági osztályának két nyomozója ért először a helyszínre, még az egyenruhások előtt. Dimonte vette kezébe az irányítást. Zsíros hajú férfi volt, szerette a feltűnő kígyóbőr félcsizmákat, a szája sarkában állandóan fogpiszkáló fityegett. Utasításokat osztogatott. A bűntény színhelyét azonnal lezárták. Pár perc múlva színre léptek és munkához láttak a helyszínelő technikusok.

– Különítsék el a tanúkat – mondta Dimonte.

Tanú mindössze kettő volt: a férj, meg egy sovány, kefehajú, fekete ruhás asszisztens. Dimonténak feltűnt, hogy a férj nagyon zaklatott, de szimulálhatta is. Előbb más dolgokra volt kíváncsi.

Félrevonta a kefehajú segéderőt, akit mint kiderült, Arturónak hívtak. Sápadt volt, mint egy viaszfigura. Dimonte szokványos körülmények esetén drogra tippelt volna, de Arturo a holttest megpillantásakor eldobta a rókabőrt.

– Jobban van már? – kérdezte a fiatalembert, mintha érdekelte volna.

Arturo bólintott.

Dimonte megkérdezte, tapasztalt-e az utóbbi időben valami szokatlant az áldozattal kapcsolatban. Igenlő választ kapott. Mit? Tegnap felhívta valaki, amitől kiakadt egy kicsit. Ki hívta? Arturo ezt nem tudta, azt viszont igen, hogy egy óra múlva beállított hozzá egy hapsi, beszélt vele, és miután elment, Rebecca totál kiakadt.

Emlékszik az illető nevére?

– Becknek szólította – felelte Arturo.

SHAUNA BEGYŰRTE a szárítóba Mark ágyneműjét. Linda odajött.

- Megint ágyba pisil – mondta.
- Neked semmi sem kerüli el a figyelmed.
- Ne gonoszkodj. – Linda kiment.

Shauna kinyitotta a száját, hogy bocsánatot kérjen, de nem jött ki hang a torkán. Mikor egyszer elköltözött, Mark rosszul viselte. Ágybavizeléssel kezdődött. Miután Shauna visszaköltözött, ez abbamaradt – egészen mostanáig.

- Tisztában van a helyzettel – mondta Linda. – Érzi a feszültséget.
- És mit tehetnék én ez ellen?
- Meg kell tennünk mindent, ami telik tőlünk.
- Én nem költözöm el többé. Megígértem.
- Tudom, de ez nem elég.

Shauna beállította a szárítót. A türelmetlenség nyomot hagyott az arcán; szinte látszott rajta, mire gondol: nekem erre nincs szükségem, keresett modell vagyok, igazán jól megfizetnek, nem mehetek táskás szemmel vagy fénytelen hajjal munkába, úgy kellenek nekem az ilyen súrlódások, mint púp a hátamra.

Unta. Unta a házi munkát, ami nem állt a kezére. Unta a jóakarók felől érkező nyomást. A vaskalaposokkal könnyű elbánni, de az a fajta nyomás, amely az állítólagosán jó szándékú támogatók felől nehezedik egy gyermekes leszbikus párra, már-már elviselhetetlen. Ha a kapcsolat zátonyra fut, az minden leszbikus nő kudarcát jelenti, mintha a hetero párok sose szakítanának. Shauna nem volt keresztes lovag típus, ezt tudta magáról, és eltökélte: önzés vagy sem, de nem hajlandó egy „nagyobb jó” kedvéért feláldozni a boldogságát. Szerette volna tudni, hogy Linda is így van-e ezzel.

- Szeretlek – mondta Linda.
- Én is szeretlek.

Egymásra néztek. Mark megint ágyba vizel. Shauna nem hajlandó feláldozni magát a nagyobb jóért. Markért viszont igen.

- Mit tegyünk? – kérdezte Linda.
- Találjuk ki.
- Szerinted ki tudjuk?
- Szeretsz?
- Tudod, hogy szeretlek – felelte Linda.

– Még mindig úgy érzed, hogy én vagyok a földkerekség legizgatóbb és legcsodálatosabb teremtménye?

- Persze.
- Mert én is – Shauna elmosolyodott. – Nálam narcisztikusabb ember nem is létezik.
- De nekem vagy az.

– Neked. – Shauna közelebb lépett. – Nekem nem valók a könnyű kis viszonyok. Nekem az egész kell.

- Hallgass már el végre, és csókolj meg.

Lent az utcán valaki megnyomta a kapucsengőt. Linda Shaunára nézett, Shauna fölfonta a vállát. Linda leemelte a kaputelefont.

- Tessék!
- Linda Beck?
- Ki beszél?

– Kimberly Green különleges ügynök a szövetségi nyomozóirodától. Itt van velem egy kollégám is, Rick Peck különleges ügynök. Szeretnénk fölmenni és megkérdezni néhány dolgot.

Mielőtt még Linda válaszolhatott volna, Shauna odahajolt a mikrofonhoz.

- Az ügyvédünk neve Hester Crimstein! – kiabálta. – Hívják fel.

– Nem gyanúsítjuk semmivel, csak szeretnénk fölteni néhány kérdést, hogy...
– Hester Crimstein! – vágott a szavába Shauna. – Benne van a telefonkönyvben. Kellemes kérdezősködést.

Elengedte a gombot. Linda ránézett.

– Ez meg mi volt?

– Az öcsédet cseszegetik.

– Mit csinálnak?

– Ül le – felelte Shauna. – Elmondom.

RAISA MARKOV, az ápolónő, aki Dávid Beck nagyapját gondozta, ajtót nyitott a határozott kopogtatásra. Carlson és Stone, a két FBI-os, akik immár Dimontéval és Krunskyval, a két New York-i nyomozóval karöltve dolgoztak, neki adta át az iratot.

– Szövetségi házkutatási parancs – közölte Carlson.

Raisa Markov szótlánul oldalra lépett. A Szovjetunióban nőtt fel, látott már agresszív rendőröket.

Carlson nyolc embere tódult be a Beck-házba; azonnal szétszéledtek.

– Mindent vegyenek videóra! – kiáltotta Carlson. – És mindent a legszabályosabban!

Siettek, mert remélték, hogy sikerül egy fél lépéssel Hester Crimstein előtt járniuk. Carlson tudta, hogy Hester Crimstein, mint az O. J. Simpson utáni kor számos dörzsölt védőügyvédje, minden lehetséges alkalommal előhozakodik a rendőrség hozzá nem értésével illetve szabálytalan eljárásaival. Carlson, aki a maga területén legalább ilyen dörzsölt volt, ezt eleve ki akarta védeni: minden lépésüket, minden mozdulatukat, minden lélegzetvételüket dokumentálta, igazolta és alátámasztotta.

Dimonte nem repesett a boldogságtól, mikor Carlson és Stone benyomult Rebecca Schayes műtermébe, elő is adták a „Helyi rendőr kontra szövetségi nyomozó” címen ismeretes repertoárdarabot. Kevés olyan dolog létezik, amely képes egymás mellé állítani két ilyen párost, főleg egy olyan nagyvárosban, mint New York.

Hester Crimstein ezek közé tartozott.

Helyiek és szövetségiak egyaránt tudták, hogy Crimstein mestere a ködösítésnek, és remekül kihasználja a közismertségét. Erre az ügyre oda fog figyelni a népség-katonaság, itt most nem lehet mellényúlni. Ez volt a két párost összefogó kohéziós erő. Ha egy palesztin-izraeli kézfogás bizalmával is, de szövetséget kötöttek, mert mindkét fél tudta, hogy a bizonyítékokat még az előtt kell begyűjteni, mielőtt Crimstein fölkavarja és zavarossá teszi a vizeket.

A házkutatási parancsot a szövetségiak szerezték be, akiknek ez mindössze annyiból állt, hogy a Federal Plazá-ról, a szövetségi nyomozók épületéből át kellett ballagniuk a déli körzet szövetségi bíróságára. Dimonténak és a New York-i nyomozóknak ehhez New Jerseybe kellett volna menniük, a megyei bíróságra, ami most, hogy Hester Crimstein ott lihegett a sarkukban, túlságosan sok időt vett volna igénybe.

– Carlson ügynök!

A kiáltás az utcáról jött. Carlson Stone-nal a nyomában kirohant, Dimonte és Krinsky szorosan a nyomukban. A járdán egy fiatal szövetségi ügynök állt egy nyitott szemetes edény mellett.

– Mi van? – kérdezte Carlson.

– Lehet, hogy semmi, de... – A szemét tetején egy pár sebészkesztyű hevert, mint amit csak úgy odahajítottak.

– Zacskozózzák be – mondta Carlson-, és azonnal végezzék el a löportesztet. – Dimontéra nézett. – Ezennel megkezdjük az együttműködést, bár egyelőre csak vetélkedő formájában. A maguk laborjában meddig tart egy ilyen vizsgálat?

– Egy napig – felelte Dimonte. Friss fogpiszkáló fityegett az ajkai közt, önfeledten csócsálta. – Esetleg kettőig.

– Az sok. Akkor inkább elröptetjük a mi quanticói laborunkba.

– Egy frászt röpteti! – csattant föl Dimonte.

– Abban maradtunk, hogy oda küldjük, ahol gyorsabban megcsinálják.

– Az a gyorsabb, ha itt marad – felelte Dimonte. – Gondom lesz rá.

Carlson bólintott: épp erre játszott. Ha a szövetségi zsaru el akarja érni, hogy a helyiek amúgy istenigazából csipkedjék magukat, megfenyegeti őket, hogy elveszi tőlük a csontot. Mindenki szereti a vetélkedőket.

Fél óra múlva ismét kiáltás harsant, ezúttal a garázsból. Rohantak. Stone halkán Rittyentett, Dimonte csak állt, Carlson lehajolt, hogy jobban megnézze.

Egy kartonládában, egy halom régi újság alatt egy kilenc milliméteres pisztoly feküdt. Egy röpke szimatolás elárulta, hogy nemrég elsütötték.

Stone Carlson felé fordult, de úgy, hogy a vigyorát ne lássa a kamera.

– Megfogtuk – mondta halkán.

Carlson nem felelt. Szótlanul nézte, hogyan teszi egy technikus műanyag tasakba a fegyvert, és közben lassanként redőkbe gyűrődött a homloka.

23

A CSIPOGÓRA érkezett sürgős hívás TJ miatt jött: nekiment egy ajtófélfának, és felhorzsolta a karját. A legtöbb gyereknél ez egy kis jódos vagy betadine-os fertőtlenítést jelent, TJ-t viszont kórházba kellett szállítani. Mire odaértem, már csöpögött bele egy infúzió. A hemofiliát általában cryopre-cipitátumokkal és vérplazmával kezelik. Szóltam egy nővérnek, hogy azonnal lásson hozzá.

Tyrese-t hat éve ismertem meg: meg volt bilincselve, és habzó szájjal káromkodott. Félórája rohant be TJ-vel, az akkor kilenc hónapös kisfiával a traumatológiára. Én bent voltam, de nem ott, hanem egy másik osztályon, TJ-t az ügyeletes orvos látta el.

TJ felületesen lélegzett, comatosus állapotban volt. Tyrese, aki a kórlap szerint „egzaltáltan” viselkedett – hogyan kéne egy apának viselkednie, aki a kilenc hónapos fiával rohan be egy kórházba? –, közölte az orvossal, hogy a gyerek reggel óta egyre rosszabbul van. Az orvos jelentőségteljesen ránézett a nővérré, aki bólintott, és már ment is telefonálni.

A szemtükrös vizsgálat fölfedte, hogy a csecsemő mindkét szemében többszörös retinális bevérzés tapasztalható, azaz fölfakadtak a szemfenék erei. Miután a kolléga összerakosgatta a tüneteket – retinális vérzés, súlyos letargia, és mindehhez egy ilyen apa –, felállította a diagnózist: a gyereket bántalmazták.

Fegyveres örök nyomultak be, megbilincseltek Tyrese-t, és ekkor hallottam meg a káromkodását. Odasiettem megnézni, hogy mi folyik. Velem együtt érkezett két rendőr is, meg egy fáradt arcú nő a gyermekvédelmiről. Tyrese próbálta magyarázni a helyzetet, de mindenki csak csóválta a fejét, hogy mivé fajult ez a világ.

Hetente találkozom ilyen esetekkel a rendelőben, sőt még rosszabbakkal is. Kezeltem már hároméves nemi beteg kislányokat. Egyszer egy megerőszakolt négyéves kisfiút, akinek belső vérzései voltak. A tettes mindegyik elém került esetben családtag vagy az anya épp aktuális barátja volt. A *Rosszember* nem a játszótérek környékén ólalkodik, gyerekek: veletek lakik. Döbbenetes statisztikai adat, hogy a csecsemők súlyos koponyán belüli sérüléseinek kilencvenöt százalékát bántalmazás okozza. Mindez így együtt véve erősen valószínűsítette, hogy Tyrese megverte a kicsit.

Itt az ambulancián már hallottunk minden létező magyarázatot. Leesett a díványról. A sütő ajtaja a fejére csapódott. A bátyja ráejtett egy játékot. A traumatológián dolgozó orvos egy idő elteltével cinikusabb lesz, mint a legtöbb sokat tapasztalt rendőr. Az az igazság, hogy

a legtöbb egészséges gyerek jól tűri az ilyen véletlen ütések. Nagyon ritka az olyan eset, mikor például egy kanapéről történt leesés retinális vérzést okoz.

Ha bántalmaztak egy gyereket, felismerem a jeleket. Tyrese bizonykodásában azonban volt valami furcsa – nem mintha véletlennek tartottam volna. Én is hajlamos vagyok a látszat alapján ítélni, vagy divatos újságírói kifejezéssel élve „rasszjegyekből kiindulni” a véleményalkotáskor. Ilyenek vagyunk. Ha az ember átmegy az utca másik oldalára, mert ki akar kerülni egy fekete kamaszbandát, rasszjegyekből indul ki; ha nem megy át, mert fél, hogy rasszistának nézik, rasszjegyekből indul ki; ha lát egy ilyen bandát, és semmit sem csinál, akkor egy másik bolygóról érkezett.

Engem egy hasonló eset készített gondolkodásra, amelyet egy helyettesítés alkalmával láttam egy elegáns New Jersey-i alvővárosban, Short Hillsben. Egy csillogó-villogó Rangé Roverrel érkező, kifogástalanul öltözött fehér házaspár rohant be a rendelőbe egy hat hónapos gyerekkel. A kicsi, a harmadik gyerekük, ugyanolyan tüneteket mutatott, mint TJ. Senkiben sem ötlött fel, hogy az apja bántalmazta volna.

Odamentem Tyrese-hez, vad gettótekintettel villantotta rám a szemét. Az utcán összerezentem volna tőle, itt azonban csak olyan volt, mint a gonosz farkas, aki el akarja fűjni a téglából rakott házat.

– Ebben a kórházban született a fia? – kérdeztem.

Nem válaszolt.

– Itt született a fia vagy sem?

Valamelyest lecsillapodott, és igenlően felelt.

– Körül van metélve?

Megint vasvilla szemeket meresztett rám.

– Maga valami buzifajta?

– Többféle is van? – kérdeztem. – Körülmetélték vagy sem?

– Igen – morogta.

Bepötyögtem a számítógépbe TJ társadalombiztosítási számát, és behívtam a kartonját. Megnéztem a körülmetélést. Normális. Hm. De volt ott egy másik bejegyzés is: TJ már nem először járt a kórházban. Kéthetes korában hozta be az apja köldökvérzés miatt.

Érdekes.

Nyomban lefuttattunk néhány vérvizsgálatot, jöllehet a rendőrök nem akarták levenni Tyrese-ről a bilincset. Tyrese nem vitatkozott, csak a vizsgálat érdekelte. Próbáltam megsürgetni a labort, de nincs hatalmam a bürokrácia felett. Ennek ellenére viszonylag gyorsan kiderült, hogy bár a protrombin idő és a trombocitaszám normális, a parciális thromboplastin idő megnyúlt.

Nem a gettólakó apa bántalmazta a kicsit. A retinavérzést vérzékenység okozta. Meg is vakította.

Az örök felsóhajtottak, levették Tyrese-ről a bilincset, és szó nélkül távoztak. Tyrese a csuklóját dörzsölgette. Senki sem kért tőle bocsánatot, senkinek nem volt egy jó szava ahhoz az emberhez, akit hamisan vádoltak azzal, hogy bántalmazta immár vak kisfiát.

Képzeljék el ugyanezt egy *jobb* környéken.

TJ azóta is a páciensem.

Most ott álltam a szobájában az ágya mellett, simogattam a fejét. Pár perc múltán lecsukódott nem látó szeme. Elaludt.

– Egyszerűen nekigyalogolt az ajtófélfának – mondta Tyrese. – Vak. Előfordul az ilyen, nem?

– Itt tartjuk éjszakára – feleltem –, de nem lesz semmi baj.

– Hogy nem lesz semmi baj, mikor nem áll el a vérzése? – nézett rám Tyrese.

Nem tudtam mit válaszolni rá.

- Itt maradok mellette – mondta Tyrese. – Adjanak meg neki mindent. A pénz nem számít
- A zsebébe nyúlt, és nekifogott bankjegyeket lehámozni. Nem voltam olyan hangulatban. Fölemeltem a kezem.
- Majd még benézek.
- Kösz, doktor úr. A hála nem marad el.

CSAK ÓVATOSAN, figyelmeztette magát Carlson. Mintha aknamezön járnál.

Lance Fein kerületi ügyész helyettes tárgyalóasztalánál ültek: Carlson, Stone, Krinsky és Dimonte. Fein amolyan sunyi kis törtető figura volt, szemöldöke állandóan táncot járt, az arca meg olyan volt, mintha viaszt izzadt volna. Most épp szigorú ábrázatát öltötte magára.

Dimonte kifakadt.

– Varrjuk be, és kész!

– Előbb foglalja össze nekem még egyszer – mondta Fein –, de úgy, hogy annak alapján még Teréz anya is le akarja csukatni.

Dimonte a fejével odaintett a társának.

– Húzd rá, Krinsky.

Krinsky elővette a jegyzetömbjét, abból olvasta.

– „Rebecca Schayest közvetlen közletről kétszer fejbe lötték egy kilenc milliméteres pisztollyal. A szövetségiék által foganatosított házkutatás alkalmával a kilenc milliméteres pisztolyt megtaláltuk Dr. Dávid Beck garázsában.”

– Ujjlenyomat? – kérdezte Fein.

– Nincs rajta, viszont a ballisztikusok megállapították, hogy ezzel lötték le a nőt.

Dimonte elmosolyodott, és szemöldökét felvonva Feinre pillantott.

– Hát ha maga ettől se izzgul be...

Fein szemöldöke ráncba ugrott.

– Szíveskedjék folytatni – mondta Krinskynek.

– „Ugyanennek a házkutatásnak a folyamán egy pár orvosi gumikesztyű került elő Dr. Dávid Beck lakóhelyének egyik szemetes edényéből. A jobbos kesztyűn lőpornyomokat találtunk. Dr. Dávid Beck jobbkezes.”

Dimonte kinyújtotta a lábát, tetszelegve megbillegtette kígyóbőr félcsizmáját, és a szája másik szögletébe manőverezte a fogpiszkálóját.

– Erősebben... még erősebben! Nyomd, te szőrös állat!

Fein elhúzta a száját, Krinsky föl se pillantva megnyálazta az ujját, és lapozott.

– „Ugyanezen jobbkezes kesztyűn a labor egy hajszálat talált, amelynek színét illetően megállapították, hogy egyezik Rebecca Schayes hajának színével.”

– Ó...! Édes istenem...! Ó! Óóóóh! – nyöszörgött Dimonte orgazmust színlelve.

– „A szükséges DNS vizsgálat hosszabb időt vesz igénybe” – folytatta Krinsky. – „Dr. Dávid Beck ujjlenyomatait fölleltük továbbá a gyilkosság színhelyén, bár nem a sötétkamrában, ahol a halottat találták.”

Krinsky becsattintotta a jegyzetömbjét. Minden szempár Feinre szegeződött.

Fein felállt, az állát dörzsölgette. Dimonte látszólagos vagy valós lezsersége ellenére mindenkiben felébredt az indulhatnék. A szobába megtelt azzal a szinte szikrázó, egyszerre bizsergető és szédítő feszültséggel, amely az igazán komoly letartóztatások előtt fogja el a vérbeli rendőrt. Ebből sajtótájékoztatók lesznek, vakuvillóság, politikusok telefonálnak.

Csak Nick Carlsonban mocorgott valami kis nyugtalanság. Hol összepöndörített, hol kisímított egy cédulát, nem bírta abba hagyni. Valami ott derengett lelki szemei perifériáján, egyelőre még nem láthatóan, de máris roppant kellemetlenül. Először is ott voltak a Beck lakásán talált poloskák: valaki lehallgatta a doktort. A telefonját szintén. Senki sem tudta, miért, és senkit nem is érdekelt a válasz.

– Mi a véleménye, Lance? – Dimonte szólalt meg.

Lance Fein megköszöri a torkát.

– Tudják, hol tartózkodik jelenleg Dr. Beck?

– A rendelőben – felelte Dimonte. – Ráküldtem két fakabátost, hogy tartsák szemmel. Fein bólintott.

– Na, Lance – ösztökélte Dimonte. – Lökje már a karomba.

– Előbb felhívom Hester Crimsteint – válaszolta Fein. – Udvariasság is van a világon.

SHAUNA CSAKNEM mindent elmondott Lindának, csak azt hagyta ki, hogy Beck látta Elizabeth-t a monitoron. Nem azért hagyta ki ezt a részt, mintha nem hitte volna el, elvégre elég meggyőzően bebizonyította, hogy valamilyen digitális manipuláció lehetett, hanem azért, mert Beck a lelkére kötötte: *El ne áruld senkinek*. Nem szeretett titkolózni Linda előtt, de most fontosabbnak tartotta, hogy ne éljen vissza Beck bizalmával.

Linda egész idő alatt feszülten figyelte; nem szólalt meg, nem bólogatott, még csak meg se moccant. Csak akkor kérdezett, mikor Shauna befejezte.

– Te láttad azokat a képeket?

– Nem.

– Honnan szerezte a rendőrség?

– Nem tudom.

– Dávid sose bántotta volna Elizabeth-t.

– Tudom.

Linda két karjával átölelte magát, és mélyeket lélegzett. Arcából lefutott a vér.

– Rosszul vagy? – kérdezte Shauna.

– Mit nem mondtál még el?

– Miből gondolod, hogy nem mondtam el valamit? – kérdezte Shauna.

Linda csak nézte.

– Kérdezd az öcsédet – mondta Shauna.

– Miért?

– Mert ezt tőle kell megkérdezned.

Megint berregett a kapucsengő, ezúttal Shauna szól a mikrofonba.

– Tessék.

– Hester vagyok.

Shauna megnyomta a gombot. Egy perc múlva berobogott Hester Crimstein.

– Ismertek egy Rebecca Schayes nevű fotóriportert?

– Persze – felelte Shauna. – Bár elég régóta nem láttam. És te, Linda?

– Én már évek óta nem találkoztam vele – mondta Linda. – Egy időben közösen bérelt lakást Elizabeth-szel. Miért, mi van vele?

– Megölték az este – válaszolta Crimstein. – A rendőrök szerint Beck csinálta.

Shauna is, Linda is hátrahőkölt, mintha pofon ütötték volna őket. Shauna tért előbb magához.

– De hát én ott voltam Becknél az este.

– Hány óráig?

– Hányig kellene?

Hester Crimstein szeme megvillant.

– Ne szórakozz velem, Shauna. Mikor jöttél el tőle?

– Tíz-fél tizenegy tájban. Mikor ölték meg Rebeccát?

– Még nem tudom, de van egy beépített emberem, és szerinte nagyon stabil a vád.

– Ez örültség.

Felcincogott egy mobil, Hester Crimstein kapott a sajátjához. Belehallózott, azután sokáig hallgatott, arcvonásai lassan megereszkedtek közben, mint aki megadja magát. Egy-két perc múltán köszönés nélkül, energikusan becsattintotta a beszélőt.

– Udvariassági hívás – dünnyögte.

- Micsoda? – kérdezte Linda.
- Letartóztatják az öcsédet. Egy óránk van rá, hogy kiszolgáltassuk a hatóságoknak.

24

EGYFOLYTÁBAN CSAK a Washington Square Park járt a fejemben, noha még négy óráig volt a találkozásig. Délután szabad voltam. Már kifelé tartottam a rendelőből, mikor a csipogóm megint hallatta szánalmas ciripelését. Felsőhajtottam, és megnéztem a kijelzőt: Hester Crimstein keresett a mobiljáról. Sürgős, mutatta a jelzés.

Ez nem lehet jó hír.

Egy-két percig tétováztam, hogy visszahívjam-e, de nem láttam értelmét a halogatásnak. Visszamentem a vizsgálóba. A zár a vörös jelzést mutatta, jelezve, hogy egy másik orvos használja a helyiséget.

Továbbmentem a folyosón, kerestem egy üres szobát a nőgyógyászaton. Úgy éreztem magam, mint egy kém az ellenség táborában. A helyiségben rengeteg fém csillogott, amelyek a lábak feltámasztására szolgáló kengyelek mellett inkább középkori kínzószerszámoknak mint orvosi műszereknek hatottak.

Hester Crimstein nem fárasztotta magát köszönéssel.

- Nagy a baj, Beck. Hol van most?
- A klinikán. Miről van szó?
- Válaszoljon egy kérdésemre. Mikor látta legutóbb Rebecca Schayest?

Megdobbant a szívem.

- Tegnap. Miért?
- És előtte?
- Nyolc éve.

Hester Crimstein félhangon elkáromkodta magát.

- Mi van? – kérdeztem.
- Rebecca Schayest az este a műtermében meggyilkolták. Valaki kétszer fejbe lőtte.

Míntha hirtelen merülni kezdtem volna; olyan érzés fogott el, mint néha napján holtfáradtan ágyba dőlve, közvetlenül elalvás előtt. Elgyengült a térdem, lehuppantam az asztal sarkára.

- Istenem...
- Hallgasson ide, Beck. Nagyon figyeljen.
- Megjelent előttem Rebecca arca, a szeme, ahogy rám nézett.
- Hol volt az este?

A combomra fektettem a kagylót, és vettem egy mély, hosszú lélegzetet. Meghalt. Rebecca meghalt. Valamiért egyre csak a vörös lobonca lebbent képzeletem vetítővásznára. Eszembe jutott, hogy férjhez ment, fölsejlett bennem, milyen érzés lesz a férjének átnézni a nemrég még közös ágy a másik oldalára, ahol nem olyan rég még az a vörös lobonc terült szét a párnán.

- Beck!
- Otthon – feleltem. – Otthon, Shaunával.
- És utána?
- Sétáltam.
- Hol?
- Hát a környéken.
- A környéken hol?

Nem válaszoltam.

– Hallgasson ide, Beck! A házában megtalálták a gyilkos fegyvert.

Hallottam a szavakat, de az értelmüket csak alig-alig dolgozta föl az agyam. Hirtelen úgy éreztem, nincs levegő a szobában.

– Hallja, amit mondok?

– Igen – feleltem. Ekkorra már nagy nehezen felfogtam. – Az nem létezik.

– Erre most nincs időnk. Magát percekben belül letartóztatják, most beszéltem az ügyéssel. Egy hülye kis pöcs, de hajlandó volt belemenni, hogy maga önként jelentkezzen.

– Hogyhogy letartóztatnak?

– Próbálja megérteni, amit mondok, Beck.

– De hát nem csináltam semmit!

– Az most nem érdekes. Le fogják tartóztatni. Érti? Letartóztatják, de mi letesszük magáért az óvadékot. Kocsiban ülök, mindjárt odaérek a rendelőhöz, és fölveszem magát. Addig ne menjen sehová, és ami a legfontosabb: mostantól egy szót se senkinek. Hallja? Se a rendőröknek, se a szövetségieknek, se a zárkatársának. Senkinek. Érti?

A falióra sikkolt a tekintetem: négy perc múlva kettő.

Washington Square. Washington Square. Washington Square.

– Engem most nem tartóztathatnak le, Hester.

– Nem lesz semmi baj.

– Meddig tart? – kérdeztem.

– Mi meddig?

– Míg leteszik értem az óvadékot.

– Azt nem lehet pontosan kiszámítani. Nem hinném, hogy maga az óvadékletétel problémás lenne. Magának nincs priusza. Maga a társadalom megbecsült tagja, vannak gyökerei, van egzisztenciája. Az útlevelét valószínűleg le kell majd adnia...

– De meddig tart?

– Mi meddig tart, Beck? Nem értem.

– Míg kikerülök.

– Nézze, én rájuk fekszem, ebben biztos lehet, de még így is elképzelhető, hogy el kell küldeniük az ujjlenyomatait Albanybe. Ez a szabály. Ha szerencsénk van, de ahhoz tényleg szerencse kell, éjjelre kint lehet.

Éjjelre?

Mint egy satu, úgy préselte össze mellemet a félelem. Ha letartóztatnak, nem tudok elmenni a Washington Square-re. Így is csak egy cérnaszál fűz össze Elizabeth-szel. Ha nem vagyok ott ötkor a Washington Square-en...

– Az nem elég – mondtam.

– Tessék?

– Tartsa fel őket, Hester. Intézze el, hogy csak holnap tartóztassanak le.

– Maga most viccel, ugye? Valószínűleg már ott is vannak, és szemmel tartják.

Kidugtam a fejem az ajtón, és szétnéztem a folyosón. Ebből szögből a bejáratot nem láttam, csak a recepciós pult sarkát. Két rendőr állt mellette, de lehetek többen is.

– Édes istenem... – Visszahátráltam a szobába.

– Beck!

– Ma nem vonulhatok be a börtönbe.

– Ne csinálja ezt nekem, Beck. Maga csak maradjon ott, ahol van. Ne mozduljon, ne beszéljen, ne csináljon semmit. Üljön a szobájában, és várjon. Mindjárt ott vagyok.

Letette.

Rebecca meghalt. Azt hiszik, hogy én öltem meg. Nyolc év óta tegnap jártam nála először. És aznap este meghalt. Kell valami okának lennie.

Mi a bűdös franc folyik itt?

Megint kikukkantottam. A rendőrök nem felém néztek. Kicsusszantam, és elindultam a folyosón. Hátral van egy vészkijárat.

Ébren vagyok? Tényleg menekülök a rendőrség elől?

Nem tudtam eldönteni. Mikor azonban az ajtóhoz értem, megkockáztattam egy hátranézést. Az egyik rendőr észrevett, rám mutatott, és gyors léptekkel elindult felém.

Kilöktem az ajtót, és rohantam, ahogy csak bírtam.

KÉPTELEN VOLTAM elhinni: rendőrök üldöznek.

A vészkijárat a klinika hátsó frontján húzódó sötét utcára nyílt. Nem ismertem ezt az utcát. Talán furcsán hangzik, de ez nem az én környékem. Bejövök, dolgozom, elmegyek. Ott gubbasztok bezárva egy ablaktalan térben, nem is látom a napot, mint egy bagoly. Egy utcával odább máj-teljesen ismeretlen terepen járok.

Minden különösebb ok nélkül jobbra kanyarodtam. Hátam mögött nagy csattanással kivágódott a vasajtó.

– Állj! Rendőrség!

Hát tényleg ezt ordítják? Nem álltam meg. Lőni fognak? Nem valószínű. Az utóbbi években sok rendőrt vontak már felelősségre, amiért fegyvertelen menekülőre lőtt. Nem elképzelhetetlen – főleg ezen a környéken –, de nem is lehetetlen.

Nem jártak sokan az után, és ők is csak épp rám pillantottak, felszínes érdeklődéssel, ahogy a távirányító csatornaváltóját nyomogatja az ember. Futottam; elmosódott körülöttem a világ. Elrohantam egy veszélyesnek látszó férfi és veszélyesnek látszó rottweilere mellett. Az utcasarkon öregemberek karattyoltak felfordított, üres zöldsészes rekeszekben ülve. Szatyrokkal, táskákkal cipekedő asszonyok. Itt is, ott is gyerekek támogatták hátukkal a falat, lámpaoszlopot, álló kocsikat, egyik vagányabb, mint a másik, ordított róluk, hogy savanyú nekik az iskola.

Engem meg rendőrök kergettek.

Nehezen bírtam megemészteni. A lábam már gyengült, de a videokamerába néző Elizabeth képe nem hagyott megállni. Már kapkodva vettem a levegőt, Gyakran hallani, hogy milyen hihetetlenül képes felpörgetni az embert az adrenalin, arról viszont már kevesebbet, hogy visszájára is fordulhat a dolog, olyannyira, hogy beleszédül az ember, az érzékei működése annyira fölerősödik, hogy szinte lebénul tőle.

Befordultam egy sikátorba, ahogy a tévében a menekülő bűnözők, de zsákutcának bizonyult. A végén a világ legundorítóbb szemetes konténerei álltak. Megállított a bűz, mintha falba ütköztem volna. Valamikor a harmincas-negyvenes években, talán La Guardia polgármestersége idején még zöldek lehettek ezek a konténerek, de ma már csupa rozsdá volt mint. A korrózió sok helyen átrágt a vasat, a lyukakon úgy jártak ki-be a patkányok, mint a vásárlók egy nagyáruház ajtajain.

Kerestem a kiutat, ajtót vagy valamit, de sehol sem láttam ilyesmit. Sehol egy hátsó kijárat. Arra gondoltam, betörök egy ablakot, de az alsók mind be voltak rácsosva. Kiút csak arrafelé volt, amerről jöttem, amerre a rendőrök miatt nyilvánvalóan nem mehettem. Csapdába kerültem.

Jobbra-balra kapkodtam a fejem, aztán fölnéztem. Tűzlépcsők. Több is. A felgyülemlett adrenalinától hajtva, mindkét kezemet fölnyújtva, teljes erőmből felugrottam az egyikért, hogy lehúzzam, de nemcsak hogy nem értem el, de még el is estem. Újra megpróbáltam, de még csak a közelébe se jutottam. Túl magasan voltak.

Ha oda tudnék húzni egy konténert, fölállhatnék rá, és arról... Teteje már egyiknek sem volt, de ha valahogy meg tudtam volna is állni a szélükön, az is kevés lett volna.

Próbáltam gondolkozni. A bűz lassanként beszivárgott az orromba, és befészkelte magát. Visszafordultam a zsákutca torkolata felé. Sistergés, recsegés, emberi hangok, gyors léptek, távolabbról egy rendőrautó szirénázása.

El kell rejtőzni. Gyorsan megtippeltem, melyik konténer lehet a legkevésbé undorító, odarohantam, és lehunyt szemmel átvetettem magam az oldalán.

Megsavanyodott, romlott tej szaga vágott orrba először, de volt más is. Rettenítő bűz vett körül, mindenféle visszataszító, nyálkás dolgok. Öklendeztem, háborgott a gyomrom.

Hallottam, hogy valaki beszalad a zsákutcába. Lapultam.

Lábszáromon egy patkány balettozott végig.

Csaknem felkiáltottam, de valami tudat alatt fék nem engedte. Uram az egekben, ez egy lázálom, ez nem igaz! Visszatartottam a lélegzetem, de nem bírtam sokáig. Próbáltam csak a számon keresztül lélegezni, de megint rám tört a hányinger. Az arcomra tapasztottam az ingem, de az sem segített sokat.

A rádiósercegés hamarosan megszűnt, lépteket sem hallottam. Sikerült volna megtéveszteni őket? Ha igen, akkor is biztos, hogy nem hosszú időre. Újabb szirénák jajdultak fel a környéken: közeledik az erősítés. Előbb-utóbb visszajönnek, és akkor belenéznek a szemetes konténerekbe is.

Megragadtam a konténer peremét, és kimásztam; a rozsa a tenyerembe mart, odapillantottam. Vértett. Ösztönösen megszólalt bennem az orvos: tetanuszveszély! De most ez nyugtalanított a legkevésbé. Lázasan gondolkoztam. Menekülök, eddig rendben van, de igazán rendben akkor lenne, ha tudnám, hová akarok eljutni. Eszembe jutott, hogy futtomban magasvasúti síneket láttam.

A metró.

Az a menekülés útja. Néhány váratlan átszállás, és eltűnök. De hol a legközelebbi megálló? Próbáltam felidézni magamban a metróvonalakat, de e pillanatban egy rendőr fordult be a keskeny zsákutcába, alig két-három méternyire tőlem. Egy fiatal, életerős, frissen kimosakodott, rózsaszín arcú rendőr. Zubbonya takarosán felgyűrt ujjá mint az érleszorító, úgy feszült a bicepszén. Legalább annyira meglepődött, mint én. Mindketten megdermedtünk, de nála egy kicsivel tovább tartott. Egy sima verekedésben semmi esélyem nem lett volna vele szemben. Nem értek az ökölvíváshoz, a kungfuhoz, a cselgáncshoz, távol állnak tőlem a harcművészetek. Ösztönösen cselekedtem: leszegett fejjel nekirohantam a hasának.

Elizabeth mesélte egyszer, hogy teniszezéskor, mikor az ellenfél a háló közelében van, gyakran az a legjobb megoldás, ha egyenesen ráütjük a labdát, mert akkor ha csak egy villanásnyi ideig is, de nem tudja, merre mozduljon: lelassul a reakcióideje. Itt is ez történhetett. A rendőr nem tudott elugrani előttem, hanyatt döntötte az ütközés ereje, én meg nem bírtam lefékezni. A fejem búbja mint egy felütés, úgy vágta állon. Mindketten elestünk: ő hanyatt, én meg rá. Émelyítő hanggal koppant a koponyája a hőségben felpuhult aszfalton.

Megtörtént, amit akár csak öt perce is teljes képtelenségnek tartottam volna még: megtámadtam egy rendőrt. Nem volt időm elmélázni rajta. Futni, futni! – csak ez járt a fejemben. Felpattantam. Fektében elkapta a bokámat. Találkozott a tekintetünk. Vértett a szája. Meglendítettem a lábam, és teljes erővel oldalba rúgtam. Sose hittem volna, hogy képes lennék ilyesmire. Elgyengült a szorítása. Kirántottam a lábam, és rohantam.

HESTER CRIMSTEIN és Shauna taxiba vágta magát, azzal indult a rendelőhöz, Linda metróra szállt, a bankjába sietett, hogy kivegye az óvadékhoz szükséges készpénzt.

A rendelő előtt már vagy tíz-tizenkét rendőrautót találtak, mind másfelé fordulva állt, mint egy részeg dobonyilai. Forgó lámpáik kék-vöröse riadóállapotot jelzett. Távolabbról szirénák vinnyogása hallatszott.

– Mi a fene van itt? – kérdezte Shauna.

Mire Hester Crimstein észrevette Lance Feint, az már rohant is felé: céklavörös volt az arca.

– Megszökött a nyomorult! – fröcsögte.

Hester ösztönösen reagált.

– Nyilván az emberei ijesztették el.

Két újabb járőrkeszi fékezett csikorogva, nyomban utánuk a 7-es Csatorna mikrobusza. Fein halkán elkáromkodta magát.

– Itt a sajtó. Hogy a rosseb esne beléjük! Tudja, hogyan fognak most ezek bemutatni, Hester?

– Nézze, Lance...

– Megmondom: mint egy seggnyalót, aki csak bársonykesztyűben nyúl a gazdagokhoz. Hogy volt képes ezt tenni velem? Tudja, mit csinál velem a polgármester? Soha az életben nem fog leszállni rólam, Tucker meg... – Tucker Manhattan kerületi ügyésze volt – Jézusom! El tudja azt maga képzelni?

– Mr. Fein!

Fein a kiáltás irányába kapta a fejét: az egyik rendőr hívta.

Crimstein gyorsan odafordult Shaunához.

– Megtébolyodott ez a Beck?

– Megijedt.

– Megszökött a rendőrök elől! – kiáltotta Hester Crimstein. – Felfogtad? Tudod, mit jelent ez? Az ég szerelmére, itt a média! – mutatott a kisbuszra. – Mindjárt rázendítenek a menekülő gyilkos című slágerükre. Ez nagyon veszélyes, mert olyan színben tünteti föl, mintha bűnös lenne. Előre befolyásolja az esküdtszéket.

– Higgadj le – mondta Shauna.

– Higgadjak le? Hát te tényleg nem érted, mint művelt ez az örült?

– Meglógott és kész. Mint O. J. Ettől még nem fordul ellene az esküdtszék.

– Itt most nem O. J. Simpsonról van szó, Shauna, hanem egy gazdag fehér orvostól.

– Beck nem gazdag, Hester.

– Nem ez a lényeg, a mindenségit! Az a lényeg, hogy ezek után mindenki el akarja kapni. Ugrott az óvadékletétel. Ugrott a pártatlan tárgyalás. – Hester Crimstein dühösen fújt egyet. – És nem Fein az egyetlen, akinek a reputációja veszélybe került.

– Hanem?

– Hanem az enyém is! – sziszegte Crimstein. – Beck egyetlen jól irányzott csapással megsemmisítette a megbízhatóságomat az ügyész előtt. Mert ha én egyszer megígérem neki, hogy leszállítok valakit, akkor nekem azt a valakit le kell szállítanom.

– Mondjak valamit, Hester?

– Mit akarsz?

– Csak azt, hogy engem e pillanatban egy körömfeketényt sem érdekel a reputációd.

Hirtelen támadt kavardás vont a magára a figyelmüket: egy mentőautó érkezett nagy lendülettel a kórház elé. Valaki kiabálni kezdett, aztán még valaki. A rendőrök mozgásba lendültek, úgy szaladgáltak ide-oda, mint mikor több golyót ad egyszerre a flipper. A lefékező mentőautóból két mentős, egy férfi és egy nő pattant ki. Felrántották a hátsó ajtót, és már húzták is ki a hordágyat.

– Erre! – kiáltotta valaki. – Őt hozták!

Shauna úgy érezte, mintha kihagyott volna egy ütemet a szíve. Odarohant Lance Feinhez. Hester Crimstein szintén.

– Mi baj? – kérdezte. – Mi történt?

Fein rá se hederített.

– Lance!

Fein végre ránézett; mint egy öklelni készülő bikáé, olyan volt a szeme.

– A tisztelt kliense, a kedves doktor úr leütött egy rendőrt.

EZ ŐRÜLET.

Már pusztán a meneküléssel is átléptem egy bizonyos határt, de annak a fiatal rendőrnek a megtámadásával... Most már nincs visszaút.

Rohantam, ahogy csak bírtam.

– Fekvő rendőr!

Tényleg ezt kiáltotta valaki. Újabb kiáltások harsantak. Szirénázás. Mintha minden közvetlenül énám zúdult volna. Szívem a torkomban dobogott. Tudatos erőfeszitésembe került lábam minden egyes mozdítása, mintha minden izmom-inam keményedő szurokba ágyazódott volna. Az oldalam szűrt.

Egy olyan környékre vetődtem, amelyiken egy órája még keresztülhajtani se mertem volna. Átmásztam egy drótkerítésen, egy sűrű gazzal felvert valamikor játszótéren rohantam. Manhattanben emelkedőben vannak az ingatlanárak, de itt, a Harlem River Drive környékén még lépten nyomon találni szeméttel és autórongsokkal telehordott grundokat.

Az egyik lepusztult bérház előtt egy csapat tizenéves fekete srác lebzselt; tipikus utcai banda. Úgy méregettek, mint valami gusztusos csemegét. Láthatóan készültek valamire ellenem – nem tudom mire –, de észrevették, hogy rendőrök üldöznek.

Biztatni kezdtek.

– Söpörj, meszes! Húzzál bele, fehér egér!

Odabiccantem nekik, ahogy egy buzdításért hálás maratonfutó a járdáról tapsoló nézőknek. Egy kötött sapkás, létrahosszúságúra nyúlt srác felkiáltott: – Diallo!

Amadou Diallo történetét minden New York-i ismeri. Negyvenegy golyót lőttek bele a rendőrök, pedig fegyvertelen volt. Egy pillanatig azt hittem, így figyelmeztetnek, hogy a rendőrök esetleg tüzet nyithatnak rám. De nem erről volt szó. A tárgyaláson a védő azt állította, hogy mikor Amadou Diallo elő akarta venni a tárcáját, a rendőrök azt hitték, fegyverért nyúl. Az eljárás ellen azóta úgy tiltakoznak az emberek, hogy hirtelen előkapják a tárcájukat, és elkiáltják magukat: „Diallo!” A járőröző rendőrökre meg a frász jön, valahányszor valaki a zsebéhez kap.

Most is ez történt. Új szövetségeseim – feltehetőleg azért fogták pártomat, mert gyilkosnak néztek – mind előkapták a tárcájukat. A nyomomban rohanó két rendőr kissé elbizonytalanodott, lelassított, ami elég volt ahhoz, hogy növeljem az előnyömet.

Az sem ígért sokat. Már alig kaptam levegőt, a tudóm perzselt, az izzadság rám tapasztotta az ingemet. Világéletemben utáltam futni. Megrögzött kocogok váltig erősítgetik, hogy a futómámor néven ismert tünetegyüttes révén nap mint nap megélik a nirvánát, s újjászületve kerülnek ki belőle. Szilárd meggyőződésem, hogy a futómámort inkább az agy oxigénhiányos állapota, mint valamiféle felfokozódott endorfintermelés idézi elő, Mindent érzem, csak mámort nem.

Már nagyon elfáradtam, és tudtam, hogy nem futhatok örökké. Hátrapillantva nem láttam a két rendőrt. Talán bevárják az erősítést a sok diallózó miatt. A sarokhoz érve észrevettem egy félig nyitott, rozsdás pinceajtót; arrafelé minden rozsdásodik. Lehajoltam, megragadtam és megrántottam a kilincset; méltatlankodó nyikordulással nyílt az ajtó. Bekémleltem a sötétbe.

– Kerítsétek szemből! – kiáltotta egy rendőr.

Nem néztem vissza, beléptem. Lépcsőfok. Még egy. Léptem volna le a harmadikra, de nem volt harmadik. Egy pillanatig úgy álltam ott, mint a kengyelfutó gyalogkakukkot üldöző gonosz prérifarkas, mikor a nagy lendületben túlszalad egy sziklaperemen és tanácstalanul megtorpan a levegőben, aztán tehetetlenül belezuhantam a sötétségbe.

Nem eshettem többet három méternél, de így is hosszúnak rémlett a zuhanás. Betonra estem, összekoccant a fogam. Hanyatt fordultam, odafent becsapódott az ajtó. Örültem neki, így viszont koromsötétbe kerültem. Mindenem fájt.

Megint hallottam a rendőröket, a szirénák sem hagyták abba a jajongást – vagy talán csak a fülem csengett. Feltápáskodtam, de kis híján visszaestem.

Mit csináljak? Maradjak itt? Nincs értelme, előbb-utóbb átkutatják a házakat. De ha nem találják meg, az itt maradással akkor sem érek el semmit. Nem azért szaladtam el, hogy ne találjanak meg, hanem azért, hogy találkozhatssak Elizabeth-szel a Washington Square-en.

Tovább kell mennem. De hová?

A szemem lassanként megszokta a sötétséget, már legalább szürkeárnyalatokban érzékeltem a környezetemet. Segített, hogy az utcai ajtó nem zárt rendesen, és a felső része meg a kerete közötti kétujjnyi hézagon beszökött a napfény. Egymásra tornyozott vagy csak találmra letett ládák összevissza. Rongyhalmok, néhány hosszú lábú bárszék, egy nagy, törött tükör – utóbbi pont a fénysugár útjában. Megtorpantam a tükörképem láttán. A homlokomon egy nagy vágás. Az arcom kormos, mint egy kéményseprőé. Az ingem cafatokban, a nadrágom mindkét térdé kihatadt.

Merre?

Kell itt lennie valahol még lépcsőnek a belső oldalon. A ház lakó nyilván nem az utca felől jártak le ide, amikor még lejártak. Oldalazva indultam beljebb, előrenyújtott bal lábammal tapogattam az utat. Talpam alatt kisebb-nagyobb üvegszilánkok roppantak.

Nyolc-tíz lépés után egy toprongyos, zombiszerű figura emelkedett föl előttem, lapátkezelével lassan felém kaparászott. Kis híján felsikoltottam.

– Himmler szereti a tonhalat! – ordított rám.

Magas, fekete férfi volt, a szakálla gyapjas és feje: a homályban úgy hatott, mint egy fehér öregemberről készített fényképfelvétel negatívja.

– Hallod?! – üvöltött. – Hallod, amit mondok?

Lépett egyet felém, én meg hátra.

– Himmler szereti a tonhalat!

Nyilvánvalóan feldühödött valami miatt, már lendült is felém az ökle. Ösztönösen félreugrottam, a negatív ember meg hasra esett a lendülettől – a szagából ítélve némi pálinka is rásegíthetett. Botorkálva beljebb törtetem, megtaláltam a lépcsőt, és felszaladtam.

Zárva volt az ajtaja.

– Himmler! – ordított a zombi.

Nekivettem a vállam az ajtónak, de nem moccant.

– Hallod?! Hallod, amit mondok?

Valaki felrántotta az utca felőli vasajtót, napfény zúdult a pincébe.

– Ki van odalent?

Rendőrhang. Zseblámpa sárgás fényfoltja táncolt körbe a homályos részeken, megtalálta a zombit.

– Himmler szereti a tonhalat!

– Te kiabálsz, öreg?

– Hallod, amit mondok?

Minden erőmet összeszedve nekifeszültem az ajtónak; nagyot reccsent. Elizabeth arca villant be elém, a tekintete, ahogyan a monitorról nézett rám. Nekikeseredtem erőlködtem. Az ajtó hirtelen megadta magát, valami kallantyú-féle szakadhatott ki a másik oldalon a korhadó fából, és kizuhantam rajta.

Egy bérház hátsó udvara. És most?

Odalentről felhallatszott, hogy a rendőr a zombit faggatja. Nincs sok időm. Segítséget kell kérnem. De kitől? Shaunát nem hívhatom, biztos figyel a rendőrség. Lindát szintén. Hester Crimstein azt mondaná, hogy jelentkezzek önként.

Szemben az udvaron észrevettem egy félig nyitott vasajtót, odarohantam és felrántottam. Egy lépcsőházra nyílt. Felrohantam, csak a harmadikon álltam meg lélegzetet venni. Balra csak a puszta fal volt, jobbra egy linóleumborítású, rossz szagú folyosó húzódott, csupasz villanykörtek világították meg – már amelyik égett. A festék – mellmagasságig zöld olajjal volt lefestve a fal, mint a régi raktárépületekben – felhólyagosodott, tenyérnyi-két tenyérnyi darabokban lehámlott. A folyosó közepén egy hatvan körüli nő állt kék kezeslábasban az egyik ajtó előtt, és merőn nézett.

Meglepetésemre fehér volt. Meghallhatta a lármát meg a rohangálást, és kijött megnézni, hogy mi történt. Benyúlt a mellzsebébe, és egy pillanatra se véve le rólam a szemét, egy pisztolyt vett elő.

– Mit akar? – kérdezte nyikorogva.

Gondolkodás nélkül válaszoltam.

– Telefonálhatnék magától?

Ő is gondolkodás nélkül felelt.

– Húsz dollár.

Előkaptam a tárcámat, és kihúztam két tízest. Az asszony bólíntott és beengedett: kicsi, de gondosan rendben tartott lakása volt. Mindenütt keményített csipkéket láttam: a foteleken, az asztalon, a tévé tetején.

– Ott.

Tárcsás telefonja volt. Ideges de folyamatos mozdulatokkal böktém ujjamat a kis kerek nyílásokba. Még sose hívtam ezt a számot, fel sem ötlött bennem ez a lehetőség, most mégis eszembe jutott. Egyetlenegyszer láttam, mielőtt zsebre vágtam a furcsa névjegyét. Akad majd pszichológus, aki megmagyarázza.

Két kicsöngés után fölvtették.

– Hahó.

– Tyrese? Beck doktor vagyok. Tudna nekem segíteni?

26

– MÉG HOGY Beck megütött valakit? – Shauna a fejét ingatta. – Olyan nincs.

Fein halántékán megint lüktetni kezdett az ér. Odalépett Shaunához, arcát egészen közel tolta.

– Leütött egy rendőrt az utcán. Minden valószínűség szerint eltörte az állát és pár bordáját. – Szájából egy csöpp nyál Shauna arcára fröccsent. – Hallja, amit mondok?

– Hallom – felelte Shauna –, de most vigye innen a kanálisszagú száját, ha nem akarja, hogy a tojásait föltérdelem a torkába.

Fein egy másodpercig még kitarotta a fenyegető pózt, aztán sarkon fordult. Hester Crimstein nemkülönben: ő vissza, a Broadway felé indult.

– Hová mész? – kiáltott rá Shauna.

– El.

– Most mi van?

– Keress neki egy másik ügyvédet.

– Ezt nem mondod komolyan.

– De igen.

– Nem mehetsz el csak így.

– Akkor csak figyelj.

- Még nem is tudod, hogy mi történt!
- A szavamat adtam nekik, hogy önként jelentkezik.
- Teszek a szavadra! Itt most Beckről van szó, nem rólad!
- Felőled nézve.
- Előbb a saját érdeked, csak aztán a kliensedé?
- Nem védek olyan embert, aki ilyesmit művel.
- Na ne. Tudtommal védtél már olyan embert is, aki tizennégy nőt erőszakolt meg.

Hester Crimstein válasz helyett csak legyintett.

- Neked csak a média fontos!
- Ezt nekem ne mondd, Shauna.
- Majd elmesélem nekik.
- Mit csinálsz?
- Elmondom a médiának.

Hester Crimstein megtorpant.

– És ugyan mit mondsz nekik? Hogy levettem a kezem egy becstelen gyilkosról? Óriási. Hát csak mondd. Én viszont olyasmiket szivárogtatok ki Beckről, hogy a Hasfelmetsző Jacket mellette csak ma született kisbáránnyként fogják emlegetni.

- Nincs mit kiszivárogtatnod! – sziszegte Shauna.

Hester Crimstein vállat vont.

- Ez engem eddig még sose tartott vissza.

Farkaszemet néztek.

– Te azt hiszed, hogy hírnevem lényegtelen – váltott váratlanul halkra Crimstein –, de egyáltalán nem az. Ha az ügyészség nem bízik a szavamban, a többi ügyfelem szem-pontjából hasznavehetetlen vagyok. És Beck szempontjából is. Ilyen egyszerű. Én pedig nem vagyok hajlandó feladni a praxisomat és nem vagyok hajlandó lemondani a klienseimről csak azért, mert a barátod hülyeségeket csinál.

Shauna hitetlenkedve csóválta a fejét.

- Tűnj el a szemem elől.
- Előbb még mondanék valamit, Shauna.
- Mit?

– Az ártatlan ember nem menekül. Százat teszek egy ellen, hogy a te Beck barátod ölte meg Rebecca Schayest.

– Tartom – felelte Shauna. – De én is mondanék még neked valamit. Ha csak egyetlen rossz szót is mondasz Beckre, kiskanállal kell összeszedni a maradványaidat, ha valahogy el akarnak kaparni. Világos?

Hester Crimstein szó nélkül elindult. Ekkor dörrent a lövés.

EGY ROZSDÁS tűzlépcsőn mentem vagy inkább másztam lefelé, mikor megtorpantott az első lövés. Hasra vettem magam a bordás vaslapon.

Újabb lövések. Kiabálás.

Számítottam valami ilyesmire, mégis úgy ért, mint egy hátra vágás. Tyrese azt mondta a telefonba, hogy másszak ki ide, és várjam meg. Akkor nem értettem, hogyan akar kijuttatni, de most már derengett.

Elterelő hadművelet.

Messzebb, talán a háztömb túlsó oldalán valaki elbődült. – Egy fehér egér lövöldöz! – Egy másik hang azt bömbölte: – Pisztoly van a meszesnél! Pisztoly van a meszesnél!

Újabb lövések dördültek, de akárhogy hegyeztem is a fülem, nem hallottam a rendőrrádiók jellegzetes sercegéspattogását. Feküdtem a tűzlépcső vaslapján. Alig bírtam gondolkozni, mintha kiégett volna pár biztosíték az agyamban. Két napja még nyájas doktor bácsi voltam, szinte alvajáróként ballagtam át az életen. Azóta láttam egy kísértetet, emaileket

kaptam egy halottól, gyilkossággal gyanúsítanak – ha ugyan nem kettővel –, elmenekültem a hatóság elől, leütöttem egy rendőrt, és mindezek után egy ismert narkó-passzer segítségével folytattam. Két nap alatt nem is rossz.

– Hahó, doki!

Tyrese állt alattam, lent a járdán, mellette egy másik fekete, huszonöt éves forma, alig kisebb, mint az épület, napszemüvege a létező legmenőbb, arca mint egy makon-de ébenszobor.

– Gyerünk, doki! Még elkészünk a moziból.

Leszaladtam a tűzlépcsőn, Tyrese közben jobbra-balra nézegetett. A melák csak állt, mint egy bálvány. Az utolsó lépcsősorhoz érve megtorpantam, nem tudtam, hogyan kell leereszteni. Leugrani nem mertem, még túl magasan voltam.

– Ott balra van egy kar!

Megtaláltam, meghúztam, leereszkedett a lépcső, lerobogtam, megálltam Tyrese előtt. Tyrese legyezni kezdett az orra előtt.

– Kissé túlértem, doki.

– Bocsánat, de nem volt időm lezuhanyozni.

– Erre.

Tyrese futólépésben indult a sarok felé, mellette ügettem. A fekete bálvány szótlanul követett minket. Nem nézett se jobbra, se balra, mégis az volt az érzésem, hogy kevés dolog kerül el a figyelmet.

A sarkon túl egy színezett üvegű BMW várakozott zümmögő motorral, bonyolult antennával, egyedi, rézkeretes rendszámablával. Az ajtajai csukva voltak, de így is éreztem a rapzenét, a basszusa úgy rezgett a mellemben, mint egy hangvilla.

– Nem lesz kissé feltűnő ezt a kocsit? – kérdeztem.

– Ha maga zse, és egy liliumfehér orvost keres, hol nézi meg utoljára?

A bálvány kinyitotta a hátsó ajtót, szinte kirobbant rajta egy Black Sabbath-szám. Tyrese egy elegáns szálloda portásának mozdulatával betessékelt. Beszálltam; Tyrese mellém ült, a fekete bálvány előre, a kormányhoz. Elindultunk.

– Az elsőt jobbra, Brutus – mondta Tyrese.

A sofőrnek szólt. Próbáltam elkapni a tekintetét a visszapillantóban, de a napszemüveg mindent elfedett.

– Örülök, hogy megismerhettem – mondtam.

Nem válaszolt. Tyrese felé fordultam.

– Mit csináltak tulajdonképpen?

– Két srác durrogatott egy kicsit a Hundred Forty-seventh Streeten.

– Nem fogják elkapni őket?

Tyrese felhorkant.

– Nem.

– Csak így?

– Sima ügy. Van a Hobart Házaknál egy ház, az ötös, igazából átjáró, de a lakók havonta egy-egy tízest kapnak tőlem csak azért, hogy a szemetüket a hátsó kapu elé rakják ki. Szóval hogy úgy eltorlaszolják. Érti? A zsek nem bírnak átmenni, nekünk viszont van ott egy kis lyuk, amin a srácok meg bírnak pattanni. Eldurrantottak egy-két lövést az ablakból, aztán olaj és záróra.

– És ki kiabált, hogy egy fehér lövöldöz?

– Két másik gyerekem. Csak rohangáltak az utcán, és ordítottak, hogy egy fehér megőrült.

– Teoretikusan én – mondtam.

Tyrese lassan elvigyorodott.

– Teoretikusan... – ismételte elgondolkozva. – Jó kis duma, megint tanultam valamit.

Hátradőltem, lehunytam a szemem; szinte még a csontjaim is fáradtak voltak. Brutus kelet felé hajtott, átmentünk azon a kék hídon a Yankee Stadion mellett – képtelen vagyok megjegyezni a nevét –, és máris Bronxban jártunk. Egy ideig lejjebb csúszva, lehajtott fejjel ültem, hátha valaki bekukkant a kocsiba, de aztán eszembe jutott, hogy színezett az üveg. Néztem, merre járunk.

Borzalmasan lepusztult környék volt, apokaliptikus filmekben látni hasonlókat a robbanás után. Foghíjtelkek, roskatag, épp csak még álló házak, rothadtak-korhadtak, mintha elfajzott, mutáns természetek kirágták volna belőlük a vasgerendákat. Igyekeztem felfogni a történéseket, de valahogy úgy éreztem magam, mintha egy homokzsákot ejtettek volna a fejemre. Túl sok volt ez így hirtelen, az agyam védekezésül lecsaphatott egy-két biztosítékot – reméltem, hogy csak átmenetileg. Próbáltam a környezetre összpontosítani. Maximum tíz kilométernyire járhattunk a rendelőtől, de már fogalmam se volt, merre járunk. Úgy tippeltem, még Bronxban, valahol a déli részén. Simára kopott gumik és felszaggatott matracok az úttesten, a járdán; szeméthalmok, betontömbök és csontvázra lekopasztott autók az üres telkeken.

– Gyakran szok ide járni, doki? – vigyorgott rám Tyrese.

Nem válaszoltam.

Brutus egy perc múltán egy másik haldokló épület előtt állította meg a kocsit. A házat drótháló-kerítés vette körül, az ablakai furnírdarabokkal voltak beszögelve. A kapun egy géppapír méretű lap vöröslött, feltehetőleg robbantási figyelmeztetés. A kapu is furnírból volt. Kinyílt, egy férfi botorkált elő, két kezét védekezően emelte a szeme elé, mint egy vámpír, akit kriptán kívül ér a hajnal.

– Gyerünk! – szólt Tyrese.

Brutus szállt ki elsőként, kinyitotta nekem az ajtót. Megköszöntem, de nem reagált. Az arcát látva el nem tudtam képzelni, hogy képes elmosolyodni.

Jobbra a drótkerítés alja el volt vágva, kissé fölfelé pöndörödött. Átbújtunk alatta. A botorkáló férfi odajött Tyrese-hez, előadtak egy hosszabb, gondosan megkoreografált kézfogást, megölelték egymást, aztán a férfi elbillegett.

Bementünk. Az agyam még mindig zsibbadt volt, a büzt fogtam föl először, vizelet és emberi ürülék szagát. A közelben mintha égett volna valami. Nyirkos izzadságszag érződött, talán beleivódott már a falakba. De volt valami más is. Egy másik szag. Nem a halálé, hanem a halál előtti állapot szaga, az üszkösödésé ilyen, a már haldokló és széteső emberé, aki azonban még lélegzik. Fojtogató volt a hőség.

Emberek heverték a földön, mint csikkek egy fogadóiroda padlóján. Ötvenen biztosan lehettek, de talán százan is. Sötét volt, félhomály. Nagyon úgy nézett ki, hogy nincs se villany, se víz, se semmiféle bútor. Az ablakok felől csak a deszkák résein szüremlett be némi fény, és csak annyi, hogy úgy-ahogy látni lehetett.

Bevallom, nem ismerem a kábítószer-fogyasztók világát, illetve csak azt a részét, amelyikkel a rendelőben találkozom. Személy szerint sose érdekelt a narkó. Akkor már inkább a pia. A környezet azonban annyira egyértelmű volt, hogy azonnal tudtam: ez egy lövölde.

– Erre – mondta Tyrese.

BRUTUS vezetésével elindultunk a földön fekvők között, jobbra-balra kerülgettük őket. Amennyire lehetett, Tyrese mellett maradtam. Itt is, ott is pipák izzottak, apró tűzvirágok a homályban, hallatszott a pipacsutorát szívók nyálas cuppogása. Időnként sikoltások hasítottak a csöndbe, nem teljesen emberi hangok. És nyögések; mindenféle szemérem nélkül, a legteljesebb nyíltsággal folytak a legrafináltabb nemi aktusok. Az egyik jelenet láttán összerezentem. Tyrese derűsen figyelte az arcomat.

– Ha kifogy a suska, így fizetnek az anyagért. – Széttárta a karját. – Ezt nevezik kereskedelemnek, doki. Így működik a világ.

Továbbnyomultunk a málló falak között. Férfiak, nők heverték mindenütt, fiatalok, öregek, ernyedten, szinte ki-csontozottan.

– Maga is anyagozik, Tyrese? – kérdeztem.

– Valamikor még. Tizenhat évesen kaptam rá.

– És hogy sikerült abbahagyni?

– Látja Brutust?

– Nehéz volna nem látni.

– Megmondtam neki, hogy minden hétért, amiken tiszta maradok, kap egy ezrest. Beköltözött mellém.

Hatékonyabb lehetett, mint a kórházi kezelés.

Brutus benyitott egy ajtón. Az a helyiség se volt egy Ritz szálló, de legalább voltak benne asztalok meg székek, sőt világítás meg egy hűtőszekrény is. A sarokban egy hordozható generátor dohogott.

Tyrese meg én bementünk, Brutus kint maradt, és becsukta az ajtót.

– Isten hozta az irodámban – mondta Tyrese.

– Még mindig Brutus tartja távol a drogtól?

Megrázta a fejét.

– Most már TJ. Érti.

Értettem.

– És nincsenek problémái azzal, amit itt csinál?

– Rengeteg problémám van, doki. – Tyrese leült, engem is hellyel kínált. Rám villant a szeme; nem nagyon tetszett a tekintete. – Én nem a jó fiúk csapatában focizok.

Nem tudtam, mit mondjak erre, inkább témát váltottam.

– Délután ötre el kell jutnom a Washington Square Parkba.

Hátradőlt.

– Mi az ábra?

– Hosszú.

Tyrese elővett egy rugós kést, kicsattintotta, és nekifogott a körmét piszkálni.

– Ha a fiam megbetegszik, orvoshoz viszem. Szakemberhez. Sima?

Bólintottam.

– Ha valakinek balhéja van, az is ezt csinálja – emelte rám a szemét Tyrese. – Magának valami balhéja lett, doki. – Megint hátradőlt. – Én balhéban utazok. Errefelé én vagyok a legjobb idegenvezető.

Elmeséltem neki a dolgokat, majdnem mindet. Sokat bólogatott, de mikor a két gyilkosságról beszéltem, úgy éreztem, nem hisz nekem. Valószínűleg nem is érdekelte.

– Okés – mondta, miután befejeztem. – Kapja össze magát, aztán még meg kell dumálnunk valamit.

– Mit?

Nem válaszolt, odament a sarokban álló masszív vasszekrényhez, kulccsal kinyitotta, belenyúlt, és egy pisztolyt vett elő.

– Ez egy Glock – mondta jelentőségtelesen, és felém nyújtotta. – Egy kéjmámor. Király a stukkerek között.

Megdermedtem. Egy sötét, véres kép villant fel bennem egy pillanatra. Nem próbáltam rögzíteni. Rég volt. Megfogtam a pisztolyt, de csak két ujjal, mintha forró lenne. Nem akartam elfogadni, de ostobaság lett volna visszautasítani. Már így is két gyilkossággal gyanúsítottak, megtámadtam egy rendőrt, ellenállást tanúsítottam a letartóztatás során, és nyilván még sok mindent a nyakamba lehetett varrni.

Ezekhez képest gyerekség volt az engedély nélküli fegyverviselés.

– Töltve van – figyelmeztetett Tyrese.

– Van valami biztonsági csappantyúja vagy ilyesmije?

- Már nincs.
- Aha. – Lassan ide-oda forgattam, és eszembe jutott az az idő, mikor utoljára tartottam fegyvert a kezemben. Jó érzés volt megint pisztoly fogni. Talán a súlya, az erőt sugalló húzása miatt. Jó fogása volt, jó tapintása, tökéletesen illett a tenyerembe. Nem örültem, hogy örülök neki.
- Tegye el ezt is. – Egy mobiltelefont nyomott a kezembe.
- Mi ez?
- Kisnyúl. – Tyrese összevonta a szemöldökét. – Mégis mi volna? Egy mobil, de lopott számmal, nem lehet visszanyomozni. Érti.
- Bizonytalanul bólintottam; nagyon ismeretlen területen jártam.
- Van ott egy mosdó – mutatott jobbra a hátam mögé Tyrese. – Zuhany nincs, de mosdó az van. Suvikszolja ki magát, én addig hozok valami göncöt. Utána Brutusszal elvisszük a Washington Square-re.
- Azt mondta, hogy még meg kell beszélünk valamit.
- Majd ha felöltözött – felelte Tyrese.

27

- ERIC WU derűs arccal, kissé hátrahajtott fejjel szemlélte a terebélyes fát.
- Eric! – Larry Gandle szólt hozzá. Wu nem fordult meg.
 - Tudod, mi a neve ennek a fának? – Nem.
 - A Hóhér szilfája.
 - Bájjos.
- Wu szájának jobb széle félrehúzódott, mintha mosolygott volna.
- Egyes történészek szerint a XVIII. században ebben a parkban nyilvános kivégzések folytak.
 - Hát ez óriási, Eric.
 - Az.
- Két félmeztelen, görkorcsolyás tizenéves suhant el mellettük. Valahonnan egy rádióból rockzene szólt. A Washington Square Park egyike azon kevés helyeknek, amelyek még őrizgetnek ezt-azt a hatvanas évek világából, bár egyre kevesebbet. Természetesen most is ott vannak a szokásos tiltakozók, de inkább egy nosztalgikus színielőadás szereplőinek hatnak, mint igazi forradalmároknak. Az utcai zenészek és más művészek kissé képzetebbek és finomabbak a kelleténél. A hajléktalanok többnyire a kissé mesterkéltné, színpadiasan bohém figurának ható típust képviselik.
- Biztos, hogy az egész teret lefedtük? – kérdezte Gandle.
 - Wu még mindig a fát nézegetve bólintott.
 - Hat ember, plusz kettő a mikrobuszban.
- Gandle hátranézett. A fehér, zárt mikrobusz oldalára egy mágneses lógót tapasztottak, amelyen egy Lego-emberkéhez hasonló, létrás-korongecsetes figura virított; fölötte a cég neve: B&T, alatta egy telefonszám. Ha a kocsí leírása kerül szóba, a tanúk ha semmi másra nem, a cég nevére vagy a telefonszámra emlékezni fognak. Nem létezett sem ez, sem az.
- A mikrobusz másodikkal állt meg az úttest szélén várakozó autók mellett. Manhattanben egy szabályosan parkoló kisbusz inkább szemet szúr. Ennek ellenére nyitva tartották a szemüket. Ha rendőr jön, elhúznak, át egy La-fayette Street-i garázsba, ott kicserélik a mágneses lógót meg a rendszámot, és úgy jönnek vissza.
- Vissza kéne menned a kocsihoz – mondta Wu.
 - Gondolod, hogy Beck ide bír jönni?
 - Kétlem – felelte Wu.

– Arra számítottam, hogy a letartóztatása előcsalogatja a nőt – mondta Gandle –, de arra nem, hogy randit is megdumálnak.

Az egyik figyelőjük, a göndör, pulóveres férfi, aki az,, Internet-kávézóban Beck mögött állt a sorban, le tudta olvasni az üzenetet Beck monitoráról, mire azonban továbbította, Wu már telepítette a hamis bizonyítékokat.

Nem számít. Így is működnie kell a dolognak.

– Mindkettőt lekapcsoljuk, de a nő a fontosabb – mondta Gandle. – Legrosszabb esetben meg kell ölni őket, de jobb lenne, ha életben maradnának. Ki kell derítenünk, hogy mit tudnak.

Wu nem válaszolt, még mindig a fát nézte.

– Eric...

– Az anyámat egy ilyen fára akasztották – mondta Wu.

Gandle nem tudta, mit mondjon erre. Végül a „részvétem” szónál maradt.

– Kémnek nézték. Hat ember leszaggatta róla a ruhát, és korbáccsal estek neki. Négy órán át ütötték. Mindenütt. Még az arcát is. Egész idő alatt eszméletén volt, jajgatott. Sokáig tartott, míg meghalt.

– Jézusom... – suttozta Gandle.

– Miután végeztek, fölakasztották egy hatalmas fára. Egy ilyenre. – Wu a szilfára mutatott. – Példát akartak statuálni vele, hogy másnak eszébe ne jusson kémkedni. A madarak meg a vadak megtalálták, két nap múlva már csak a csontjai lógtak a fán. – Visszatette a fülébe a walkman hallgatóját, és hátat fordított a fának. – Tényleg nem ártana, ha eltűnnél – nézett Gandle-re.

Larry Gandle elgondolkozva bólintott, és lassú léptekkel elballagott.

28

FÖLHÚZTAM A fekete farmernadrágot, derékban nagyjából akkora lehetett a kerülete, mint egy teherautó gumijáé. Felhajtottam a szárát, és meghúztam a derékszíjat. A White Sox feliratú fekete trikó úgy lógott rajtam, mintha egy karóra akasztották volna. A fehér NY lógóval díszített fekete baseballsapka simlédere már görbére volt formázva. Mindehhez járult még egy ugyanolyan sportos napszemüveg, mint amilyennel Brutus parádézott.

Tyrese csak felröhögött, mikor előjöttem a fürdőszobából – „Tök sirály, doki!” –, aztán elkomolyodott az arca, és néhány összetűzött papírlapot csúsztatott elé. Fölvettem. „Végrendelet” – ez volt a címe. Kérdően néztem rá.

– Erről akartam dumálni magával – mondta Tyrese.

– A végrendeletéről?

– Úgy tervezem, hogy ha még két évig pedálozok, akkorra lesz annyi lóvém, hogy elvigyem innen TJ-t. Úgy saccozom, kábé hatvan százalék az esélyem.

– Mire?

Tyrese a szemembe nézett.

– Tudja azt maga.

Tudtam: az életben maradása esélyéről beszélt.

– És hová akar menni?

Egy erősen összefogdosott és kissé gyűrött képeslapot nyomott a kezembe: napsütés, kék tenger, pálmafák.

– Le, Floridába – mondta kissé álmatagon. – Ismerem azt a környéket. Nagy a nyugi. Finom népek, jó iskolák. Arrafelé senki sem kérde meg tőlem, hogy honnan szedtem a zsozsót. Érti.

Visszaadtam a képeslapot.

– Nem értem, hogyan jövök én ebbe a képbe.

– Ez – emelintette meg a képeslapot – arra az esetre érvényes, ha a hatvan százalék jön be. Ez meg – a végrendeletre mutatott – a negyven százalék esetére.

Mondtam, hogy még mindig nem értem.

– Fél éve bevonzoltam magam a belvárosba. Egy kóser ügyvédhez. Érti. Két lepedőmbe került, hogy szánjon rám két órát. Joel Marcusnak hívják. Ha meghalok, maga elcsoszog hozzá. Maga a végrendeletem végrehajtója. Letettem egy széfbe pár papírt, hogy hol van a lóvé.

– Miért éppen én?

– Maga gondoskodik majd a fiamról.

– Na és Latisha?

Gunyorosan elhúzta a száját.

– Latisha nő, nagy fehér doktor. Ha kinyiffanok, keres magának egy másik kant. Érti. Valószínűleg föl is csináltatja magát. Az sincs kizárva, hogy megint visszaáll az anyagra.

– A szék támlájának vetette a hátán, és karba fonta a kezét;

– Tudhatná már, hogy a nőkben nem lehet megbízni.

– Mégiscsak TJ anyja.

– Igen.

– Szereti a gyereket.

– Igen. Tudom. De akkor is csak egy nő. Érti. Ezért hoztam létre ezt az alapítványt vagy mi a francot. Maga lesz a... Na hogy is... A kurátor. Ha Latishának lóvé kell TJ-re, azt magának kell jóváhagynia. Meg ennek a Joel Marcusnak.

Mondhattam volna erre, hogy ez a férfi-nő dolog egy őskori, régen túlhaladott szemlélet, de nem láttam alkalmasnak az időt. Egy ideig szótlánul méregettem. Huszonöt éves lehetett, sok hozzá hasonló figurával találkoztam már, és valahogy mindig egybemostam őket, arcuk a sötét figurák masszájába mosódott.

– Tyrese... – Rám nézett. – Lépjen le most. – Összehúzta a szemöldökét. – Éjje be annyi pénzzel, amennyi most van. Szerezzen valami állást Floridában. Ha kell, adok kölcsön, de vigye a családját már most.

A fejét ingatta, felállt. – Jöjjön, doki. Induljunk.

–

MÉG KERESSÜK. – Lance Fein mogorván füstölgött. Dimonte rágógumizott. Krinsky jegyzetelt. Stone följebb rántotta a nadrágját. Az asztal mellett egy egyenruhás rendőr állt.

Carlson egy frissen érkezett fax olvasásába merült.

– A lövöldözéssel mi van? – csattant Lance Fein hangja. Az egyenruhás rendőr – Carlson nem vette a fáradságot,

hogy megkérdezze a nevét – széttárta a karját. – Senki nem tud semmit. Szerintem nincs köze a mi esetünkhöz.

– Nincs köze?! – rikoltott Fein. – Nekem akarja ezt beadni, Benny? Emberek rohagáltak föl alá az utcán, hogy egy fegyveres fehér pali ámokot fut.

– Lehet, de senki sem tud semmit.

– Hát akkor feküdjön rájuk – mondta Fein. – Szorongassa meg a töküket. A jó ég áldja meg, hát hogy tud egy ilyen lekvár pali meglépni?

– Megfogjuk.

Stone finoman megveregette Carlson vállát.

– Mi ez a fax, Nick?

Carlson nem pillantott fel, még olvasott. Nem is válaszolt. Pedáns ember volt, már-már kényszeresen rendszerető. Állandóan kezet mosott. Mielőtt elment otthonról, tízszer is megnézte, hogy bezárta-e az ajtót. Azért nem felelt, mert minél tovább nézte a faxot, annál inkább úgy érezte, hogy nem stimmel valami.

– Nick...

Carlson végre fölemelte a fejét.

– Ez a harmincnyolcas, amit Sarah Goodhart páncélrekeszében találtunk...

– Amelyiket a hullánál talált kulcs nyitotta?

– Az.

– Mi van vele?

Carlson szusszant egyet.

– Sok a hézag.

– Mégis.

– Először is feltételezésünk szerint Sarah Goodhart széfjét Elizabeth Beck bérelte,

– Igen. – Stone megint följebb rántotta a nadrágját.

– Valaki viszont az utóbbi nyolc évben is fizette érte a bérleti díjat – folytatta Carlson. – Elizabeth Beck meghalt. Halott nők nem fizetnek.

– Talán az apja. Nekem már elsőre is volt egy olyan érzésem, hogy benyel előlünk valamit.

Carlson nem érte be ezzel a magyarázattal.

– Na és a Beck lakásában talált poloskák? Ki hallgatta le? És miért?

– Tudja a franc – rándított a vállán Stone. – Talán valaki más is szagot kapott a testülettől.

– Arról mostanra már tudnánk. Na és itt van ez a jelentés a bankszéfben talált harmincnyolcásról – mutatta Carlson a faxot. – A golyósok nem találtak vele kapcsolatban semmit, ami nem csoda, mivel a nyilvántartásuk nem megy vissza nyolc évre. – A *golyósok*, az Alkohol, Dohány és Lőfegyver Felügyeletnek az a részlege, amely mostanában előkerülő fegyvereket próbál múltbeli bűntényekhez kapcsolni. Értsd: azzal követték-e el. – Az NTC viszont talált valamit. – Az Országos Nyomnyilvántartó. – Mit gondolsz, ki volt a stukker utolsó bejegyzett tulajdonosa?

Odaadta Stone-nak a papírt, az gyorsan átfutotta.

– Stephen Beck?

– Dávid Beck apja.

– Úgy tudom, ő már nem él.

– Jól tudod.

Stone visszaadta a faxot.

– Akkor a fia örökölte. Akkor Beck pisztolya.

– Akkor miért tartotta a felesége abban a bankszéfben, ahonnan azok a fényképek is előkerültek?

Stone belegondolt.

– Talán félt, hogy a férje lelövi vele.

Carlson megcsóválta a fejét.

– Valamit nem veszünk észre.

– Nézd, Nick... Ne bonyolítsuk jobban ezt a dolgot a kelleténél. Beckre rávertük ennek a Schayes nevű nőnek a meggyilkolását, és jogosan. Én azt mondom, Elizabeth Becket hagyjuk a fenébe, ha lehet.

Carlson ráemelte a tekintetét: valahogy úgy, mint a tanár, ha a vizsgázó valami különösen nagy hülyeséget talál mondani.

– Hogyhogy hagyjuk a fenébe?

Stone kissé zavartan megköszörülte a torkát.

– Nézzünk szembe a tényekkel. Beckre simán ráverjük a fotós spinkót, az sétagalopp. Beck felesége viszont... Fogd már föl, Nick, az egy nyolc éves história. Már történelem. Van néhány nagyon halvány nyom, ami Beck felé mutat, de ezt soha az életben nem bírjuk rábizonyítani. Késő. Ne kavarjuk föl a szart.

– Mi a fenére célozatsz itt nekem?

Stone közelebb húzódott Carlsonhoz, és intett neki, hogy hajoljon közelebb.

– Van pár ember az Irodán, aki nem szeretné, ha előkaparnánk az ügyet,
– Ki nem szeretné, ha előkaparnánk?
– Ez most nem érdekes, Nick. A lényeg, hogy egy csónakban lapátolunk. Ha kiderítjük, hogy nem KillRoy ölte meg Elizabeth Becket, csak egy rakás szart bányászunk elő. Az ügyvéde valószínűleg perújrafelvételi kérelmet nyújtana be, a sajtó...
– Elizabeth Beck halálát nem is bizonyították rá. Nem is foglalkoztak vele.
– Mert egyértelműen KillRoy művének tudták be. Ha bolygatjuk, azzal csak a kételyeket erősítjük, egyebet nem érünk el vele. Így meg le van zárva.
– Én nem lezární akarom – felelte Carlson. – Nekem az igazság a fontos.
– Mindnyájunknak az a fontos. És ez így jó. Beck életfogytot kap Rebecca Schayesért, KillRoy pedig továbbra is börtönben rohad. Ennek így kell lennie.
– Itt komoly hézagok vannak, Tom.
– Hajtogatod ezt a hézag dolgot, de én egyet se látok. Egyébként is te hozakodtál elő azzal, hogy esetleg Beck tette taccsra a feleségét.
– Pontosan – bólogatott Carlson. – A feleségét. De nem Rebecca Schayest.
– Nem értelek.
– Ez a Schayes-ügy nem vall rá.
– Most viccelsz? Csak még inkább megerősíti. A fotós spinkó tudott valamit, mi egyre közelebb jutottunk hozzá, ezért Beck okosabbnak látta elhallgattatni.
Carlson csak a homlokát ráncolta, nem szólt.
– Most mi van? – folytatta Stone. – Szerinted Beck merő véletlen folytán ment el hozzá épp tegnap a műterembe? Rögtön azután, hogy megnyomorgattuk egy kicsit? Véletlen?
– Nem – felelte Carlson.
– Hát akkor? Tényleg nem látod, Nick? Ez a Schayes-gyilkosság gyönyörűen beleillik a képbe.
– Kicsit túlságosan is gyönyörűen.
– Jaj, ne kezd elölről.
– Kérdezek én tőled valamit, Tom. Mennyire gondosan tervezte ki Beck a felesége meggyilkolását?
– Nagyon.
– Pontosan. Megölt minden tanút. Megszabadult a holttestektől. Ha nincs az az eső meg az a medve, ma se tudunk semmit. De valljuk be: ezzel együtt sincs annyi adatunk ellene, hogy vádat emeljünk. Az elítéltetéséről nem is szólva.
– Szóval?
– Szóval miért lett Beck hirtelen ilyen hülye? Tudja, hogy rászálltunk. Tudja, hogy Rebecca Schayes asszisztense tanúsítani fogja, hogy látta a műteremben a gyilkosság napján. És akkor a saját garázsába teszi a pisztolyt? És miért olyan hülye, hogy a saját szemetébe dobja azt a kesztyűt?
– Mert most sűrgette az idő – felelte Stone. – A felesége esetében bőven volt ideje végiggondolni a dolgot.
– Ezt láttad már? – Carlson a megfigyelők jelentését nyomta Stone kezébe. – Beck tegnap a halottkémnél járt. Vajon miért?
– Nem tudom. Talán az érdekelte, hogy van-e valami a boncolási jegyzőkönyvben, ami terhelő rá nézve.
Carlson tünődve révedt a semmibe. Szeretett volna már kezet mosni.
– Itt nem stimmel valami, Tom.
– Én nem tudom, mi nem stimmel, de akár így, akár úgy, a dolgunk most az, hogy megmandzsettázzuk. Utána majd gondolkodhatunk. – Stone felállt, és odament Feinhez.

Carlson még mindig azon töprengett, hogy mit keresett Beck a halottasházban. Elővette a mobilját, letörölte egy papír zsebkendővel, a zsebkendőt egy szemétkosárba pottyantotta, és beütött egy telefonszámot. Mikor a vonal túlsó végén fölvetették, azt mondta:

– Kapcsolja nekem a Sussex megyei halottkémet.

29

VALAMIKOR RÉGEN – tíz éve – lakott két barátnője a West Twenty-third Streeten, a Chelsea Hotelben. Félig turistákra, félig többé-kevésbé állandó lakókra berendezkedett intézményvolt, a hangulatát illetően amolyan bohém tanya, mindenféle-fajta festők, írók, egyetemisták és dilinós figurák lak- és találkahelye. Feketére lakkozott köröm, ólomfehérrel kimázolt arc, vérvörös rúzs, boglyafrizura – még mielőtt mindez divatba jött volna.

Ha valaki névtelen akart maradni, itt megtehetette. Egy nő. Ilyen hely volt, és ilyen is maradt.

Vett egy pizzát a szemközti büfében, aztán bejelentkezett, és azóta ki se tette a lábát a szobájából. New York. Volt idő, mikor még otthonának nevezte ez a várost, az utóbbi nyolc évben azonban csak most járt itt másodszor.

Hiányzott neki.

Gyakorlott kézzel a parókája alá tömködté a haját. Ma szőke lesz, a tövénél vörös. Föltett egy fémkeretes szemüveget, szájába beillesztette az arcformáját megváltoztató implantátumokat.

Remegett a keze.

Két repülőjegy feküdt az asztalon. Ma este a JFK-ról Londonba repülnek a British Airways 174-es járatával, ott várja őket egy illető az új papírjaikkal. Vonattal átmennek Gatwickbe, onnan pedig egy délutáni géppel Kenyába repülnek. Nairóból egy terepjáró viszi majd őket a tanzániai Meru-hegyhez, onnan pedig egy háromnapos gyalogtúra következik. Miután elérik úti céljukat, a földkerekség egyik ritka pontját, ahol se rádió, se tévé, se elektromosság – szabadok lesznek.

A két repülőjegy Lisa Sherman és Dávid Beck névre szól.

A tükrökhöz lépett, megigazgatta a parókáját. Szeme egy pillanatra elhomályosodott, gondolatai megint a tóhoz szálltak. Érezte, mint járja át melegével a remény, és ez egyszer hagyta is.

Beszállt a liftbe, lement a hallba, és kilépett a Twenty-third Streetre. A Washington Square-ig már csak egy könnyű kis séta.

TYRESE ÉS Brutus a Washington Square-től hét-nyolcszáz méterre, a Lafayette és a West Fourth Street sarkán tett ki. Elég jól ismerem a környéket. Elizabeth és Rebecca, a szociális munkával foglalkozó jogász és fotóriporter barátnője annak idején a Washington Square-nél lakott, remekül érezték magukat a West Village-i *kégliben*, szerették bohém barátaik és barátnőik tarka, lendületes, lelkes és lezser világát. Őszintén megvallva, én sose voltam nagyon oda ezért a légkörért, de nem zavart.

Akkoriban a Columbiára jártam, orvosira, és elméletileg jóval kijebb, a Haven Avenue-n laktam a most New York Presbyterian néven ismert kórház közelében, de persze sokat időztem a Washington Square-i lakásban. Kellemes évek voltak.

Még fél óra a találkozóig.

A Tower Records felé indultam a West Fourth Streeten. A városnak erre a részére erősen rányomja bélyegét a New York-i Egyetem. Lépten-nyomon rikító vörös NYU-logós zászlókat látni, harsányságuk erősen elüt Greenwich Village nyugodt légkörétől. Az ember nem is érti, hogyan képes így rátelepedni mindenre egy ilyen liberális szellemű enklávén – de hát ez van. Kalapált a szívem.

Lehet, hogy ő már ott van?

Nem szaladtam. Próbáltam megőrizni a higgadtságomat, és nem gondolni arra, mit hozhat a következő óra. Egy üzlet kirakatában megpillantottam a tükörképemet: röhejesen álltak rajtam a kölcsön kapott göncök. A jópofának öltözött nyárspolgár. *Sz'asztok skacok*.

Állandóan lecsúszott a nadrágom, fél kézzel tartanom kellett. Nem volt könnyű visszafognom magam, egyre csak az járt a fejemben, hogy Elizabeth talán már vár rám.

Már láttam a teret, kétszáz méterre lehettem a délkeleti sarkától. Valami zizegésféle érződött a levegőben, talán egy közelgő vihar, de lehet, hogy csak a legnagyobb fokozatra kapcsolt képzeletem űzött- tréfát velem. Lehajtott fejjel lépdeltem. Vajon bemutatták-e már a fényképemet a tévében? Nem tartottam valószínűnek, de azért amennyire lehetett, nem mutattam az arcomat.

A térhez közeledve akaratlanul is megszaporoztam. A Washington Square nyaranta mindig tele van, rengeteg pontján rengeteg minden történik egyszerre. Leginkább a betonasztalok környékének közönségét szeretem, néha sakkozom ott. Elég jól húzogatok. A sakk nagy kiegyenlítő: a tábla mellett nincs különbség gazdag és szegény, fehér és fekete között. Csak a tudás számít. A park legjobb sakkozója az én időmben egy fekete férfi volt, aki délutánonként a gumi- és szivacsbetétes ablakmosójával zsarolt ki némi aprót az autósoktól.

Elizabeth még nem volt ott.

Leültem egy padra.

Még negyedóra.

Soha életemben nem féltem ennyire. Shauna számítógépes bemutatója járt a fejemben. És ha csakugyan trükk az egész? Ha Elizabeth tényleg nem él? Akkor mi lesz?

Muszáj élnie, győzködtem magam. Nincs más lehetőség.

Ültem és vártam.

ITT VAN – szólt a mobiljába Eric Wu.

Larry Gandle kinézett a színezett üvegen: Dávid Beck valóban ott volt, ahol lennie kellett, csak épp gettódendinek öltözve. Az arca csupa horzsolás és kék-zöld folt.

Gandle a fejét csóválta.

– Hogy bírt ez meglépni?

– Ezt bármikor megkérdezhetjük tőle – felelte dallamos hanglejtésével Wu.

– Simán kell mennie, Wu.

– Tudom.

– Mindenki a helyén?

– Persze.

Gandle az órájára pillantott.

– A nő most már bármely percben itt lehet.

A WASHINGTON Square Sulliivan Street és Thompson Street közötti részének leginkább szembeötlő épülete egy homokszínű toronyház, amelyről sokan azt hiszik, hogy még a Judson Emléktemplomhoz tartozik, de tévednek: már vagy húsz éve a New York-i Egyetem egyik diákokthona és néhány irodája működik benne. A tetejére könnyen feljuthat bárki, aki diáknak nézhető.

Azért öltözött éppen így, hogy annak nézzék.

A toronyház tetejéről az egész parkot belátni. Sírva fakadt, mikor lenézett.

Beck eljött. Valamilyen bizarr öltözék volt rajta, de hát figyelmeztette, hogy követhetik. EGYMAGÁBAN ÜLT A PADON, A JOBB LÁBA FÖL-LE TÁNCOLT. MINDIG ÍGY RESZKET, HA IDEGES.

– Jaj, Beck... – Kihallotta saját hangjából a keserűséget, a fájdalmat. Nem bírta levenni a szemét Beckről.

Mit csináltam? – gondolta.

Olyan ostoba vagyok.

Elfordult a tértől, bár nem ment könnyen. Megrogyant a térde, hátával a falnak támaszkodott. Lassanként teljesen összecsucsklott alatta a lába, ülő helyzetbe csúszott.

Beck eljött értem.

De ők is.

Hármukat korábban észre is vette. Talán többüket is, de azokban nem volt teljesen biztos. Kiszúrta a B&T emblémás mikrobuszt is. Felhívta a kocs oldalára festett telefonszámot, de nem üzemelt. Fellapozta a telefonkönyvet és a szaknévsort: egyikben sem szerepelt B&T nevű festőcég.

Hiába voltam olyan óvatos, megtaláltak minket. Lehunyta a szemét. Tiszta hülye vagyok. Hogy is hittem, hogy sikerül? A vágyakozás elhomályosította az ítélőképességemet. Most már tudom. Sikerült beleringatni magam abba a hitbe, hogy képes leszek ezt a rettenetes fordulatot, a két halott megtalálását valamiféle isteni szerencsévé változtatni.

Te hülye tyúk.

Felállt, és megint lenézett Beckre. Elszorult a szíve. Olyan magányosnak látszik ott azon a padon, olyan kicsinek és kiszolgáltatottnak. Vajon megemésztette már a halálomat? Biztos. Túltette magát a törtéteken, és éli az életét? Biztos.

Csak azért tápázkodott fel a csapás után, hogy a hülyeségem megint földre sújtsa?

Mert ez lesz.

Megint föltolultak a könnyei.

Elővette a két repülőjegyet. Eddig mindig az előrelátás mentette meg az életét, hogy minden eshetőségre felkészült. Ezért is hívta épp ide Becket, mert jól ismerte ezt a parkot, és úgy gondolta, hogy ez alkalomadtán előnyére szolgálhat.

De kész. Vége.

Az ujjnyira nyitott ajtó bevágódott, ráfordult a kulcs.

El kell menni. Egyedül. És ezúttal egyszer és mindenkorra.

Vajon mit csinál Beck ezek után, hogy nem jelentem meg? Mindennap megnézi, írtam-e újabb emailt? Kutatóan néz majd az idegenek arcába az utcán, remélve, hogy egyszer csak én jövök szembe vele? Vagy egyszerűen elfelejti az egészet? Mit szeretnék jobban: az előbbi vagy az utóbbit?

Nem számít. Az élet a legfontosabb. Hogy Beck éljen. Nekem el kell tűnnöm.

Minden akaraterejét összeszedve sarkon fordult, és leszaladt a lépcsőn. A hátsó kijáraton, a West Third Street felőlín hagyta el az épületet, hogy még véletlenül se vehessék észre a park felől. A Suliivan és a Bleecker Street sarkán fogott egy taxit

Hátradólt, lehunyta a szemét.

– Hova lesz? – kérdezte a taxis.

– A JFK reptérre.

30

MÁR NAGYON sokat késett.

Továbbra is ott ültem a padon. Messziről odalátszott a park nevezetes márvány emlékműve, a Washington-diadalív. Már nem lehet megérinteni, megtapogatni: drótháló-kerítés veszi körül, hogy távol tartsa a *firkásokat*, a grafitfik több-kevesebb tehetséggel megáldott alkotóit. Az egész park tele van drótháló-kerítésekkel, szinte minden nagyobb füves területet azzal vettek körül.

Hol lehet Elizabeth?

Galambok sétálgattak előttem azzal a fajta kimért pec-kességgel, amelyről többnyire fekete-fehér néma filmhíradók századeleji politikusi jutnak az ember eszébe. Egy-kettő megcsipkedte az edzőcipőmet, majd belátva, hogy nem ehető, csalódottan odébbálltak.

– Tyl szokott itt ülni.

Egy fülbevalós, szalmakalapos hajléktalan szólított meg.

– Tényleg?

– Tyl eteti őket. Szeretik Tylt.

– Tényleg? – ismételtem.

– Ezért veszik így körül magát, nem azért, mintha szeretnék vagy ilyen. Biztos azt hiszik, hogy maga Tyl. Vagy a barátja.

– Aha.

Az órára néztem: már csaknem két órája ültem ott. Nem jön. Valami közbejött. Megint eszembe jutott, hátha csak átverés az egész, de gyorsan elhessegettem a gondolatot. Inkább megmaradok amellett, hogy Elizabeth küldte az emaileket. Ha átverték, előbb-utóbb úgymint bebizonyosodik.

Bármi lesz is, szeretlek.

Ezt írta. Bármi. Mintha rosszul alakulhatna valami. Mintha történhetne valami. Hogy akkor egyszerűen felejtsem el, és éljem tovább az életem.

Hát persze. Hogy is másképp.

Szinte az örület határára jutottam az utóbbi két napban, és mégis: évek óta nem éreztem ennyi erőt magamban. Nem tudtam, miért, azt viszont tudtam, hogy nem hagyom ennyiben ezt a dolgot. Ezt a sok apróságot csak Elizabeth tudhatta – Csókidő, Anyabanya, Pajkos Cicák –, tehát csak ő küldhette az emaileket. Vagy valaki küldette őket vele. Így vagy úgy, de Elizabeth él. Ebből kell kiindulnom. Nem tehetek mást.

Elővettem az új mobilomat. Egy percnyi álldörzsölgetés után eszembe jutott valami, és bezongoráztam egy telefonszámot. A mellettem lévő padon már másfél órája újságot olvasott egy férfi. Most lopott pillantást vetett felém. Jobb az óvatosság, gondoltam. Felálltam és hallótávon kívülre vonultam.

Shauna vette föl.

– Halló!

– Az öreg Teddy telefonja – mondtam.

– Te vagy az, Beck? Mit hülyés...

– Három perc múlva.

Lenyomtam a megszakitót. Feltételeztem, hogy Shauna és Linda telefonját lehallgatják, és a rendőrök minden szavunkat hallják. Egy emelettel lejjebb azonban, közvetlenül alattuk lakott egy Theodore Malone nevű idős, megözvegyült férfi. Shauna és Linda időnként benézett hozzá, él-e, hal-e, nincs-e szüksége valamire. Kulcsuk is volt a lakásához. Azt találtam ki, hogy az öreg Malone telefonját hívom, azt biztosan nem hallgatják le.

Benyomkodtam a számot.

– Halló! – Shauna hangján érződött, hogy szaladt.

– Segíts – mondtam.

– Van valami elképzelésed arról, hogy mi folyik itt?

– Feltételezésem szerint hajtóvadászatot indítottak utánam. – Furcsa higgadtság szállt meg.

– Jelentkezz önként, Beck, az a legjobb sanszod.

– Nem öltem meg senkit.

– Én tudom, de ha nem jelentkezel...

– Segítesz vagy sem? – vágtam a szavába.

– Mondd, hogy mit.

– Kiderítették már a gyilkosság időpontját?

– Éjfél tájban történt. Feltételezik, hogy tőlem egyenesen oda mentél, bár nem sok idő volt rá.

– Értem – mondtam. – Tegyéél meg nekem valamit.

- Mondd.
- Mindenekelőtt menj el Chloéért.
- A kutyádért?
- Igen.
- Minek?
- Mindenekelőtt azért, mert meg kell sétáltatni.

ERIC WU a mobiljába beszélt.

- Telefonál, de az emberem nem tud eléggé közel kerülni hozzá.
- Kiszúrta?
- Elképzelhető.
- Akkor lehet, hogy épp lemondja a randit.

Wu nem válaszolt: Dávid Becket figyelte, aki most zsebre tette a mobilját, és elindult át a parkon.

- Gond van – mondta Wu.
- Mi?
- Úgy nézem, elmegy.

A vonal másik végén csend támadt.

- Máskor is megesett már, hogy leszakadtunk róla – mondta végül Gandle.

Most Wu nem válaszolt.

– Nem kockáztathatunk, Eric. Kapd el. Most rögtön. Szedd ki belőle, hogy mit tud, és zárd le az ügyet.

Eric bólintott egyet a mikrobusz irányába, és elindult Beck után.

- Meglesz.

ELMENTEM A KARDOT rántó Garibaldi szobra előtt. Tudtam már, hová megyek. KillRoy meglátogatása egyelőre szóba sem jöhetett, viszont az Elizabeth noteszében talált P. F., alias Peter Flannery ügyvéd és karambolhiéna annál inkább. Vele még elcseveghetek. Még csak nem is sejtettem, mit tudhatok meg tőle, de arra gondoltam, hogy legalább csináljak valamit.

Jobbra tőlem egy játszótér terült el, de alig tíz-tizenkét gyerek játszadozott rajta. Balra a Georges Dog Parkban, a közkedvelt kutya-futtatóban a legkülönbözőbb méretű és fajtájú ebek rohagáltak, szimatolgattak. A park színpadán két zsonglőr tartott bemutatót. Elmentem egy csapat füre telepedett, ponchós egyetemista mellett. Egy kiszőkített hajú ázsiai férfi siklott mellém, mint egy kerekeken guruló páncélszekrény. Hátrapillantottam. Az újságolvasó férfi eltűnt.

Ez szöveget ütött a fejembe.

Szinte egész idő alatt ott volt, amíg én, és most pont akkor távozott, amikor én. Véletlen? Biztos.

Téged követni fognak...

Így állt az emailben, nem volt előtte „lehet, hogy”. Most belegondolva, a levél írója nagyon biztos volt magában. Nem álltam meg, de továbbra is törtem a fejem. Nem létezik: a világ legjobb kullancsa sem lehetett képes a sarkamban maradni azok után, amiken ma keresztülmentem. Az újságos pofa nem követhetett, el nem tudtam képzelni.

Lehet, hogy elolvasták az emailt?

Az is teljesen valószínűtlennek látszott. Hiszen letöröltem. Én nem is a saját gépemen néztem meg.

Kértem a parkból. Épp megálltam a járda szélén, hogy körülnézzek, mikor egy kezlet éreztem a vállamon. Baráti kéznek érződött, mintha egy barátom lopózott volna mögém. Mikor hátrafordultam, még maradt annyi időm, hogy lássam: a szőke ázsiai az. ~

Aztán megszorította a vállamat.

UJJAI LÁNDZSAHEGYEKKÉNT nyomultak a vállizületem-be. Bénító fájdalom hasított a bal oldalamba. Megroggyant a térdem. Próbáltam ordítani vagy ütni, de moccanni se bírtam. Egy csukott, fehér mikrobusz fékezett előttünk, félresiklott az oldalsó ajtaja. Az ázsiai elengedte a vállamat, de csak azért, hogy a nyakamat fogja meg. Mindkét oldalon megszorította a nyomásérzékeny pontokat, hirtelen mindenből kettőt láttam. A másik keze a gerincembe nyomult, a csigolyák közé, ettől kétrét görnyedtem.

Előretaszított a kisbusz felé. Kezek nyúltak értem, berántottak. Hideg fémre zuhantam. Ülések nem voltak. Az ajtó becsukódott, a kocsí besorolt a forgalomba.

Onnantól, hogy az ázsiai a vállamra tette a kezét, körülbelül öt másodperc telhetett el.

A Glock! – villant belém.

Megpróbáltam érte nyúlni, de valaki a hátamra ugrott. A kezemet leszorították. Valami csattant: a jobb kezemet a padlóhoz bilincseltek, pontosabban egy tenyérszíj, függőlegesen álló, lyukas eleméhez, amely eredetileg minden biztonnyal a ülések rögzítését szolgálta. Hanyatt fordítottak, közben csaknem kiugrott a vállizületem. Ketten voltak, most már láttam őket. Két fehér férfi, úgy harmincévesek. Megbilincseltek a másik kezemet is, így most széttárt karokkal-lábakkal feküdtem a kocsí alján. Ráültek a lábamra.

– Mit akarnak? – kérdeztem.

Nem válaszoltak. A kocsí egy kanyar után hirtelen lefékezett. A szőke ázsiai szökkenett be, aztán újra elindultunk. Az ázsiai fölém hajolt, szórakozottnak tetsző kíváncsisággal nézegetett.

– Mit keresett a parkban? – kérdezte.

Mintha rossz szinkronszínészt választottak volna. Fenyegető morgásra számítottam, de szelíd, magas, sőt hátorzongatóan gyerekes volt a hangja.

– Maga kicsoda? – kérdeztem.

Gyomron vágott. Olyan erővel ütött meg, hogy úgy éreztem, csak a fémpadló állította meg az öklét. Összegörnyedtem, labdává gömbölyödtem volna, de a bilincsek és a lábamon ülők nem engedték. Levegőt! Elállt a lélegzetem, és kis híján elhánytam magam.

Téged követni fognak...

Egyik pillanatról a másikra értelmet kaptak az óvintézkedések, az aláíratlan emailek, a virágnyelv, a figyelmeztetések. Elizabeth fél. Még nem ismertem az okokat, de már megértettem, hogy azért választotta a kommunikációnak ezt a titokzatos módját, mert fél. Félt, hogy megtalálják.

Ezek.

Tátogtam, mint a partra vetett hal. Testem minden sejtje oxigénért üvöltött. Az ázsiai végül intett a lábamon ülőknek, akik erre leszálltak rólam. A mellemhez rántottam a térdemet, csapkodtam, mint egy epilepsziás. Eltartott egy ideig, mire újra kaptam levegőt. Az ázsiai mellém térdelt. Álltam a tekintetét, vagy inkább csak próbáltam. Nem olyan volt, mint egy másik ember vagy akár egy vadállat szemébe nézni. Ez egy lélek nélküli valami tekintete volt. Mintha egy iratszekrényrel néztem volna farkasszemet. De nem pislogtam.

Nagyon fiatal volt – húsz körüli, legfőljebb huszonöt. Közvetlenül a könyököm fölött megfogta a karomat.

– Mit keresett a parkban? – kérdezte újra dallamos hangján.

– Szeretek oda járni – feleltem.

Két ujjal nyomni kezdte a karom belső oldalát. Felszisszentem: úgy hatolt át a izmokon, mint forró kés a vajon, egyenest egy idegcsomónak. Kidüledt a szemem, még sose éreztem ilyen fájdalmat; minden mást kirekesztett. Rángatóztam, mint a horogra akadt cápa. Kapálóztam, de csak a levegőt rugdostam. Elakadt a lélegzetem.

Nem engedett el.

Arra számítottam, hogy visszahúzza a kezét, vagy legalább enyhít egy kicsit a nyomáson. Nem. Halk nyüszögések buktak ki belőlem. Unott képpel nézett.

A kocsit csak ment. Szerettem volna valamiképpen elviselhetőbbé tenni a fájdalmat, próbáltam szakaszokra tördelni, de nem ment. Kellett volna egy másodperc szünet, de nem engedélyeztetett. Az ázsiai szoborszerű mozdulatlansággal, üres tekintettel figyelt. A nyomásérzet áttevődött a koponyámba. Még ha akartam volna se bírtam volna felelni neki, mert már nyüszögés sem jött ki a torkomon. Tudta.

Semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy valahogy meg kell szabadulni ettől a fájdalomtól. Egész lényem, egész létezésem, minden gondolatom a könyököm fölötti idegcsomó felé konvergált. Minden porcikám tűzben égett, koponyámban robbanáspontra fokozódott a nyomás.

Váratlanul elengedett. Megint felszisszentem, ezúttal a megkönnyebbüléstől. De nem tartott soká. A keze lassú, unott kígyóként elindult lefelé a hasamon, és a köldököm alatt állapotodott meg.

– Mit keresett a parkban?

Lázasan törtem a fejem, próbáltam kitalálni valamilyen elfogadható hazugságot, de nem adott rá időt. Belemarkolt a hasamba, s újra visszatért a fájdalom, de ez talán még borzalmasabb volt, mint az előbbi. Az ujjai szuronyokként nyomultak a májamba. Hánytamvettem magam, szám néma üvöltésre nyílt, görcsös vergődésben előre-hátra csapódott a fejem. Közben megláttam a furgont vezető ember feje tetejét és tarkóját. A kocsit állt, valószínűleg egy jelzőlámpa miatt. A sofőr egyenesen előre nézett, nyilván az utat figyelte.

Egy pillanat alatt játszódott le minden.

A sofőr oldalra kapta a fejét, mintha valamilyen váratlan zajt hallott volna, de elkésett, mert valami máris a halántékon ütötte. Úgy vágódott el, mint a céllövöldék bádögfigurái. A vezetőfülke ajtaját fölrántották.

– Kezeket föl!

Két pisztoly nyomult be, felénk, a raktér irányába fordulva. Az ázsiai elengedett. Tehetetlenül visszaestem.

A pisztolyok mögött két ismerős arc tűnt fel.

Tyrese és Brutus.

Az egyik fehér megmozdult. Tyrese közömbösen rálőtt. A férfi melle szétrobbant, hanyatt vágódott, nyitva maradt a szeme. Meghalt. Az oldalra borult sofőr felnyögött, kezdett magához térni. Brutus erőteljesen az arcába könyökölt, erre megint elhallgatott.

A másik fehér fölemelte a kezét. A szőke ázsiai arca meg se rezgett. Mintha távolból figyelte volna a jelenetet. Nem emelte föl a kezét, nem is moccantotta. Brutus beült a vezetőülésre, és indított. Tyrese átmászott az ülésen, de eközben is az ázsiaira célozva tartotta a pisztolyt.

– Szedjétek le róla a mancsot – mondta.

A fehér az ázsiaira nézett, aki most alig észrevehetően bólintott. A fehér levette rólam a bilincseket. Fel akartam ülni, de mintha darabokra tört volna bennem valami, szilánkjai a bensőmben hasítottak.

– Él még? – kérdezte rám pillantva Tyrese.

Sikerült bólintanom.

– Nyírjam ki őket?

A fehér felé fordítottam a fejem.

– Ki küldte magukat? – kérdeztem.

Az ázsiaira siklott a tekintete; az enyém is.

– Kinek dolgoznak? – kérdeztem.

Az ázsiai lassan elmosolyodott, de a szeme semmit sem változott. Megint egy pillanat műve volt az egész.

Nem láttam a kezét, csak éreztem, hogy megragadja a nyakszirtemet, és hozzávág Tyrese-hez. A szó szoros értelmében repültem a levegőben, a lábam nem érte a földet. Tyrese nem tudott kitérni előlem, nekivágódtam. Tőlem telhetőleg gyorsan legördültem róla, de mire összeszedtük magunkat, az ázsiai kiugrott az oldalajtón, és eltűnt.

– Rohadt, szteroidon hizlalt Bruce Lee utánzat! – morogta Tyrese.

A sofőr megint mozgolódott. Brutus már emelte az öklét, de Tyrese rászólt, hogy hagyja.

– Ez a kettő francot se tud – mondta rám nézve.

– Tudom.

– Hazavágjuk vagy elengedjük őket? – Könnyed kérdés volt, mint mikor azt mondja valaki: dobjunk föl egy tízcentest.

– Engedjük el őket – mondtam.

Brutus keresett egy csöndes utcát, valahol Bronxban, de igazából nem tudtam, hol járunk. A még élő fehér a maga lábán szállt ki, a másikat meg a sofőrt Brutus úgy tette ki, ahogy hétköznapi ember a szemetet. Továbbhajtottunk. Néhány percig egyikünk sem szólalt meg.

Tyrese a sofőr mellett ült, én még nem vakartam föl magam a furgon padlójáról, hátamat a kocs oldalának támasztva próbáltam újra lélegzethez jutni.

Tyrese összekulcsolta kezét a tarkóján.

– Mázli, hogy arra jártunk.

Csak bólintani volt erőm, de arra gondoltam: ennél szerényebben nem is fogalmazhatta volna.

A RÉGI BONCOLÁSI jegyzőkönyveket New Jerseyben őrizték, nem messze a pennsylvániai határtól, egy laytoni berraktárban. Nick Carlson különleges ügynök egyedül érkezett. Nem szerette az ilyen raktárépületeket, felállt tőlük a hátán a szőr. Éjjel-nappal nyitva vannak, ór sehol, csak egy jelképes biztonsági kamera a bejáratnál... Csak a magas ég a megmondhatója, miket tartanak lakat alatt ezekben a betonépületekben. Tudta, hogy tele vannak kábítószerrel, pénzzel és mindenféle csempészárúval, de ez nem nagyon izgatta. Ezzel szemben pár éve nyomozott egy nagy olajcég igazgatójának elrablása ügyében: az illetőt egy ilyen épületben találták meg egy ládában. Megfulladt. Jelenvolt, mikor rátaláltak, és azóta sem bírt szabadulni a gondolattól, hogy most is lehetnek ott eltűnt, de még élő emberek, talán csak pár lépésnyire attól a helytől, ahol épp áll, megkötözve, betömött szájjal, egy sötét láda fenekén.

Timothy Harper, a megyei halottkém egy garázszerű hodályból került elő, egy zsinaggal keresztben lekötött, nagy, lezárt borítékkal. Boncolási jegyzőkönyv volt, Elizabeth Beck neve állt rajta.

– Alá kell írnia – mondta.

Carlson aláírta az átvételi elismervényt.

– Beck nem mondta magának, miért szeretné megnézni? – kérdezte.

– Olyasmiket mondott, hogy ő egy gyászoló férj, és le akarja zárni magában ezt a dolgot, de ezen kívül...

– Miket kérdezett az ügyről?

– Semmi különös.

– Na és az a semmi különös mi volt?

Harper gondolkodott egy kicsit.

– Hogy emlékszem-e rá, hogy ki agnoszkálta a halottat.

– És emlékezett rá?

– Először nem.

– Ki azonosította?

– Az apa. Utána megkérdezte, hogy mennyi ideig tartott.

– Már micsoda?

– Az agnoszkálás.
– Nem értem.
– Őszintén szólva, én sem értettem. Az érdekelte, hogy azonnal fölismerte-e az apa, vagy eltartott pár percig.
– És ez miért érdekelte?
– Fogalmam sincs.
Carlson megforgatta magában a választ, de semmi sem jutott eszébe.
– És mit felelt neki?
– Hát az igazat. Hogy nem emlékszem. Gondolom, addig tartott, mint máskor, különben emlékeznék rá.
– Egyéb?
– Semmi – felelte Harper. – Végeztünk? Két srác vár rám, egy Civickel beleszálltak egy betonoszlopba.

Carlson a hóna alá fogta a dossziét.

– Igen... Végeztünk. Hol érem el, ha még szükségem lenne magára?
– Az irodámban.

„PETER FLANNERY ügyvéd” – hirdette megkopott aranybetűkkel a rücskös-homályos üvegajtó. A közepe táján keletkezett tenyéryi lyukat valaki szürke ragasztószalaggal tapasztotta be – szemmel láthatólag jó ideje.

Jól a szememre húztam a baseballsapka simléderét. A bensőm még sajgott a szőke ázsiai vaskezetől. A furgon rádióján hallottuk, hogy a 1010 WINS rádió bemondja a nevem, tehát immár hivatalosan is körözött bűnöző voltam. Nehéz volt megemészteni. Rettenetes csávába keveredtem, de valahogy mégis furcsán távolinak hatott az egész, mintha egy futó ismerőssel történe. Önmagam, ez az ember, aki most ott állt ebben a kavarodásban, nem nagyon érdekelt. Csak egyvalami volt fontos: megtalálni Elizabeth-t. Minden más csak érdektelen körítésnek tetszett.

Tyrese elkísért. A váróban öten-hatan ültek, közülük kettő vastag aranylánccal a nyakában. Egy másik egy kalitkába zárt hullámos papagájt tartott az ölében, még csak elképzelni sem tudtam, miért. Ránk se bagóztak; egy pillanat alatt fölmérték a megszemlélésünk folytán várható előnyöket és hátrányokat, és arra a megállapításra jutottak, hogy nem éri meg a fáradságot.

A titkárnő hátborzongató parókát viselt, és úgy nézett ránk, mint egy rakás gusztustalanságra. Mondtam, hogy az ügyvéd úrral szeretnék beszélni.

– Vannak nála. – Éppenséggel nem fűjt rágógumi-buborékot, de illetet volna az egyéniségéhez.

Tyrese közbelépett: egy gyakorlott bűvész mozdulatával egy csuklónyi vastagságú bankóköteget varázsolt elő.

– Mondja meg neki, hogy előleget szeretnénk letenni. – Vigyorogva hozzáfűzte még: – Magának is jut belőle, ha azonnal be tudunk menni.

Két perc múlva Flannery belső szentélyében álltunk; szivarfüst és fenyőillatú légrfrissítő szaga keveredett benne. A bútorzat az a bizonyos lapra szerelt tölgy- és mahagóniutánzat volt, amilyeneket a K-marthoz vagy a Bradleeshez hasonló olcsóbb áruházakban kapni. A falon nem függtek diplomák, csak afféle álságos vicik-vacakok amelyeket a hiszékeny látogatók elámításra szoktak kiakasztani. Az egyik bekeretezett okmány arról tanúskodott, hogy Flannery tagja a „Nemzetközi Borkóstoló Szövetségnek”, egy másik, még cifrább arról, hogy 1996-ban részt vett a „Long Island-i Ügyvédi Konferencián”. Ez igen. Megfakult fényképek különféle emberek társaságában ábrázolták, hírességek vagy helyi politikusok lehettek, egyiket sem ismertem.

– Parancsoljanak – intett széles karmozdulattal Flannery. – Foglaljanak helyet, uraim.

Leültem. Tyrese állva maradt, karba font kézzel nekítámaszkodott a falnak.

– Nos, mit tehetek önökért?

Olyan volt a hangja, mint egy látogatóba érkezett lelkészé, aki adományt gyűjt a templom felújítására. Pillanatok alatt átrendezhetőnek látszó, képlékeny arcvonásai voltak. Műselyemből szabott, mellényes öltönyben parádézott – ötven éve járta ez a divat ügyvédi körökben –, a bal alsó zsebében még óra is volt, lánc kötötte az öve bújatójához. Minden egyéb tekintetben inkább egy kiöregedett és elhízott nehézsúlyúra emlékeztetett, mint jogvégezett emberre.

– Egy régi ügyről szeretnék érdeklődni – mondtam.

Kék szeme volt, olyan, amelyet addig csak sziámi macskáknál tapasztaltam, a tekintete viszont hideg volt, mint télen a vas. Az asztalon álló fénykép egy kövérkés asszony és egy tizennégy éves forma bakfis társaságában ábrázolta. Mindhárman mosolyogtak, de valahogy úgy, mint akik a következő pillanatban pofont várnak.

– Szóval egy régi ügyről – visszhangozta.

– A feleségem nyolc éve járt magánál. Tudni szeretném, miről volt szó.

Flannery szeme Tyrese-re rebbent, aki még mindig karba font kezekkel támogatta a falat. A napszemüvegéről nemigen olvashatott le semmit.

– Nem értem. Válóper volt?

– Nem.

– Akkor...? – Széttárta a karját, mint aki segítene, de nem teheti. – Ügyvédi titoktartás is van a világon. Nem tudom, hogyan segíthetnék.

– Tudtommal nem volt a kliense.

– Igazán zavarba hoz... Bocsásson meg, nem értettem jól a nevét.

– Dr. Beck.

A nevem hallatán megereszkedtek a vonásai, de rögtön rendezte őket. Elképzelhetőnek tartottam, hogy talán hallotta a nevemet a hírekben, de nem erre tippeltem.

– A feleségem neve Elizabeth.

Hallgatott.

– Ugye emlékszik rá?

Megint Tyrese-re sandított.

– A kliense volt, Mr. Flannery?

– Nem. Nem volt a kliensem. – Megköszöri a torkát.

– De emlékszik rá, hogy találkozott vele?

Fészkelődött egy kicsit.

– Igen.

– Miről beszélgettek?

– Rég volt már.

– Nem emlékszik?

Nem adott egyenes választ.

– Ugye a feleségét meggyilkolták? Rémlik, mintha láttam volna róla valamit a híradókban.

Nem engedtem letérni a vágányról.

– Miért jött magához?

– Ügyvéd vagyok – fújta fel magát.

– De nem az övé.

– Attól az időm még pénzbe kerül. – Megint köhécselt, a szája elé emelte az öklét. – A titkárnőm szerint honorárium-előleget szeretne letenni.

Hátranéztem, de Tyrese már elővette a bankóköteget, Lehámozott három százast, odadobta Flannery elé az asztalra, keményen, amúgy napszemüvegesen ránézett, aztán visszament a falhoz.

Flannery szemezett a pénzzel, de nem nyúlt hozzá. Egymáshoz illesztette az ujjait, aztán egymásra fektette a tenyerét.

– Ezt nem vagyok hajlandó közölni.

– Már miért ne volna hajlandó? Tudtommal a feleségemmel folytatott beszélgetésére nem terjed ki az ügyvédi titoktartás. Vagy tévedek?

– Nem erről van szó – mondta Flannery; egy ideig szótlánul méregetett. – Szerette ön a feleségét, Beck doktor?

– Nagyon.

– Újranősült azóta?

– Nem, de mi köze ennek bármihez is?

A forgószéke támlájának vetette a hátát.

– Menjen el – mondta. – Vigye a pénzét, és menjen el szépen.

– Nem babra megy a játék, Mr. Flannery.

– A felesége nyolc éve halott. A gyilkosa a siralomházban ül.

– Mitől fél? Miért nem akar beszélni róla?

Nem felelt azonnal. Tyrese egy vállmozdulattal megint ellökte magát a faltól, és közelebb lépett az asztalhoz. Flannery ránézett, és meglepetésemre unottan felsóhajtott.

– Megkérhetném, hogy ne tegye-vegye itt nekem magát? Fektettem már ki olyan fazonokat, akikhez képezt maga babapiskóta.

Tyrese-en látszott, hogy reagálna, de nem lett volna értelme. A nevéen szólítottam. Rám nézett, én meg nemet intettem. Visszahúzódott. Flannery az ajkát rágta.

– Igazából nem érdekli ez magát – mondta jó sokára.

– De érdekel.

– Ezzel nem támasztja föl a feleségét.

– Talán igen.

Ez fölkelte a figyelmét. Egy ideig csak a homlokát ráncolta, de aztán valamelyest meglágyult az arca. Oldalra fordult a székével, egészen hátradöntötte a támláját, úgy révedt ki egy pontra rögzült tekintettel az ablakon, amelynek reluxája talán már a Watergate-botrány idején is sárga és repedezett volt. Karba font keze együtt emelkedett-süllyedt a mellével.

– Kirendelt védő voltam az ügyben – mondta. – Tudja, mi az?

– Maga védte a vádlottat.

– Valahogy úgy. A Miranda-Törvény szerint a vádlottnak akkor is joga van ügyvédhez, ha nincs rá pénze. Engem rendeltek ki.

Bólintottam, de még mindig kifelé bámult.

– A lényeg, hogy az állam egyik leghíresebb gyilkossági perének védője lettem.

Jegesedni kezdett a gyomrom.

– Ki volt az áldozat?

– Brandon Scope. A milliárdos fia. Emlékszik az ügyre?

Megdermedtem, lélegezni is alig mertem. Ezért csengett hát ilyen ismerősen Flannery neve... Brandon Scope. Már majdnem nemet intettem – nem azért, mintha nem emlékeztem volna az ügyre, hanem szerettem volna, ha mond még róla egyet s mást.

Annak idején tele voltak vele a lapok. Brandon Scope-ot harminchárom éves korában kirabolták és meggyilkolták. Nyolc éve. Körülbelül két hónappal Elizabeth halála előtt. Két golyót lőttek bele, a tetemét meg kidobták egy harlemi építkezésen. A pénze eltűnt. A média minden elképzelhető hangszerelésben megzenésítette az ügyet, nagy teret szentelt Brandon Scope jótékonyágának, hogy milyen sokat segített a csellengő gyerekeknek, hogy rengeteg munkanélkülit vett föl az apja nemzetközi konglomerátumába. .. Ebben a stílusban. Vannak gyilkosságok, amelyek „az egész nemzetet megrázzák” – ez is közéjük tartozott. Hatalmas hullámokat kavart, heves indulatokat váltott ki. Az ifjabbik Scope nevét megörökítendő,

létrehoztak egy jótékonyági alapítványt, amelynek Linda, a nővérem a vezetője. Hihetetlen, mennyi jót tesz.

– Emlékszem – feleltem halkán.

– És arra emlékszik, hogy az ügyben le is tartóztattak valakit?

– Egy fiatal srácot, egy csavargót – feleltem. – Egy olyasfélét, amilyeneket Brandon Scope támogatott.

– Igen. Helio Gonzaleznek hívták, akkor még csak huszonkét éves volt. Olyan hosszú priusza volt, mint a Mikulás szakállá. Fegyveres rablás, gyújtogatás, súlyos testi sértés... Egy drága lélek.

Egészen kiszáradt a szám.

– Úgy tudom, végül ejtették a vádat.

– Igen. Egyébként nem is igen tudtak mit felhozni ellene. Az ujjlenyomatait megtalálták Brandon jótékonyági intézményének irodájában, de volt ott rengeteg más emberé is. A lakásán – már amennyiben annak lehetett nevezni – megtalálták Brandon Scope pár hajszálát, sőt még egy parányi vércseppet is, amelyiknek egyezett a vércsoportja. Scope viszont már járt ott korábban is, ezért természetesen hivatkozhattunk arra, hogy a haj meg a vér akkor került oda. Ennek ellenére a letartóztatásához ez is elég volt, és a rendőrök bíztak benne, hogy előbb-utóbb valami más is felszínre kerül.

– És mi történt?

Flannery végre felém fordult, de még mindig nem nézett a szemembe. A mennyezetet bámulta, mintha oda lenne fölírva a mondandója.

– Az orvos szakértő elég pontosan meg tudta állapítani a halál időpontját, és azt állította, hogy Scope-ot valamikor este tizenegy tájban ölték meg. Plusz-mínusz fél óra.

– Nem értem, mi köze ennek a feleségemhez? – kérdeztem.

Flannery az asztalra könyökölt, kezét kupolára formálta.

– Tudomásom szerint a felesége is szegényekkel foglalkozott, sőt egy irodában dolgozott az áldozattal.

Nem tudtam, hová akar kilyukadni, de nagyon rossz érzéseim támadtak. Átsuhant rajtam a gondolat, hogy talán igaza van Flannerynek, jobb lenne nem bolygatni a dolgot, okosabb lenne felállni, elmenni, és hagyni az egészet a fenébe.

Nem tehettem.

– És?

– Az elesettek felkarolása nemes cselekedet – mondta kenetteljesen Flannery.

– Örülök, hogy így vélekedik.

– Eredetileg én is ezért mentem jogi pályára... Hogy segítsek a nehéz sorsú embereken. Legszívesebben ráordítottam volna, hogy térjen a tárgyra, de türtőztettem magam.

– Elárulná végre, hogy mi köze ehhez az ügghöz az én feleségemnek?

– Ő szabadította ki.

– Kit?

– A kliensemét. Helio Gonzalezt. A maga felesége hozta ki a sittről.

– Hogyan?

– Alibit szolgáltatott neki.

Akkorát dobbant a szívem, hogy azt hittem, más is hallja.

– Hogyan? – ismételtem.

– Egyszerűen – válaszolta. – Együtt volt Helióval a kérdéses időben.

Egyik pillanatról a másikra zúgni kezdett a fejem.

– Sose olvastam ilyesmiről.

– Mert nem szellőztették.

– Miért nem?

– Mindenekelőtt a felesége kérésére. És az ügyészség sem akarta nagyobbra verni, hogy egy ártatlan embert tartóztatott le. Ezért aztán a legnagyobb csendben történt minden. Ráadásul... Khm... Ráadásul felmerültek bizonyos kérdések a felesége vallomásával kapcsolatban.

– Miféle problémák?

– Hát hogy finoman fogalmazzak: elsőre nem mondott teljesen igazat.

A legteljesebb zavarodottság és értetlenség. Hol vagyok? Mit vartyog ez az ember?

– A felesége azt állította, hogy a gyilkosság időpontjában hivatalból foglalkozott Gonzalezzel a jótékonyági intézmény irodájában. Senki nem hitt neki.

– Miért nem?

Flannery felvonta az egyik szemöldökét, és lebiggyesztette a szája sarkát.

– Este tizenegykor?

Érzéketlenül bólintottam.

– Gonzalez ügyvédjeként felhívtam a felesége figyelmét, hogy a rendőrség utána fog nézni ennek az alibinek. És hogy az irodában kamerák figyelik a bejövő-kimenő forgalmat, és az szalagra is kerül. Ekkor mondta meg az igazat. – Elhallgatott.

– És mi volt az?

– Nyilvánvaló, nem?

– Azért csak mondja.

Vállat vont.

– Meg akarta kímélni magát a kínos helyzetektől, ezért kérte, hogy ne hozzák nyilvánosságra a vallomását. Gonzalez lakásán volt. Akkor már két hónapja egymás szeretői voltak.

Nem reagáltam. Nem szólaltam meg. Valahol a közelben egy madár rikkantott, bizonyára a váróban. Felálltam.

– Köszönöm, hogy időt szakított rám – mondtam fahangon.

Flannery szótlánul biccentett.

– Nem igaz – mondtam.

Nem válaszolt – nem mintha számítottam volna rá.

CARLSON AZ AUTÓJÁBAN ült. A zakója a hátsó ülés mellett lógott egy vállfán, kifogástalanul megkötött nyakkendőjét azonban nem lazította meg. A boncolási jegyzőkönyv borítékját nézegette: „Elizabeth Beck, 94-87002”. Kibontotta a borítékot átfogó zsineget, kivette a papírokat, és kitergette őket az utasülésen.

Mi érdekelte Becket?

Stone már megadta a kézenfekvő választ: Becket az érdeklí, nincs-e az anyagban valamilyen rá nézve terhelő adat. Ez beleillett a korábbi hipotézisükbe, ráadásul Carlsonnak be kellett látnia, hogy ő maga kérdőjelezte meg elsőként Elizabeth Beck meggyilkolásának hivatalosan elfogadott forgatókönyvét. Ő állt elő azzal a véleménnyel, hogy a gyilkosság nem úgy történt, mint gondolták, és valójában a férj, dr. Dávid Beck tervezte ki a felesége meggyilkolását.

Alaposan és egyenként szemügyre vette a történetben tatóngó lyukakat, Stone azonban ugyanilyen meggyőzően foltozgatta be őket. Minden ügyben vannak lyukak, ezt ő maga is tudta. Mindig akadnak ellentmondások. Ha mégsem, akkor nagyon valószínű, hogy valami elkerülte a figyelmüket.

Most mégis kételkedett Beck bűnösségében.

Talán azért, mert az ügy kezdett nagyon is világossá válni, hirtelen minden bizonyíték egybevág, minden az ő elméletét támasztja alá. Persze az is lehet, hogy a kételyei csupán intuíción alapozódnak, márpedig sose volt nagy híve a nyomozói munka e sajátos eszközének. Az intuíció gyakran nem más, mint az élek legömbölyítése, ügyes módszer,

amelynek révén a kézzelfogható bizonyítékokat valami sokkal megfoghatatlanabb valamivel pótolják. A Carlson által ismert legrosszabb nyomozók mind az úgynevezett intuíciójuk alapján dolgoztak.

Kezébe vette a legfelső lapot. Általános információ. Elizabeth Parker Beck. Lakcím, születés dátuma (huszonöt évesen halt meg), fehér nő, százhatvannyolc magas, negyvenhárom kiló. Nagyon vékony. A szemrevételezés időpontjában a rigor mortis már feloldódott. A bőrön hólyagok észlelhetők, a testnyílásokból folyadék szivárog. Mindezek alapján a halál beállta két napnál régebbre tehető. A halált egy mellkasba döfött kés idézte elő, a halál közvetlen oka a jobb aorta elmeszése illetve elvérzés. Vágott sebek mindkét tenyéren és kézfejen, valamint az ujjakon, okuk feltehetőleg késszúrások elleni védekezés.

Elővette a jegyzetömbjét és a Mont Blanc tollát. „Késszúrások elleni védekezés?” – írta. Háromszor is aláhúzta. Ez nem KillRoy stílusa. KillRoy megkínózta az áldozatait. Kötéllel megkötözte őket, megtette velük, amiket megtett, aztán amikor már olyan állapotba kerültek, hogy nem reagáltak, megölte őket.

Ebbe a képbe nem illenek ezek a kézsérülések.

Tovább olvasott. Haja színe, szeme színe... A második oldal közepén egy másik megdöbbentő sorra bukkant.

Elizabeth Becket a halála után bélyegezték meg.

Kétszer is elolvasta. „A halála után bélyegezték meg”, írta a jegyzőkönyvébe. Ez sem illett a képbe: KillRoy mindig olyankor égette jelét az áldozataiba, amikor még éltek. A tárgyaláson hosszan elrágódtak azon, hogy mennyire szerette a perzselt bőr és szőr szagát, hogy mennyire élvezte a megégetett áldozatok sikolyait.

Előbb a védekezési sérülések, most meg ez. Itt valami nem passzol.

Levette a szemüvegét, és lehunyta a szemét. Itt valami gubanc van. Más dolog pár logikai lyuk, de ezek itt már tátongó hézagok. A boncolás egyfelől alátámasztotta az eredeti feltételezését, miszerint Elizabeth Becket nem KillRoy ölte meg, hanem csak KillRoy művének állították be, másfelől viszont, ha ez igaz, az elmélete egyre inkább elválk a másik feltételezéstől, miszerint valójában dr. Dávid Beck a tettes.

Megint átgondolta, lépésről lépésre. Először is: miért akarta Beck olyan nagyon látni ezt a jegyzőkönyvet? A válasz az első pillanatban nyilvánvalónak tetszett: aki elolvassa ezt a jegyzőkönyvet, rögtön rájön, hogy minden valószínűség szerint nem KillRoy ölte meg Elizabeth Becket. Valószínű, de nem száz százalék. Mindannak ellenére, amiket összeírnak róluk, a sorozatgyilkosok nem rabjai a szokásaiknak. Nagyon is elképzelhető, hogy KillRoy megváltoztatta a módszerét, vagy egyszerűen egy kis változatosságra vágyott. Mindenesetre elgondolkoztató.

De van valami, ami még inkább az: hogy nem vették észre ezeket a szembeötlő következetlenségeket annak idején?

Sorra vette a lehetőségeket. KillRoy ellen Elizabeth Beck meggyilkolása miatt nem emeltek vádat. Az okok most már világosan kirajzolódtak. Lehet, hogy az ügyet vizsgáló nyomozók gyanították az igazságot, és rájöttek, hogy Elizabeth Beck esete nem illik a képbe, mindazonáltal tudták, hogy ha ezt nyilvánosságra hozzák, azzal csak KillRoy védelmét erősítik. A probléma abban rejlik, hogy a sorozatgyilkosok rémtetteinek földerítésére olyan széles frontvonalat kell nyitni, hogy mindig lesznek dolgok, amelyek átcsusszannak rajta. A védelemnek nincs más dolga, mint egyetlen esetet ízekre szedni, rámutatni egyetlen eset ellentmondásaira, és attól a pillanattól fogva a többire máris rá lehet fogni az elfogult vizsgálatot. Ilyenformán tehát ha nincs beismerő vallomás, ritkán vádolják az illetőt az összes gyilkossággal egyszerre. Lépésről lépésre haladnak. Mindezt nyilván az ügyön dolgozó nyomozók is tudták, és feltehetőleg ezért akarták kihagyni Elizabeth Beck esetét.

De ennek a hipotézisnek is voltak komoly bibijei.

Elizabeth Beck apja és nagybátyja látta a holttestet. Mindketten rendőrök. Minden valószínűség szerint olvasták ezt a boncolási jegyzőkönyvet. Nekik nem szúrtak szemet a következetlenségek? Vagy talán csak azért nem szóltak, hogy KillRoyt biztosan elítéljék? Aligha valószínű.

A légkondicionáló időközben nagyon lehűtötte a levegőt, kifejezetten hideg lett a kocsiban. Letekerte az ablakot, és kihúzta az indítókulcsot.

Tovább lapozgatott, és talált még egy megdöbbentő dolgot. A lap tetején ez állt: „Toxicológiai jelentés”. Elizabeth Beck vérében kokaint és heroint találtak, sőt nyomokban a hajában és a testszövegeiben is, ami nem egyszerűen csak alkalmankénti fogyasztásra utalt.

Elgondolkoztató. Ezen töprengett, mikor megszólalt a mobilja. Fölvette.

– Carlson.

– Akció van – mondta Stone.

Carlson letette a dossziét.

– Mi történt?

– Beck jegyet bukoltatott a JFK egyik londoni járatára. Két óra múlva indul.

– Megyek.

TYRESE MENET közben a vállamra tette a kezét.

– Kurvák – mondta már vagy huszadszor. – Nem lehet megbízni bennük.

Nem válaszoltam.

Először meglepett, hogy Tyrese ilyen hamar elő tudja, keríteni Helio Gonzalezt, de az utcák hírhálózata ugyanolyan fejlett, mint bármely más szakterületé. Kérdezzenek meg egy bőröndöst, hogy egy bizonyos kollégájának hol van boltja a városban, azonnal rávágja. Ha engem megkérnek, hogy egy páciensem ügyében beszéljek X. Y. kollégával, mert három éve ő kezelte a gyereket, de most csak annyit tudnak róla, hogy valahol az állam északi részén dolgozik, két telefonhívásomba kerül. Miért lenne másként a bűnözőknél?

Helio egy hete szabadult, négy évet húzott le fegyveres rablásért. Látszott is rajta. Napszemüveg, tarka kendővel bekötött fej, feltúrt ujjú flaneling; csak a legfelső gombja volt begombolva, lobogott, mint egy pelerin. Alatta fehér pólótrikó. Az alkarján darabos kézzel készített börtöntetoválások. Kigyúrt felsőtest, börtönizmok: nem olyan puffasztottak, mint az amatőr testépítők: ezek simák, mint a klasszikus márványszobroké. Van idő dolgozni rajtuk.

Egy ház kapuja előtt ültünk, a lépcsőn, valahol Queens-ben, közelebről nem tudnám meghatározni. Valamilyen latin ritmus zszisegett körülöttünk, mindenütt fekete és gesztenyebarna hajú nők sétafikáltak testhez tapadó, madzagvállú, kurta, köldököt mutató trikókban. Tyrese intett, hogy kezdjek hozzá. Helio gúnyosan vigyorgott. Jól megnéztem magamnak, de csak egyetlen szó jutott eszembe: söpredék. Érzéketlen söpredék. Lesírt róla, hogy amerre lép, pusztulás jár a nyomában – csak a mértéke lehet kérdéses. Előítélet? Lehet. Rájöttem, hogy így ránézésre Tyrese-ről is elmondható mindez. Mindegy. Elizabeth ettől még hihetett az efféle megkérgesedett szívű és morálisan érzéketlenné vált alakok megváltoztathatóságában. Nekem erről eddig még nem sikerült meggyőzőnöm magam.

Belevágtam.

– Jó néhány éve magát letartóztatták Brandon Scope meggyilkolásáért. Tudom, hogy elengedték, és nem akarom bajba keverni, de tudnom kell az igazat.

Levette a napszemüvegét, szeme Tyrese-re villant.

– Zsernyákot hoztál rám?

– Nem vagyok rendőr – mondtam. – Elizabeth Beck férje vagyok. – Valamiféle reakcióra számítottam, de meg se rezzen az arca. – Ő az a nő, aki alibit igazolt magának.

– Tudom, kicsoda.

– Magával volt aznap éjjel?

Nem siette el a választ.

– Igen... – mondta vontatottan, és rám villantotta sárgás fogsorát. – Egész éjjel velem voltam.

– Hazudik – mondtam.

Helio megint ránézett Tyrese-re.

– Mi a szar ez?

– Tudnom kell az igazat – mondtam.

– Maga azt hiszi, hogy én vágtam haza azt a Scope nevű hapsit?

– Tudom, hogy nem maga tette.

Ez meglepte.

– Mi a rossebb ez az egész? – kérdezte.

– Szeretném, ha megerősítene valamit. A feleségemmel volt aznap este? Igen vagy nem?

– Most mit akar, mit mondjak?

– Az igazat.

– És ha az a frankó, hogy egész éjjel velem volt?

– Ez nem igaz.

– Mitől olyan biztos benne?

Tyrese közbeszólt.

– Mondd meg neki, amit tudni akar.

Helio ezúttal sem kapkodta el.

– Úgy volt, ahogy mondta. Lefeküdtem vele. Sajnálom, apám, de ez van. Egész éjjel üztük az ipart.

Tyrese-re néztem.

– Magunkra hagyna egy másodpercre?

Bólintott. Felállt, odament a kocsijához, karba font kezekkel odatámaszkodott Brutus mellé. Megint Helióra néztem.

– Hol ismerkedett meg a feleségemmel?

– A központban.

– Próbált magának segíteni?

Rándított egyet a vállán, de nem nézett a szemembe.

– Ismerte Brandon Scope-ot?

Mintha ijedség suhant volna át az arcán.

– Én most elmegyek.

– Négyszemközt beszélgetünk, Helio. Nem vagyok bedrótozva. Ha akar, megmotozhat.

– Pukkasszam ki az alibimet?

– Igen.

– Miért tenném?

– Mert valaki sorra megöl mindenkit, akinek köze volt a Brandon Scope-pal történetekhez.

Az éjjel a feleségem barátnőjét ölték meg a saját műtermében. Engem is elkaptak ma, de Tyrese közbelépett. A feleségemet is meg akarják ölni.

– Én abba voltam, hogy már rég meghalt.

– Ez egy hosszú história, Helio, de még csak most jön a csattanója. Ha nem tudom kideríteni, mi történt igazából, mindnyájan meghalunk. – Magam sem tudtam, mennyi igazság van ebben, de nem is nagyon érdekelt. – Hol volt aznap este? – kérdeztem.

– Vele.

– Bizonyítani tudom, hogy ez nem igaz.

– Hogyan?

– A feleségem Atlantic Cityben volt. Megvannak a szállodaszámlái. Bizonyítani tudom. Egy pillanat alatt ki tudom durrantani az alibijét, Helio. És meg is teszem, ha rákényszerít. Tudom, hogy nem maga ölte meg Brandon Scope-ot, de ha most nem mondja meg nekem az igazat, isten engem úgy segéljen, hogy egy árva szó nélkül végignézem, hogyan ültetik

villamosságokba érte. – Blöfföltem, még hozzá semmire. – Mondja meg az igazat, és életben marad.

– Nem én vágtam haza a hapsit. Most frankón.

– Ezt tudom – ismételt.

Gondolkodott.

– Nem tudom, miért csinálta a felesége. Elhiszi?

Bólintottam; beszéltetni akartam.

– Aznap éjjel Fort Lee-ben kirámoltam egy házat. Szóval nem volt alibim. Már azt hittem, kifingatnak. A felesége húzott ki a szarból.

– Nem kérdezte meg tőle, hogy miért?

Megrázta a fejét.

– Csak belementem. Az ügyvédem mondta, hogy mit mondott, meg a számba rágta, hogy én mit mondjak, és mire észrevettem magam, már kint is voltam.

– Láta még ezután a feleségemet?

– Nem. – A szemembe nézett. – Mitől volt ennyire tuti benne, hogy a felesége nem feküdt össze velem?

– Ismerem.

Elmosolyodott.

– Maga abba van, hogy sose vette palira a felesége?

Nem válaszoltam.

Felállt.

– Mondja meg Tyrese-nek, hogy rajzoljon be nekem egy nagy piros pontot.

Felröhögött és otthagyt.

POGGYÁSZNA NEM volt, jegyet is elektronikusát váltott, mert azzal nem kell semmilyen reptéri alkalmazotthoz fordulni, elég, ha becsúsztatja egy automata megfelelő nyílásába. Egy közeli beszállókapu előterében várakozott, szemét az induló járatok kijelzőjén tartva, várva, mikor gyullad ki a járata mellett a „Beszállás” felirat.

Egy műanyag széken ült. Nem messze tőle egy tévé a CNN adását közvetítette; a sporthíreknél tartottak. Kinézett a kifutóra, kiürítette az elméjét. Öt évvel ezelőtt Indiában időzött, Goa mellett, egy kis faluban. Igazi isten háta mögötti kis porfészek volt, mégsem teljesen ismeretlen, mert élt benne egy nevezetes százéves jógi. Gyakran meglátogatta az öreget, az meg taníttatta: meditációs módszerekre, jógalézésre, az elme megtisztítására. Igazából egyiket sem sajátította el, de akadtak percek, amikor sikerült a semmibe merülnie. Legtöbbször azonban, bármilyen mélyre merült is, ott volt vele Beck.

A következő lépésén gondolkodott. Igazából nemigen volt választása. Minden cselekedete az életben maradáshoz szolgált. Ha élni akart, menekülnie kellett. Elkövetett egy hibát, és kénytelen volt másokra bízni, hogy helyrehozzák. De hát mit tehetett volna? A nyakába lihegték. Rettentően elővigyázatos volt, de még mindig figyelték. Nyolc év után is.

Egy kétéves forma fiúcska totyogott előtte, egyenest neki az üvegfalnak; boldog csattanással tapasztotta rá két apró, nedves tenyerét. Apja sietve odaszaladt, és nevetve fölnyalabolta. Ahogy elnézte őket, óhatatlanul eszébe jutott, mi minden lehetett volna, ha... Egy idős házaspár ült mellette, kedélyesen beszélgettek. Tizenéves korában gyakran látták Beckkel a Steinberg házaspárt kart karba öltve végigandalogni a Downing Place-en, ott sétáltak minden áldott este, jóval azután, hogy a gyermekeik már felnőttek és kirepültek a fészekből. Ők is így élnek majd, fogadkozott Beck. Az asszony nyolcvankét éves korában meghalt. A férje, aki addig maga volt az erő és az egészség, négy hónap múlva követte.

Mondják, nem ritka ez az öregeknél, akiknek a szíve egygyé fonott. Mikor az egyik sírba száll, a másik követi. Eltűnődött: vajon az ő és Dávid esetére is érvényes ez? Igaz, nem töltöttek együtt hatvanegy esztendőt, mint Steinbergék, de ha arányaiban nézi, ha belegondol,

hogy hétéves koruk óta sülve-főve együtt voltak, hogy alig van olyan emlékük, amely így vagy úgy, de ne kötődne a másikhoz, ha az éveik számának százalékában számítják az együtt töltött időt, akkor kiderül, hogy többet voltak együtt, mint Steinbergék.

Fölpillantott a kijelzőre. A British Airways 174-es járatának sorában épp akkor kezdett villogni a „Beszállás” szó.

CARLSON, STONE, Dimonte és Krinsky a British Airways helyfoglalási vezetőjének szobájában állt.

– Az illető nem csekkolt be – közölte a vezető, egy kék-fehér egyenruhás, díszszekendős, gyönyörű kiejtéssel beszélő nő, akit a kosztümkabátja mellényzsebére tűzött névtábla tanúsága szerint Emilynek hívtak.

Dimonte szitkozódott, Krinsky csak lebiggyesztette az ajkát, az értesülés mindazonáltal nem érte váratlanul őket. Becknek eddig egész nap sikerült kijátszania a rá vadászókat, így nemigen számíthattak rá, hogy botor módon a saját nevéen próbál repülőre ülni.

– Ajakra vagyunk huppanva – állapította meg Dimonte.

Carlson, aki még mindig a kezében szorongatta a boncolási jegyzőkönyvet, a nőhöz fordult. –

– Melyik kollégájuk ért legjobban a számítógépekhez?

– Én – felelte a nő halvány, de magabiztos mosollyal.

– Megnézhetnénk a helyfoglalást? – kérdezte Carlson.

A nő behívta a monitorra a kívánt oldalt.

– Meg tudja mondani nekünk, hogy mikor foglalta le a helyet?

– Három napja.

Dimonte felkapta a fejét.

– Előre megtervezte a menekülését.

Carlson fölemelt mutatóujját lassan ide-oda mozgatva jelezte, hogy nem ért egyet.

– Nem.

– Miért, te hogy gondolod?

– Egyelőre azon az állásponton vagyunk, hogy Beck ölte meg Rebecca Schayest, mégpedig azért, hogy elhallgattassa – magyarázta Carlson. – Ha viszont meg akart pucolni az országból, akkor miért kellett ehhez három napig várnia, és miért kellett még egy gyilkosságot is a nyakába vennie?

Stone megköszöri a torkát.

– Azt hiszem, túlkombinálad egy kicsit, Nick.

– Van itt valami, amit mi nem látunk – folytatta Carlson. – Egyáltalán miért kellett neki menekülni?

– Mert rajta vagyunk.

– De három napja még nem voltunk rajta.

– Talán úgy érezte, hogy bármelyik pillanatban elkaphatjuk a grabancát.

Carlson erre nem válaszolt, csak ráncolta a homlokát, és a szőnyegpadlót nézte.

Dimonte megint megszólalt.

– Csak elszórakozzuk az időt – mondta Krinskynek. – Carlsonra nézett. – Mindenesetre itt hagyunk két egyenruhást.

Carlson szórakozottan rábólintott. Miután Dimonte és Krinsky kiment, a nőhöz fordult.

– Volt az illetőnek útítársa?

A nő leütött néhány billentyűt.

– Szóló foglalás volt.

– És hogyan történt? Személyesen? Telefonon? Vagy valamelyik utazási irodán keresztül?

Újabb kopogtatás a billentyűzeten.

– Nem utazási irodán keresztül, ez biztos, mert azokat a jutalék miatt külön jelzi a gép. Közvetlenül a British Airwaysnél rendelt jegyet az illető.

Carlson elhúzta a száját: ezzel nem sokra mentek.

– Hogyan fizetett?

– Hitelkártyával.

– Megkaphatnám a számát?

A nő leírta egy apró jegyzetömbre, letépte a lapot, és odaadta Carlsonnak. Carlson továbbadta Stone-nak, aki fejét csóválva nézegette.

– Ez nem az övé, de legalább is mi nem ismerjük.

– Nézz utána – mondta Carlson.

Stone-nak már a kezében volt a mobilja, nyomkodni kezdte a gombokat.

Carlson az állát dörzsölgetve ismét a nőre pillantott.

– Szóval három napja foglalt helyet erre a járatra.

– Így van.

– És azt meg tudja mondani, hogy hány órákor?

– Meg, mert a számítógép azt is rögzíti. 18:14-kor.

– Remek – bólintott Carlson. – És azt is meg tudná mondani, hogy foglalt-e jegyet más is körülbelül ekkortájt?

A nő elgondolkozott a kérdésen.

– Ezt még sose jutott eszembe – mondta. – Egy pillanat, megnézek valamit. – Kopogtatott a billentyűzeten, kivárt, megint kopogtatott, megint kivárt. – Nem akarja dátum szerint sorba rendezni.

– De benne van ez az információ?

– Igen. Várjon egy kicsit. – A gondosan lakkozott körmök ide-oda röppentek a billentyűzet fölött. – Átmásolom az információt egy táblázatkezelőbe, azzal képernyőként ötven sort látunk, úgy gyorsabb.

Az első ötvenes csoportban csak egy házaspárt találtak, akik ugyanazon a napon foglaltak jegyet, de órákkal korábban. A második ötvenben nem volt senki. A harmadikban viszont megtalálták, amit kerestek.

– Lisa Sherman – olvasta hangosan a nő. – Ugyanaznap jelentkezett ugyanerre a járatra, csak nyolc perccel korábban.

Ez így önmagában természetesen még semmit sem jelentett, Carlsonnak mégis bizseregni kezdett a tarkója.

– Hát ez érdekes – mondta a képernyőt nézve a nő.

– Micsoda?

– Az ülés.

– Mi van vele?

– Dávid Beck mellett ült volna. Tizenhatodik sor, E és F ülés.

Carlson felélénkült. – És ő becsekkolt?

Újabb kopogtatás, másik képernyő.

– Igen... Valószínűleg épp most száll be.

MEGIGAZÍTOTTA A retikülje vállszíját, és felállt. Élénken, egyenes derékkal lépdelt. A szemüveg és a paróka még mindig rajta volt, a kis gumipárnák a szájában – ahogy a Lisa Sherman névre szóló útlevele fényképén is.

Csak három kapu választotta el attól, amelyiken az ő járatára várakozók csoszogtak befelé, mikor elcsípett néhány szót a CNN híradásából. Megtorpant. Egy hatalmas kerekes bőröndöt húzó férfi hátulról beleütközött, indulatosan felmordult, mint akinek a kocsija előtt váratlanul és indokolatlanul lefékeznek. Nem törődött vele, a képernyőt nézte.

Egy nő vezette a műsort, az beszélt. A képernyő jobb alsó sarkában régi barátnője, Rebecca Schayes fényképét pillantotta meg, mellette pedig...

Beck.

Közelebb lépett a képernyőhöz. A fényképek alatt vörös betűk virítottak: *HALÁL A SÖTÉTKAMRÁBAN*.

– ...a gyilkosság elkövetésével gyanúsított Dávid Beck. De vajon csak ezzel az egyetlen bűntettel gyanúsítják? Jack Turner, a CNN riportere tájékoztatja önöket.

A műsorvezető eltűnt, és két férfi jelet meg, mindkettő a New York-i rendőrség NYPD feliratú dzsekijében, egy hordágyat gurítottak, amelyen egy fekete hullazsák feküdt. Azonnal megismerte az épületet. Ebben a házban van Rebecca Schayes műterme. Ugyanitt volt nyolc éve is.

– Rebecca Schayes, New York egyik legismertebb és legkeresettebb divatfotósa gyilkosság áldozata lett-mondta egy férfihang, minden bizonnyal Jack Turner. – Műterme sötétkamrájában találtak rá, kétszer közvetlen közélről fejbe lőtték. – Bevillant a szélesen mosolygó Rebecca Schayes fényképe. – A tett elkövetésével az egyik régi barátját, dr. Dávid Beck gyermekorvost gyanúsítják. – Most Beck fényképe jelent meg a képernyőn.

Úgy érezte, elájul.

– Dávid Beck ma csak úgy tudta elkerülni a letartóztatást, hogy leütött egy rendőrt, és mostanáig nem sikerült elfogni. Feltételezhetően fegyver van nála, és ellenállásától tartani lehet. Ha valakinek tudomása van a hollétéről... –

Egy sárga telefonszám jelent meg, Jack Turner felolvasta, csak utána folytatta. – A történetnek azonban ezzel még koránt sincs vége. Az FBI-tól kiszivárgott, hogy dr. Dávid Becket két másik ember meggyilkolása kapcsán is ki akarják hallgatni, akiknek elásott holtteste pár napja került elő Pennsylvániában, nem messze a Beck család nyaralójától. És ami a legdöbbentesebb: fölmerült annak gyanúja is, hogy dr. Dávid Beck gyanúsítható felesége nyolc éve történt meggyilkolásával is.

Beadták egy nő fényképét, alig ismerte föl. Hirtelen meztelennek, sarokba szorítottnak érezte magát. A fényképe eltűnt, ismét a műsorvezető jelent meg a képernyőn.

– Jack! Jól tudom, hogy az akkori vizsgálatok szerint Elizabeth Beck egy sorozatgyilkos, nevezetesen a KillRoy néven hírhedtté vált Ellroy Kellerton áldozata lett?

– Igen, Terese, jól tudod. A hivatalos szervek egyelőre nemigen nyilatkoznak, és egyelőre cáfolják ezeket a jelentéseket, de az értesüléseink nagyon megbízható forrásokból származnak.

– A rendőrség sejti már az indokot, Jack?

– Erről még nincs tudomásunk. Egyes elképzelések szerint esetleg valamiféle szerelmi háromszögről lehet szó. Rebecca Schayes egy bizonyos Gary Lamont felesége volt, aki eddig nem lépett a nyilvánosság elé. Mindez azonban egyelőre alig több találgatásnál.

A képernyőre meredve érezte, hogy könnyek peregnek végig az arcán.

– Eszerint dr. Dávid Becket még nem sikerült őrizetbe venni.

– Egyelőre nem. A rendőrség a lakosság segítségét kéri, de felhívja a figyelmet, hogy dr. Dávid Beck elfogásával senki se kísérletezzon egymaga, hanem értesítse a rendőrséget.

A többi merő szócséplés volt, érdektelen.

Elfordult a tévétől. Rebecca. Uram az egekben... Rebecca! És közben férjhez is ment. Kiválasztotta az esküvői ruháját, végiggondolta a meghívottak névsorát, megtervezte az ülésrendet, a menüt... Végigcsinálta mindazt, amin annyit vihorásztak lánykorukban. Hogyan keveredett ebbe az egészbe? Hiszen a világon semmiről sem tudott.

Miért gyilkolták meg?

Borotvaként hasított bele újra a kérdés: Mit tettem?!

Visszajöttem. Keresni kezdtek. Hogyan? Egyszerű: figyelték a hozzám legközelebb állókat. Tiszta hülye vagyok. Visszajöttem, és ezzel mindenkit veszélybe sodortam, akit szeretek. Te hülye tyúk! Meggyilkolták a barátnődet!

– A British Airways 174-es járata hamarosan indul Londonba. Kérjük kedves utasainkat, hogy fáradjanak a tizenegyedik kapuhoz.

Lázasan tölte a fejét. Gondolkozz! Mit csináljak? A szeretteim veszélybe kerültek. Beck – hirtelen felvillant benne nevetséges álöltözéke – szökésben van. Nagyon befolyásos emberekkel került szembe. Ha azoknak sikerül rákenniük a gyilkosságot – és efelől már nem sok kétség lehet –, a bíróság előtt már semmi esélye.

Nem mehetek el. Most még semmiképp. Nem megyek, amíg Becket nem tudom biztonságban.

Sarkon fordult, és elindult a kijárat felé.

MIKOR PETER Flannery később a tévéből éltesült Dávid Beck körözéséről, felhívta az egyik barátját, aki a kerületi ügyészi hivatalban dolgozott.

– Ki foglalkozik a Beck-féle ügygel? – kérdezte.

– Fein.

Pont az a fafej, gondolta Flannery.

– Láttam ma az illetőt.

– Dávid Becket?

– Őt. Itt járt nálam.

– Miért?

Flannery felsóhajtott.

– Talán jobb volna, ha adná Feint.

TYRESE ESTÉRE talált nekem egy szobát: Latisha unokatestvérénél. El nem tudtuk ugyan képzelni, hogy a rendőrség kiderítse, hogy Tyrese bújtat, de még ezt kis kockázatot sem volt értelme vállalni. Tyrese-nek volt egy laptopja, azzal mentem föl a világhálóra. Megnéztem a postámat, remélve, hogy érkezett valami a titokzatos feladótól. A rendelőbeli postaládám üres volt, megnéztem az újat a Bigfoot.com-on. Semmi.

Mióta eljöttünk Flannerytől, Tyrese sokáig furcsa tekintettel méregetett. Végül kibökte, mi nyomja a bögyét.

– Mondja csak, doki.,. Mikor az a tintanyaló szoba hozta annak a pofának a meggyilkolását...

– Brandon Scope-ét – segítettem ki.

– Na az. Maga olyan képet vágott, mint akit seggbe lőtt az ármány.

Úgy is éreztem.

– És szeretné tudni, hogy miért.

– Valahogy úgy.

– Ismertem Brandon Scope-ot. Egy irodában dolgozott a feleségemmel. Itt a városban, egy jótékonyági egyletnél. Az apám Brandon Scope-pal együtt nőtt föl, és nála is dolgozott. Sőt, az apámat kérték meg, hogy Brandont vezesse be a család üzleti ügyeibe.

– Aha – mondta Tyrese. – És?

– Ez nem elég?

Összekapcsolódott a tekintetünk. Egy pillanatig úgy éreztem, hogy belelát a lelkem legsötétebb zugaiba. Szerencsére a pillanat elmúlt.

– Akkor most mit akar csinálni? – kérdezte.

– Lebonyolítok pár telefont – feleltem. – Itt azért már csak nem hallgatnak le.

– Nem tudom, hogyan csinálnák, de azért mondok valamit: konferenciahívást csinálunk egy másik mobillal, azt sokkal nehezebb lefigyelni.

Tyrese előkészítette a dolgot. Az én teendőm abból állt, hogy föl kellett hívnom egy számomra ismeretlen illetőt, és bemondani neki, hogy milyen számot üssön be. Tyrese az ajtóhoz lépett.

– Megnézem TJ-t. Egy óra múlva itt vagyok.

– Tyrese...

Visszanézett. Szerettem volna köszönetet mondani, de valahogy sután jött volna ki. Tyrese megértette.

– Életben kell maradnom, doki. A fiam miatt. Érti.

Bólintottam. Elment. Mielőtt Shauna mobilját hívtam, rápillantottam az órára. Elsőre fölvette.

– Halló!

– Chloé hogy van? – kérdeztem.

– Soha jobban.

– Mennyit sétáltál vele?

– Legalább öt kilométert. Lehet, hogy hat vagy hét is volt. Azt mondd meg, hogy akkor most...

Elmosolyodtam, és megszakítottam a vonalat. Felhívtam a közvetítőt, és megadtam neki egy másik számot. Dünnyögött valamit, hogy ő nem telefonközpont, de azért megtette, amire kértem.

Hester Crimstein úgy válaszolt, mintha a fülébe mart volna a hallgató.

– Kicsoda?

– Beck – ismételtem gyorsan. – Le tudnak minket hallgatni? És vonatkozik a mi esetünkre az ügyvédi titoktartás kötelezettsége?

Habozott egy kicsit; furcsállottam.

– Mondja.

– Okom van menekülni.

– Bűnös?

– Tessék?

Újabb furcsa kis szünet.

– Ne haragudjon, Beck, de ezt elbaltáztam. Kiakadtam, amikor úgy elrohant. Mondtam néhány hülyeséget Shaunának, és visszaléptem a maga védelmétől.

– Shauna nem mondta – feleltem. – Segítsen, Hester.

– Az nem segít, ha szökik.

– Már nem akarok elszökni. Hajlandó vagyok önként jelentkezni, de csak bizonyos feltételekkel.

– Beck, maga most nincs abban a helyzetben, hogy feltételeket szabjon. Be fogják csukni. Óvadékletételről ne is álmodjon.

– És ha bizonyítani tudom, hogy nem én öltem meg Rebecca Schayest?

Újabb tétovázás.

– Tudja bizonyítani?

– Igen.

– Milyen módon?

– Masszív alibivel.

– És ki az illető?

– Hát ez az. Itt kezd érdekes lenni.

CARLSON A füléhez emelte a mobiltelefonját.

– Hallom.

– Megint van valami – mondta Stone, a kollégája.

– Mi?

– Beck pár órája elment egy Flannery nevű zugügyvédhez. Egy fekete vagány is volt vele.
– Azt hittem, Hester Crimstein az ügyvédje.
– Nem jogi tanácsért ment, hanem egy régi ügyről tudakozódott.
– Miféle ügyről?
– Nyolc éve a Brandon Scope-gyilkosság kapcsán lekapcsoltak egy Gonzalez nevű vizesnyolcast, egy olyan minden hangszeren játszó fajtát, de aztán Elizabeth Beck alibit bizonyított neki. Ez érdekelte Becket.

Carlson fejében felpörögtek a kerekék: Mi a fenének?

– Van még valami?
– Ennyi – felelte Stone. – Egyébként hol vagy?
– Hívlak még, Tom. – Carlson megszakította a beszélgetést, és benyomkodott egy telefonszámot.

– Országos Nyomnyilvántartó.

– Sokáig leszel bent, Donna?

– Ha rajtam múlik, nem. Mit akarsz, Nick?

– Egy óriási szívességet.

– Szó se lehet róla. – Hosszú, lemondó sóhaj, aztán:

– Mit?

– Nálad van még az a harmincnolcas, amit Sarah Goodhart páncélrekeszében találtunk?

– Miért, mi van vele?

Carlson elmondta, mit akar tenni.

– Viccelsz, ugye?

– Ismersz már eléggé, Donna, tudod, hogy semmi humorérzésem.

– Ez nem igaz. – A nő újra felsóhajtott. – Beteszem a kérébe, de kizárt, hogy ma estére meglegyen.

– Köszönöm, Donna. Kincs vagy a háznál.

MIKOR SHAUNA belépett az épület előcsarnokába, szinte azonnal megszólította valaki.

– Bocsásson meg. Miss Shauna?

Shauna végigmérte a zselézett hajú, elegáns, öltönyös férfit.

– És nekem kihez van szerencsém?

– Nick Carlson különleges ügynök vagyok.

– Volt szerencsém, ügynök úr.

– Tudjuk, hogy felhívta magát.

Shauna ásítást mímelve a szájához emelte a kezét.

– Hát akkor örüljön neki.

– Hallott már a bűnsegédi bűnrészes és a bűnpártolás fogalmáról?

– Ne próbáljon engem ijesztgetni – mondta Shauna túljátszott unottsággal mert esetleg még idecsurizok erre az ócska szőnyegre.

– Azt hiszi, blöffölök?

Shauna csípőre tette a kezét.

– Tartóztasson le, aranyom. – Carlson háta mögé pillantott. – Nem párosával szoktak mászkálni maguk?

– Egyedül vagyok.

– Én is úgy veszem észre. Fölmehetek most már?

Carlson megigazította a szemüvegét.

– Szerintem Beck doktor nem ölt meg senkit. – Shauna megtorpant. – Ne értsen félre. Rengeteg minden utal az ellenkezőjére. A kollégáim mind meg vannak győződve a bűnösségéről. Egy egész kis hadsereg keresi.

– Aha – mondta Shauna nem kis gyanakvással. – De maga valahogy átlát ezeken a dolgokon.

– Szerintem csak valami másról van szó.

– Mint például?

– Reméltem, hogy maga majd megmondja.

– És ha úgy gondolom, hogy csak be akar trükközni?

Carlson széttárta a karját.

– Ez ellen nem sokat tehetek.

Shauna gondolkodott egy kicsit.

– Egyébként tök mindegy, úgysem tudok semmit.

– Tudja, hogy hol rejtőzik?

– Nem tudom.

– És ha tudná?

– Akkor se mondanám meg. De maga már tudja ezt.

– Tudom – bólintott Carlson. – Úgyhogy gondolom azt se árulja el, mi volt ez a halaszthatatlanul fontos kutyasétáltatási megbeszélés.

Shauna megrázta a fejét.

– Nem, de hamarosan megtudja.

– Nézze... A barátjának könnyen baja eshet ebben a nagy rohangálásban. Nekiment egy rendőrnek. Mostantól kezdve mindenki rá vadászik.

Shauna szeme meg se rebbent.

– Ebben az ügyben nem sokat tehetek.

– Hát nem.

Carlson olyan mozdulatot tett, mintha távozni akarna, de Shauna rászólt.

– Miből gondolja, hogy Beck nem bűnös?

– Nem vagyok biztos benne, de valahogy sok apró dolog nem passzol itt. – Carlson Shauna szemébe nézve figyelte, hogyan reagál a következő mondatára. – Tudott róla, hogy Beck helyet foglalt egy londoni repülőjáratra?

Shauna időnyerésként körbesiklatta tekintetét az előcsarnokon. Az ajtón épp belépett egy férfi, elismerően rámosolygott. Shauna nem reagált rá.

– Sóder – mondta végül.

– Most jövök a reptérről – folytatta Carlson. – Három napja foglalta le a jegyet. Természetesen nem csekkolt be. De nem is ez volt a furcsa, hanem az, hogy a jegyvásárláshoz használt hitelkártya Laura Mills névre szól. Mond magának valamit ez a név?

– Kellene?

– Valószínűleg nem. Még dolgozunk rajta, de feltehetőleg álnév.

– Kié?

Carlson vállat vont.

– Ismer egy bizonyos Lisa Shermant?

– Nem. Neki mi köze ehhez az egészhez?

– Ugyanarra a londoni gépre foglalt helyet, mégpedig épp a mi fiunk mellé.

– És ő sem jelentkezett a jegyért.

– Nem egészen. Bukoltatta a jegyét, de mégsem szállt fel a gépre. Ez azért furcsa, nem gondolja?

– Nem tudom, mit gondoljak.

– Sajnos senki sem tudja megmondani nekünk, ki is ez a Lisa Sherman. Poggyászt nem adott fel, a jegye elektronikus jegy volt. Próbáltunk utánanézni. Mit gondol, mit találtunk?

Shauna megrázta a fejét.

– Semmit – válaszolt a saját kérdésére Carlson. – Valószínűleg ez is álnév. A Brandon Scope nevet ismeri?

Shauna megmerevedett.

– Mi a fenét akar?

– Beck doktor egy fekete férfi társaságában ma fölkeresett egy Peter Flannery nevű ügyvédet. Annak idején Flannery védte a Scope-ügy egyik gyanúsítottját. Beck erről kérdezte, meg arról, hogy milyen szerepet játszott ebben a felesége, Elizabeth. Így már dereng valami?

Shauna kinyitott a retiküljét, kotorászni kezdett benne.

– Keres valamit?

– Cigaretta. Magának van?

– Sajnos nincs.

– A fene egye meg. – Shauna abbahagyta a turkálást, és Carlson szemébe nézett. – Miért mondja el nekem mindezt?

– Eddig négy halottunk van. Szeretném kideríteni, mi folyik itt.

– Hogyhogy négy?

– Rebecca Schayes, Melvin Bartola, Róbert Wolf, ez a tónál talált két halott, és Elizabeth Beck.

– Őt KillRoy gyilkolta meg.

Carlson megcsóválta a fejét.

– Mitől olyan biztos benne, hogy nem? – kérdezte Shauna.

Carlson megmutatta a kezében tartott nagy borítékot.

– Például ettől.

– Mi ez?

– Elizabeth Beck boncolási jegyzőkönyve.

Shauna nyelt egyet. Félelem járta át, egész testét megbizsergette. Így vagy úgy, de a végső bizonyíték. Kétszer is mély lélegzetet kellett vennie, hogy mikor megszólal, ne remegjen a hangja.

– Vethetnék rá egy pillantást?

– Minek?

Shauna nem válaszolt.

– Ennél azonban fontosabb, hogy miért akarta látni ezt a jegyzőkönyvet Dávid Beck.

– Fogalmam sincs, miről beszél – felelte Shauna, de még a saját fülében is hamisan csengtek a szavak; gyanította, hogy Carlsonéban is.

– Elizabeth Beck drogos volt? – kérdezte Carlson.

Ez teljes meglepetésként érte Shaunát.

– Elizabeth? Soha.

– Biztos?

– Persze. Hivatalból foglalkozott drogosokkal.

– Egy csomó nyomozót ismerek az erénycsősnél, akik hébe-hóba szívesen elidőznek egy-egy prostituálttal.

– Ő nem ilyen volt. Kizárt dolog, hogy narkotikumhoz nyúlt volna.

Carlson megint megemelte a borítékot.

– A labor heroint és kokaint talált a szervezetében.

– Akkor azt Kellerton kényszerítette bele.

– Nem.

– Mitől olyan biztos?

– Léteznek másfajta vizsgálatok is. Elemzik a testszövetet, a haját, a szőrzetet. Ezek szerint Elizabeth Beck a halála előtt hónapokon át rendszeresen fogyasztott kábítószer.

Shauna lábai elgyengültek, nekitámaszkodott a falnak.

– Nézze, Carlson, ne játszadozzon itt velem. Mutassa azt a jelentést.

Carlson olyan arcot vágott, mint aki fontolóra veszi a kérés teljesítését.

– Tudja mit? Egyvalamit megmutatok belőle. Egyetlen lapot. Amit választ. Na?

- Szórakozik, Carlson?
- Viszlát, Shauna.
- Hohohó! Egy pillanat! – Shauna megnyalta az ajkát; egészen kiszáradt. Eszébe jutottak a furcsa emailek. Beck menekül a rendőrség elől. Rebecca Schayest meggyilkolták. A toxikológiai vizsgálat lehetetlenséget állít. És ahogy mindezt végiggondolta, már nem érezte annyira meggyőzőnek a digitális képmanipulálással kapcsolatos elméletét.
- Egy fényképet választok – mondta. – Mutasson egy fényképet az áldozatról.
- Carlson elmosolyodott.
- Hát ez roppant érdekes.
- Mi ebben az érdekes?
- Csak az, hogy fénykép az itt egy szál sincs.
- De hát én úgy tudtam, hogy...
- Én sem értem – vágott a szavába Carlson. – Felhívtam Harper doktort, ő végezte a boncolást, mert szeretném megtudni, hogy rajtam kívül ki kérte még ki ezt a dossziét. Most néz utána, mialatt mi itt beszélgetünk.
- Valaki kilopta belőle a fényképeket?
- Carlson elhúzta a száját.
- Szóljon már meg végre, Shauna.
- Majdnem megszólalt. Majdnem beszámolt Carlsonnak az emailekről és az utcai kameráról. De Beck egyértelműen megtiltotta. Ez az ember meg itt, mondjon bármit is, ellenség is lehet.
- Láthatnám a dossziét?
- Carlson lassan odanyújtotta. Shauna nem játszotta többé a blazírtat, kikapta a kezéből a borítékot, föltépte, és átfutotta az első oldalt. Mintha egyik pillanatról a másikra jéggel telt volna meg a gyomra. A testmagasság és a testsúly rovat adatai láttán nem tudta elfojtani egy halk sikolyt.
- Mi az? – kérdezte Carlson.
- Shauna nem válaszolt.
- Carlson nadrágzsebében felciripelt a mobil. Elővette.
- Carlson.
- Tim Harper.
- Megtalálta a régi kivételi naplót?
- Meg.
- És valaki egyszer már kikérte Elizabeth Beck boncolási jegyzőkönyvét.
- Három éve – felelte Harper. – Rögtön az után, hogy átkerült a levéltárba.
- Ki volt az?
- Az elhunyt apja, egyébként szintén rendőr. Hoyt Parkernek hívják.

36

LARRY GANDLE egy pohár hideg sörrel a kezében Scope házának kert felőli teraszán üldögélt egy kerek asztalnál. Vele szemben Griffin Scope. Már leszállt az est, sötétje megfeküdte a gondosan ápolott kertet. A tücskök szinte dallamosan, kánonban ciripeltek, mintha a szupergazdagok még őket is képesek lennének manipulálni. Az üvegszárnyú tolóajtókon halk, finom zongoramuzsika szűrődött ki. A belső térből kiszűrődő világosság épp csak kiemelte a homályból a terasz téglavörös és okkersárga színeit.

Mindkettejükön világosbarna rövidnadrág volt. Larry Gandle kék pólótrikót vett hozzá, Griffin Scope egy Hongkongban méret után készült selyeminget. Hallgattak. Scope a tágas kert felé fordulva ült keresztbe vetett lábakkal, kényelmesen hátradőlve; lelógatott kezében egy borostyánszín folyadékkal telt talpas poharat forgatott ide-oda.

– Fogalmad sincs, hogy ki lehet az illető? – kérdezte nagy sokára.

– Nincs.

– És az a két fekete, aki megmentette?

– Fogalmam sincs, hogy kerültek a képbe, de Wu már dolgozik rajta.

Scope ivott egy kortyot. Meleg, párás idő volt, ólomlábakon vánszorogtak a percek.

– Te komolyan hiszed, hogy él még?

Gandle mély levegőt vett: hosszú, terjengős fejtegetésre készült, megalapozott érvek és ellenérvek részletgazdag felrajzolására, mikor azonban megszólalt, csak annyit mondott:

– Igen

– Scope lehunyta a szemét.

– Emlékszel még a napra, amikor az első gyereked megszületett?

– Igen

– Jelen voltál a szülésnél?

– Igen

– Az én időmben ez még nem volt divat – mondta Scope. – Az apák fel-alá járkáltak a városban, dobozsám szívták a cigarettát. Emlékszem, jött értem egy nővér. Végigvezetett egy folyosón, benyitottunk egy szobába, és ott feküdt Allison Brandonnal a karján. Nagyon furcsa érzés volt, Larry. Valami úgy nőni, dagadni kezdett bennem, azt hittem, szétrobbanok. Rettenetesen erős érzés volt, úgy elborított, mint valami hatalmas hullám. Jóformán föl se tudtam fogni. Gondolom, ezzel nagyjából minden apa így van.

Elhallgatott. Larry Gandle nem szólt, csak nézte: az idős férfi arcán könnyek peregtek, meg-megcsillantak az erőtlen lámpafényben.

– Leginkább talán annak a napnak az öröme maradt meg bennem. Meg valamiféle nyugalanság... Hogy mostantól felelős vagyok ezért a kis emberért. De volt valami más is, amit akkor még nem tudtam megfogalmazni. Ez csak később sikerült, azon a napon, amikor Brandon először ment iskolába.

Griffin Scope-nak hallhatóan elszorult a toroka. Nagyot nyelt, köhécsett, még mindig peregtek a könnyei. A tücskök ciripelése is halkabbnak tetszett, mintha ők is figyeltek volna.

– Együtt vártuk az iskolabuszt. Fogtam a kezét. Ötéves volt. Főlnézett rám, ahogy az ilyen idős gyerekek néznek az apjukra. Barna hosszúnadrág volt rajta, a térdén egy nagy fűfolt. Még most is emlékszem a sárga buszra, hogyan gördült oda elénk, és még itt van a fülemben a hang, ahogy szisszenve kinyílt az ajtaja. Brandon elengedte a kezem, és fölkapaszkodott a lépcsőn. Legszívesebben utánanyúltam és visszarántottam volna, hogy hazavigyem, de csak álltam ott, mint egy sóbálvány. Bement a busz belsejébe, megint szisszent az ajtó, csak ezúttal nem kinyílt, hanem becsukódott. Brandon egy ablak melletti helyre ült, láttam az arcát. Integtetett. Visszaintegtettem, és miközben a busz elindult, azon vettem észre magam, hogy hangosan beszélek. Ott megy az egész világom – ezt mondtam. Ott megy az a sárga bádoggaszni, egy férfi vezeti, akiről fogalmam sincs, hogy kicsoda, és ott visz mindent, ami nekem ezen a világon mindent jelent. És abban a pillanatban értettem meg, mit is éreztem a születése napján: félelmet. Nem egyszerűen nyugalanságot, hanem nyers, lecsupaszított félelmet. Sok mindentől félhet az ember: betegségtől, öregségtől, haláltól, de semmi sem hasonlítható ahhoz az érzéshez, amit én éltem meg, nézve az után a sárga busz után. Érted, miről beszélünk?

Larry Gandle bólintott.

– Azt hiszem, igen.

– Akkor döbbszem rá, abban a pillanatban, hogy ha a lelkem kiteszem is, akkor sem tudom mindentől megvédeni. Nem lehetek mindig mellette, hogy felfogjam vagy kivédjem a csapást. Bármi értheti. Állandóan ez járt a fejemben, de amikor tényleg bekövetkezett... – Griffin Scope csak most fordította Gandle felé a fejét. – Még mindig próbálkozom veled, hogy visszahozzam. Naponta többször felajánlom Istennek mindenemet, amim csak van, hogy adja

vissza Brandont. Tudom, hogy ilyen nem létezik. Te viszont most idejössz, és azt mondd, hogy míg az én fiam, az én egész világom a földben enyészik, addig ez a nő... él. – Ingatni kezdte a fejét. – Ezt nem bírom elviselni, Larry. Megérted?

– Meg.

– Egyszer már nem tudtam megvédeni. Még egyszer ilyen nem fog előfordulni.

Griffin Scope ismét a kert felé fordult, ivott még egy kortyot. Larry Gandle megértette. Felállt, és bement a házba.

CARLSON ESTE tízkor érkezett a Goodhart Road 28-as számú háza elé. Nemigen zavartatta magát a kései időponttól. Láta, hogy a földszinten ég a villany, tévé villózik, de különben is fontosabb dolgok miatt aggódott, mint hogy valakinek esetleg megzavarja az álmát.

Már nyújtotta a kezét a csengőhöz, mikor kinyílt az ajtó. Hoyt Parker nyitotta ki. Egy pillanatig csak álltak, mint két bokszoló a ring közepén az első menet előtt, mikor a bíró még egyszer eldarálja a mélyütésekre és az „állj!” utáni ütésekre vonatkozó mondókáját. És hogy sportszerű küzdelmet vár. Mintha ettől bármelyik fél is magába szállna.

Carlson a gongszót meg se várva, azonnal támadott.

– Kábítószerezett a lánya?

Hoyt Parkernek épp csak megrebbent a szeme.

– Ez miért érdekl?

– Bemehetek?

– A feleségem már alszik – felelte Parker, de félreállt, és beengedte Carlson. – Ha nem zavarja, akkor inkább itt beszéljünk.

– Ahogy óhajtja.

Hoyt Parker karba fonta a kezét, és kissé meghintáztatta magát a talpán. Jól megtermett férfi volt, feszült rajta a pólótrikó, látszott rajta, hogy valamikor öt kilóval azelőtt vehette. Carlson tudta róla, hogy tapasztalt rendőr, és holmi finom csapdákkal és trükkökkel sem megy vele.

– Hajlandó válaszolni a kérdésekre? – kérdezte.

– Hajlandó elárulni, hogy miért érdekl? – felelte Parker.

Carlson úgy döntött, hogy taktikát változtat.

– Miért kérte ki a lánya boncolási jegyzőkönyvét?

– Honnan veszi, hogy kikértem? – Semmi dühkitörés, semmi harsány, álságos tagadás.

– Ma megnéztem a boncolási jegyzőkönyvet – mondta Carlson.

– Miért?

– Tessék?

– A lányom nyolc éve meghalt. A gyilkosa ül. Maga ma mégis megnézi a boncolási jegyzőkönyvet. Szeretném tudni, hogy miért.

Carlson belátta, hogy ez így sehová sem vezet, nyitni kell egy kicsit, hadd induljon meg, lássuk, mi történik.

– A veje tegnap a megyei halottasházban járt. A felesége dossziéját akarta megnézni. Abban bízom, hogy maga meg tudja mondani nekem az okát.

– Na és látta a boncolási jegyzőkönyvet?

– Nem – felelte Carlson. – Tudja, hogy miért érdeklődött a veje a jegyzőkönyv iránt?

– Fogalmam sincs.

– De úgy veszem észre, azért fölkelte az érdeklődését.

– Ahogy a magáét. Gyanúsak találok a viselkedését.

– Ennél azért többről van szó – mondta Carlson. – Magát az is érdekelte, hogy a veje látta-e ténylegesen is az anyagot. Miért fontos ez magának?

Hoyt Parker szótlanul nézett rá.

– Hajlandó elmondani nekem, hogy mit csinált a boncolási jegyzőkönyvhöz tartozó fényképekkel? – kérdezte Carlson.

– Nem tudom, miről beszél – válaszolta kifejezéstelen hangon Parker.

– Maga az egyetlen, aki kikérte a dossziét.

– És ez mit bizonyít?

– Voltak ott fényképek, mikor átnézte a jegyzőkönyvet?

Parker szeme megrebbent, és csak egy parányi szünet után válaszolt.

– Igen. Voltak.

Carlson akarata ellenére is elmosolyodott.

– Jól válaszolt. – Csapdát állított, de Parker elkerülte. – Ha ugyanis nemmel válaszolt volna, kénytelen lettem volna eltűnődni, hogy ezt miért nem jelentette akkor és ott.

– Maga egy gyanakvó lélek, Carlson.

– Hát igen. Van valami feltételezése, hogy hol lehetnek azok a felvételek?

– Elkeverhették őket valahova.

– Hogyne. Persze. Úgy látom, nem nagyon kavarja föl a dolog.

– A lányom meghalt. Az ügyét lezárták. Min kellene felizgatnom magam?

Carlson belátta, hogy fölöslegesen töri magát. Aztán arra gondolt, hogy talán nem is volt kárba vesztett fáradság, mert ha maga Parker nem mondott is sokat, a viselkedése annál inkább.

– Tehát még mindig úgy gondolja, hogy KillRoy ölte meg a lányát?

– Kétségkívül.

Carlson odatartotta elé a jegyzőkönyvet.

– Még azután is, hogy olvasta ezt?

– Igen.

– Az sem zavarja, hogy sok sérüléséről kiderült, hogy a halála után keletkeztek?

– Inkább vigasztal, hogy nem szenvedett annyit – felelte Hoyt Parker.

– Nem erre gondoltam, hanem arra, hogy hogyan illik ez a Kellerton ellen szóló bizonyítékok sorába.

– Nem láttam olyasmit, ami kilógna közülük.

– Én látok.

– A lányom esete legföljebb annyiban különbözik a többitől, hogy benne volt tartás.

– Ezt nem egészen értem.

– Tudomásom szerint Kellerton élvezetét lelte az áldozatai kínzásában – felelte Parker. – Azt is tudom, hogy többnyire még éltek, mikor beléjük sütötte a bélyeget. Mi azonban úgy gondoltuk, hogy Elizabeth megpróbált megszökni tőle, vagy legalábbis szembeszállt vele, és ezzel mintegy kényszerhelyzetbe hozta Kellertont. Muszáj volt elhallgattatnia, és végül kénytelen volt megölni. Ez magyarázza a lányom kezén talált sebeket, és ez magyarázza azt is, hogy Kellerton miért csak a halála után sütötte bele a jelét.

– Értem. – Carlson kénytelen volt elismerni magában, hogy Parker megint jól válaszolt. Volt benne ráció. Esetenként még a legkisebb áldozat is erős ellenállásra képes. Parker magyarázata szinte egyetlen mozdulattal rendezte a legtöbb ellentmondást. De azért nem mindet. – És a toxikológiai jelentést mivel magyarázza?

– Annak nincs jelentősége – felelte Hoyt Parker. – Ez valami olyasmi, mintha egy nemi erőszak áldozatát a szexuális előéletéről faggatná. Nem számít, hogy a lányom antialkoholista vagy drogos volt-e.

– És mi volt?

– Nem érdekes.

– Egy gyilkossági nyomozásban semmi sem érdektelen, ezt maga is tudja, Parker – mondta Parker szemébe nézve Carlson.

Parker közelebb lépett hozzá.

– Ne feszítse túl a húrt.

– Fenyeged?

– Szó sincs róla. Csak figyelmeztetem, hogy nem kellene ilyen elhamarkodottan megbolygatni a lányom ügyét.

Álltak egymással szemben, mint két bokszoló, ezúttal már a végső gongszó után. Az ítéletre vártak, de mindketten tudták, bárhogy döntenek is a bírák, nem lesz kielégítő.

– Hát ha nincs más... – Parker a kilincsgombra tette a kezét.

Carlson biccentett és hátralépett.

– Csak hogy ne legyen köztünk semmi félreértés, Parker. .. Egy árva szavát sem hiszem. Világos?

– Mint a nap – felelte Hoyt Parker.

37

SHAUNA HAZAÉRVE a kanapéra roskadt. Linda leült mellé, fél karral átölelte. Shauna lehajtotta a fejét, hagyta, hogy Linda a haját simogassa.

– Markkal minden rendben? – kérdezte.

– Igen – felelte Linda. – Elmondod, hol jártál?

– Hosszú.

– Szeretném tudni, mi van az öcsémmel.

– Felhívott. – És?

– Jó helyen van.

– Hála Istennek.

– És nem ő ölte meg Rebeccát.

– Azt tudtam. – Linda fölfelé nézett, pislogott, hogy visszatartsa a könnyeit.

– Nem lesz semmi baja – mondta Shauna. Linda bólintott és elfordult.

– Jaj...

– Mi az?

– Én készítettem azokat a felvételeket – mondta Linda. Shauna meglepetten fölemelte a fejét.

– Elizabeth bejött hozzám az irodába – mondta Linda.

– Tele volt kék-zöld foltokkal, mondtam, hogy beviszem egy kórházba, de nem akart jönni. Csak annyit kért, hogy fényképezzem le.

– Nem karambolozott? Linda megrázta a fejét.

– Ki bántotta?

– Megígértette velem, hogy nem mondom el senkinek.

– Annak már nyolc éve – mondta Shauna. – Mondd el.

– Nem olyan egyszerű.

– Nem a fenét. – Shauna gondolkodott egy kicsit. – Egyáltalán miért hozzád fordult? És miért véded azt, aki...

– Elhallgatott, Linda szemébe nézett. Linda állta a tekintetét, Shaunának viszont közben eszébe jutott, mint mondott neki odalent az előcsarnokban Carlson.

– Brandon Scope – mondta halkán.

Linda nem válaszolt.

– Ő verte össze... – suttogta Shauna. – Jézusom. Nem csoda, hogy hozzád fordult. Titokban akarta tartani. Ha hozzám vagy Rebeccához jön velem, mi rábeszéljük, hogy menjen el a rendőrségre. De te nem.

– Megígértette velem.

– És te csak úgy belementél?

– Miért? Mit kellett volna tennem?
– Elvonszolni a rendőrségre.
– Nem mindenki olyan bátor és erős, mint te, Shauna.
– Hagyd ezt a rossz szöveget.
– Nem akarta följelenteni – mondta Linda. – Azt mondta, hogy ezt még végig kell gondolnia. És hogy még nincs elég bizonyítéka.
– Mire?
– Gondolom arra, hogy Brandon tette. Nem tudom. Nem hallgatott rám. Nem kényszeríthettem csak úgy.
– Na persze...
– Most mit perszézgetsz itt? Mit akarsz ezzel a „na perszé”-vel?
– Csak azt, hogy egy jótékonyági egyesületnél dolgoz- tál, amit Brandon családja finanszírozott, és aminek Brandon volt az eleven bálványa – felelte Shauna. – Mi lett volna, ha kiszivároog, hogy összevert egy nőt?
– Megígértette velem.
– Te meg boldogan befogtad a szád, igaz? Mert neked az a nyomorult jótékonykodás volt a fontosabb.
– Ez nem fair...
– Fontosabb volt neked, mint Elizabeth.
– Tudod te, hogy mennyi jót teszünk? – kiáltotta hirtelen indulattal Linda. – Tudod, hogy hány emberen segítünk?
– Elizabeth Beck vére árán! – vágott vissza Shauna.
Linda pofon ütötte, Shauna arcán ott maradt ujjai vörös lenyomata. Farkasszemet néztek, kezük ökölbe szorult.
– Én szólni akartam! – kiáltotta Linda. – Ő nem hagyta! Lehet, hogy gyöngé voltam... Nem tudom. De akkor se merészelj engem ilyesmivel vádolni!
– És mikor Elizabeth-t elrabolták a tónál? Akkor mire gondolták, az ég áldjon meg?
– Arra, hogy köze van a történetekhez. Elmentem az apjához, és elmondtam neki mindazt, amit tudtam.
– És ő mit mondott?
– Hogy köszöni, és hogy már tudott róla. És a lelkemre kötötte, hogy ne beszéljek róla senkinek, mert kényes ügyről van szó. És amikor kiderült, hogy az a KillRoy nevű rém gyilkolta meg...
– Akkor úgy döntöttél, hogy hallgatsz.
– Brandon Scope már nem élt – válaszolta Linda. – Mi értelme lett volna beszélni az emlékét?
Megszólalt a telefon, fölvette, belehallózott, aztán átadta a kagylót.
– Tiéd.
Shauna átvette a kagylót.
– Tessék.
– Gyere be hozzám az irodába – mondta Hester Crimstein.
– Mi a fenének?
– Nézd, Shauna, nem sok gyakorlatom van a bocsánatkérésben. Maradjunk annyiban, hogy egy hülye, dagadt tyúk vagyok. Vágódj be egy taxiba, és gyere ide. Egy ártatlan embert kell megmentenünk.

LANCE FEIN úgy viharzott be Hester Crimstein tárgyalójába, mint egy sebzett vadkan; Dimonte és Krinsky, a gyilkossági csoport két nyomozója alig bírt lépést tartani vele. Mindhármuk vonásai feszesek voltak, mint a zongorahúr.

Hester Crimstein és Shauna a tárgyalóasztal másik oldalán állt.

– Foglaljanak helyet, uraim – mondta Hester Crimstein egy széles karmozdulattal.

– Na ide hallgasson! – sziszegte vasvilla szemekkel Fein; Shaunára csak egy undorodó pillantást vetett. – Engem maga nem rángathat ide-oda, mint holmi paprikajancsit!

– Tudom – felelte szándékosan halkán az ügyvédnő. – Ezért kértem, hogy foglaljon helyet!

– Ha tudja, hogy hol van...

– Üljön már le, Lance. Még megfájdul a fejem.

Mindenki leült. Dimonte hátradőlt, és a tárgyalóasztalra polcolta kígyóbőr csizmás lábát. Hester Crimstein rendületlenül mosolyogva, egy erélyes karmozdulattal lesöpörte.

– Rögtönzött összejövetelünknek mindössze egyetlen napirendi pontja van, uraim: az önök pályafutásának megmentése. Nekiláthatunk?

– Én előbb tudni akarom...

– Nyugalom, Lance, én tettem le a garast. A maga teendője egyelőre csak annyi, hogy hallgasson, bólogasson, és időnként olyasmiket mondjon, mint teszem azt „Igen, asszonyom”, „Hálásan köszönöm, ügyvédnő” és hasonlókat. Egyébiránt továbbra is álmaim hercege marad.

Lance Fein gyilkos tekintettel méregette.

– Maga egy olyan embert segít, aki megpróbál kibújni az igazságszolgáltatás alól.

– Olyan cuki, mikor ilyeneket mond, Lance. De tényleg. Most viszont jobb lesz, ha figyel, mert nincs kedvem ismétlésekbe bocsátkozni. Én most szívességet teszek magának, mert nem akarom végignézni, hogyan csinál magából totál hülyét ebben az ügyben. Hülyének hülye, efelől nincs mit tenni, de ha figyel, akkor talán nem lesz totál hülye. Eddig megvan? Helyes. Először is úgy értesültem, hogy pontosan tudja már, mikor ölték meg Rebecca Schayest. Éjfélkor, plusz-mínusz fél óra. Ebben megegyezünk?

– És?

Crimstein Shaunára nézett. – Akarod te közölni vele?

– Nem, folytasd csak.

– De hát a te érdemed.

Fein közbeszólt.

– Hagyja már az édelgést.

Háta mögött kinyílt az ajtó, Hester Crimstein titkárnője hozott be egy köteg iratot és egy kis magnókazettát.

– Köszönöm, Cheryl.

– Nem tesz semmit;

– Most már leléphetsz. És holnap ne kapkodd el a bejövetelet.

– Kösz.

A titkárnő távozott. Hester Crimstein föltett egy olvasószemüveget, és lapozgatni kezdett a papírok közt.

– Kezdem már unni, Hester – mondta Fein.

– Szereti a kutyákat, Lance?

– A miket?

– A kutyákat. Az ebeket. Ami engem illet, én nem vagyok oda értük, de ez... Nálad van az a kép, Shauna?

– Itt van. – Shauna körbemutatta Chloé A4-es fotóját, hogy mindenki lássa. – Egy szakállas collie.

– Hát nem aranyos, Lance?

Lance Fein felállt, nyomban utána Krinsky is. Dimonte nem mozdult.

– Elég volt.

– Ha most elmegy – mondta Hester Crimstein –, ez a kutya úgy letiszteli a karrierjét, mint egy lámpaoszlopot.

– Kinyögné végre, hogy mit akar?

Hester Crimstein két lapot nyújtott oda az asztal fölé.

– Ez a kutya bizonyítja, hogy nem Beck csinálta. Beck egy internetkávézőban volt az este. A kutyaival ment be, értesüléseim szerint lett belőle egy kis grimbusz. Itt van négy egymástól független tanú vallomása, akik mind határozottan felismerték Becket. Ott ült az egyik gépnél, egészen pontosan nulla óra négytől nulla óra huszonháromig, mint azt a számlamásolat tanúsítja. – Szélesen elvigyorodott. – Parancsoljanak, fiúk, egy-egy példány mindegyiküknek.

– És én ezt első hallásra be is vegyem?

– Ezt senki sem kívánja – felelte Crimstein. – Nézzen utána egészen nyugodtan.

Odalökött egy-egy dossziét Dimonténak és Krinsky-nek. Krinsky fölvette az asztaltól, és megkérdezte, hogy telefonálhat-e.

– Hogyne – felelte Hester Crimstein. – De a távolsági hívásokat szíveskedjenek a testületnek számláztatni. – Negédesen rámosolygott a férfiakra. – Hálásan köszönöm.

Fein egyre szürkébb arccal olvasta a vallomásokat.

– Azon töri a fejcskáját, hogy egy kicsit kiterjeszti a halál intervallumát? – kérdezte az ügyvéd. – Csak egészen nyugodtan, de hadd hívjam fel a figyelmét, hogy az éjjel a híd javítás miatt le volt zárva, úgylátszóan Beck fedezve van.

Fein a szó szoros értelmében csak tátogott, aztán morgott valamit, aminek csak az utolsó szavát lehetett sejteni, az pedig valahogy úgy hangzott: „durva”.

– Ejnye-bejnye, Lance – cicegett Hester Crimstein. – Inkább hálásnak kellene lennie.

– Minek?!

– Gondoljon csak bele, milyen szépen kifektethettem volna. Ott áll a kamerák keresztműzében, körben ott liheg az egész média, ugrásra készen várva, hogy világgá kürtölje az elvetemült gyilkos letartóztatását. Maga ott feszít a leg-turbósabb nyakkendőjében, szónokol, hogy a közbiztonság így meg úgy, hogy mekkorát erőfeszítettek ennek az ordas gyilkosnak a kézrekerítéséért, hogy micsoda összehangolt csapatmunka kellett hozzá, de mindezt úgy adja elő, hogy csak a hülye ne értse ki a nagy szerénykedéséből, hogy lényegében magáé az összes érdem. Vakuvillogás, tűzijáték, fáklyás felvonulás, már látja is önmagát egy hatalmas mahagóni íróasztal mögött, mikor egyszer csak jövök én a fűróval, és meglobogtatom a média előtt ezt a bombabiztos alibit. Gondoljon csak bele, Lance. Azért az ilyesmi nagyon égő. Szóval? Le van nekem kötelezve, vagy sem?

Fein még kapálózott.

– Akkor is nekiment egy rendőrnök.

– Nem, Lance, téved. Fogja két kézre az eszét, barátom. A tényállás a következő: Lance Fein kerületi ügyész helyettes elhamarkodott következtetéseket vont le, hajtóvadászatot indított egy ártatlan ember kézrekerítésére, ráuszította a rohamosztageit, méghozzá nem egyszerűen egy ártatlan emberre, hanem egy orvosra, aki a fényűző életmódot biztosító magánpraxis helyett inkább a szegények gyógyítását választotta. – Hester Crimstein mosolyogva hátradőlt ültében. – De hadd fejtsem ki, hogy jobban értse. Tehát miközben maga isten tudja mekkora költségekbe verve a várost, géppisztolyos kommandósok tucatjaival hajkurássza ezt az ártatlan embert, egy ifjú, kifalt-kigyúrt rendőr sarokba szorítja az üldözöttet egy sikátorban, és nekifog agyba-főbe verni. Kettejükön kívül sehol senki, így a mi ifjú rendőr barátunk úgy dönt, hogy elégtételt vesz rajta, amiért így megfuttatta őket, a szegény, üldözött Dávid Beck doktor meg – hadd tegyem hozzá, ráadásul özvegy is –, pusztán jogos önvédelemből lekever egyet.

– Ezt senki sem fogja bevenni.

– Dehogynem veszik be, Lance. Nem szeretnék szerénytelen színben feltűnni, de kettőnk közül kinek van jobb dumagépe? Magának, vagy az ön ájult hívének? És akkor még nem is hallotta, hogyan vonok mindenki előtt nyilvánvaló párhuzamot a Beck-ügy és a justizmord legkirívóbb esetei, valamint a feladatukat elvakultan túllihegő ügyészek szándékos és szándékolatlan balfogásai közt, akiknek fel-bujtására nyilvánvalóan hamis bizonyítékokat csempészték dr. Dávid Beck házába.

– Mi az, hogy csempészték?! – Fein közel állt a gutaütéshez. – Megőrült?

– Csillapodjon, Lance. Mindketten tudjuk, hogy Beck nem ölhetette meg Rebecca Schayest. Négy független, pártatlan és támadhatatlan tanú bizonyítja az alibijét, és mire ennek az egésznek a végére járunk, többet is összeszedünk. Akkor meg hogyan kerültek oda azok a tárgyi bizonyítékok, ha nem a maga és a rohamosztagosai révén? Ha ezt végigdaráljuk, maga fasírtként végzi.

Fein keze ökölbe szorult, mély lélegzeteket vett, az orrán fújta ki, mint az öklelni készülő bika.

– Na jó... – mondta lassan. – Feltételezve, hogy ez az alibi megáll...

– Áll ez, mint a cövek.

– *Feltételezve*, hogy megáll, akkor mit akar?

– Hát ez remek kérdés, igazán örülök, hogy föltekerte. Maga a szó szoros értelmében *kutyaszorítóba* került, Lance. Ha letartóztatja Becket, bohócot csinál magából. Ha visszaszívja a letartóztatási parancsot, dettó. Őszintén szólva nem is tudom, hogyan lehet kikeveredni ebből a csávából. – Hester Crimstein felállt, fel-alá járkált, mintha a bíróságon tartaná záróbeszédét. – Mérlegelve és megfontolva az ügyet, találtam egy módot a kártétel minimalizálására. Akarja hallani?

Fein megint a szemét villogtatta, de aztán azt mondta:

– Hallgatom.

– Magának ebben az egész partiban mindössze egyetlen okos húzása volt, mégpedig az, hogy nem döngette a mellét a média előtt. Gondolom azért, mert nehéz lett volna kimagyarázni, hogyan lógott meg egy jámbor orvos a maga acélhálójából. Mindegy, lényeg, hogy nem villogott, és így a történetek ráfoghatok a névtelen kiszivárogtatókra. Rántson össze egy sajtótájékoztatót, Lance. Mondja meg nekik, hogy a kiszivárogtatások hamisak, Beck doktort kizárólag mint tanút keresik, és passz. Nem gyanúsítja őt ezzel a gyilkossággal, olyannyira, hogy meg van győződve az ártatlansága felől, de mivel tudomására jutott, hogy ő beszélt utoljára az áldozattal, ezért mindenképp szeretne beszélni vele.

– És ezt a maszlagot meg is eszik, mi?

– Mint kacska a nokedlit. Vagy ha nem is úgy, de azért be fogják venni. A megoldás kulcsa én leszek, Lance, mivel a védencem meglógása miatt tartozom magának ennyivel. Tehát én, az ügyészi hivatal esküdt ellensége, igazolni fogom a szavait. Elmondom a médiának, hogy maga mindvégig együttműködött velünk, biztosította, hogy az ügyfelemet ne érje jogsérelem, továbbá bejelentem, hogy dr. Dávid Beck és én teljes mellszélességgel támogatjuk a nyomozását, és égünk a vágytól, hogy a segítségére lehessünk.

Fein nem szólt, nem mozdult.

– Mondtam magának, Lance... Kettőnk közül én vagyok a dumagép. Működhetek maga ellen, de a maga érdekében is.

– És viszonzásképp...?

– Elejti ezt a pimf kis rendőrverési és szökési vádat.

– Azt nem.

Hester Crimstein az ajtó felé intett.

– Akkor viszlát a karikatúrákon.

Fein vállá megereszkedett.

– Ha megegyezünk – mondta egészen halkán –, hajlandó rendelkezéseimre állni a védenec? Válaszol a kérdéseimre?

– Jaj, Lance... Ne adja itt elő nekem, hogy tárgyalási pozícióban van. Én ajánlottam magának valamit, amit vagy elfogad, vagy vállalja a sajtó támadásait. Maga jön.

Fein Dimontéra pillantott, aki egykedvűen rágta a fogpiszkálóját. Krinsky letette a telefont, és odabólintott Feinnek. Fein elhúzta a száját, és a mennyezetre nézett, mint aki őszintén csodálja, hogy nem szakad le. Szívzaggatóan felsóhajtott.

– Akkor hogyan csináljuk?

38

ÚGY ÉBREDTEM, mintha egy úthenger alól húztak volna ki. Az izmaim szinte megkövesedtek, testem olyan részei is sajogtak, amelyeknek addig jószerivel a létezésükről sem tudtam. Megpróbáltam felülni, de nagyon rossz ötletnek bizonyult. Beláttam, hogy ezt most nem szabad elhamarkodni. Fájdó lábam arról tanúskodott, hogy az előző napi kismaratonni ellenére is szárnalmas kondícióban vagyok. Óvatosan az oldalamba fordultam. Azok a pontok, amelyeket a szőke ázsiai kezelésbe vett, szinte lyukakat égettek a bőrömbe.

Az órára pillantottam: reggel hat. Ideje visszahívnom Hestert. Az első kicsengésre felkapta.

– Sikerült – mondta. – Már szabad ember.

Csak némiképp könnyebbültem meg.

– Most mit fog csinálni? – kérdezte Crimstein.

Enyhén szólva is elevenre tapintott a kérdésével.

– Még nem tudom biztosan.

– Tartsa egy másodpercig. – Egy másik hangot hallottam a háttérben. – Shauna szeretne beszélni magával.

Az asztalra tett majd ismét kézbe vett telefonkagyló jellegzetes neszei hallatszottak a hallgatóból, majd rögtön utána Shauna hangja.

– Beszélnem kell veled.

Sose volt hajlamos a semmitmondó udvariasságra és finomkodásra, most azonban kifejezetten idegesnek tűnt a hangja, sőt – és ez lepelt meg jobban – ijedtnék.

– Miről van szó? – kérdeztem.

– Nem telefontéma – felelte.

– Egy óra múlva ott tudok lenni nálatok.

– Lindának még nem szóltam a... Tudod, miről.

– Talán most jött el az ideje.

– Hát igen... Lehet – mondta Shauna, majd tőle szokatlan gyöngédséggel hozzátette: – Ugye tudod, hogy szeretlek, Beck?

– Én is téged.

Kivonszoltam magam a zuhany alá. Bútorokba kellett kapaszkodnom, mert teljesen elmerevedett lábam alig-alig tartott meg. Hosszú ideig álltam a meleg zápor alatt, hogy kilazuljak, valamicskét segített is, de nem sokat.

Tyrese talált nekem egy borvörös bársonyöltönyt. Csak nehezen álltam meg, hogy ne kérjek hozzá valamilyen nagyobbfajta aranymedált a nyakamba.

– Most hová akar kotorni? – kérdezte Tyrese.

– Egyelőre a nővéremhez.

– És azután?

– Gondolom a rendelőbe.

Tyrese megcsóválta a fejét.

– Mi az? – kérdeztem.

- Maga most nagyon csúnya bácsikkal akasztott tengelyt, doki.
- Igen, erre magam is rájöttem valahogy.
- Bruce Lee ezt nem fogja lenyelni.

Be kellett látnom, hogy igaza van. Nem mehettem egyszerűen haza, hogy ott várjam Elizabeth újabb üzenetét. Különbösen is elegendem volt a passzivitásból, úgy éreztem, mostantól kezdve nem maradok meg a pusztá szemlélődésnél. És az is elég nyilvánvalónak látszott, hogy a szöke ázsiai és a társai nem érik be annyival, hogy egy kicsit belefirkáltak a belső szerveimbe.

- Vigyázzunk magára Brutusszal, doki, míg le nem fut ez a balhé.

Már a számon volt valami olyasféle bátor mondat, mint teszem azt „Ezt nem kérhetem magától” vagy „Magának is megvan a maga élete”, de mikor egy kicsit belegondoltam, rájöttem, hogy ha nem nekem segítenének, akkor drogot árulnának. Legfőlőbb valamivel kevesebbet árulnak ez egyszer, én meg – nézzünk szembe vele – nagyon is rászorulok a segítségükre. Figyelmeztethettem volna a dolog veszélyes voltára, de nálam sokkalta jobban ismerte ezeket a fajta veszélyeket. Úgyhogy csak bólintottam.

AZ ORSZÁGOS Nyomnyilvántartó hamarabb jelentkezett a vártnál.

- Máris sikerült lefuttatnunk – jelentette Donna.
- Hogyhogy? – kérdezte Carlson.
- Ismeri az IBIS-t?
- Hallottam már harangozni róla.

Az IBIS – teljes nevén „Integrált ballisztikai nyilvántartó rendszer” – egy új számítógép program, amelyet az Alkohol, Dohány és Lőfegyver Felügyelet használ lövedékek és töltényhüvelyek adatainak nyilvántartására.

– Mostantól már az eredeti golyóra sincs szükségünk – folytatta Donna –, elég, ha a digitalizált képet beküldik hozzánk, mi meg rögtön itt a képernyőn egybevetjük a másikkal.

- És?
- Igazad volt, Nick. Ez ugyanaz.
- Kösz, Donna, nagy voltál, mint mindig.

Miután elköszöntek, Carlson újra tárcsázott. Mikor a vonal túlsó végén fölvette egy férfi, megkérdezte:

- Hol van Beck doktor?

BRUTUS A ház előtt, az utcán várt ránk. Köszöntem neki, de nem válaszolt; még egyszer sem hallottam a hangját. Becsusszantam a hátsó ülésre, Tyrese szélesen vigyorogva mellém. Előző nap megölt egy embert. Igaz, az én védelmemben tette, de közömbös magatartásából arra következtettem, hogy talán már el is felejtette. Mindenkinél jobban meg kellett volna értenem, hogy miken ment keresztül, de akkor sem így voltam vele. Valahogy sose tudtam fehéren-feketen elkülöníteni egymástól a jót és a rosszat: látom a szürke különféle árnyalatait is. Mérlegelek. Elizabeth-nek világéletében élesen körülhatárolt erkölcsi elvei voltak. Ő elborzadna, amiért elveszett egy élet. Nem számítana neki, hogy az az ember megpróbált elrabolni, hogy megkínzott, de még az sem, hogy feltehetőleg megölt volna. Vagy talán mégis. Már nem tudtam. Szembe kellett néznem az igazsággal, miszerint korántsem tudok róla mindent. És bizonyára ő sem tud rólam mindent.

Orvosi fogadalmam arra kötelez, hogy sose hozzak semmiféle erkölcsi ítéletet. Tevékenységem egy egyszerű szabályra épül: a súlyosabban sérülteket veszem előre. Nem számít, kikről van szó és hogy mit csináltak: első a legsúlyosabb eset. Szép elmélet, és meg is értem az effajta gondolkodás szükségességét. De ha tegyük fel Markkal, az unokaöccsémel rohannának be hozzám a rendelőbe, mert megkéselték, és ugyanakkor hoznák be azt a fejbe

lőtt, életveszélyesen megsebesült stricit, aki belevágta a pengét, hát... Na ne. Az ember dönt, és a lelke legmélyén tudja, hogy ez könnyű döntés volt.

Könnyen lehet, hogy most ingoványos talajra tévedtem. Lehetséges, de az életet egyikünk sem elméletileg éli, hanem gyakorlatilag. Vannak hátulütői annak, ha valaki a szürke zónában él, még hozzá nemcsak lélekméltelyező elméletek, hanem megjósolhatatlan vagy nagyon is megjósolható következményekkel járó betonkémény gyakorlatiak.

– Nagyon hallgat, doki.

– Hát igen.

Brutus Linda és Shauna Riverside Drive-i lakása előtt állította meg a kocsit.

– Itt leszünk a közelben – mondta Tyrese. – Ha van valami, tudja a számomat.

– Tudom.

– A Glock megvan?

– Meg.

Tyrese a vállamra tette a kezét.

– Vagy ők, vagy maga. Csak húzza meg a ravaszt.

Itt most nincsenek szürkék.

Kiszálltam. Anyák és dadusok jártak az után bonyolult szerkezetű, összecsucskható, lenyitható, zenélő, előre-hátra dönthető babakocsikkal, a gyerek mögötti csomagtartóban pelenkákkal, cuclisüveggel, váltás ruháscákkal, törülközőkkel, piskótával – talán még szerelőkészlettel is. Mindezt első kézből ismerem, mivel az, hogy valaki közgyógyellátásban részesül, még nem zárja ki, hogy afféle babakocsi Rolls-Royce-ban toligázza a gyermekét. Furcsának éreztem, hogy ez a békés, tej- és hintőporillatú világ párhuzamosan létezik a mellett a valóság mellett, amelybe két napja egyik pillanatról a másikra belecsöppentem.

Mire a ház felé indultam, Linda és Shauna már szaladt is felém. Linda ért el először, a nyakamba ugrott. Szoroson megöleltük egymást. Jó érzés volt.

– Egyben vagy? – kérdezte Linda.

– Fogjuk rá.

Nem elégítette ki a válaszom: újra meg újra, más-más formában fölrette ugyanezt a kérdést. Shauna két-három lépésnyire állt, a nővérem válla fölött elfogtam a tekintetét: könnybe lábadt a szeme, de mosolygott.

A liftben is folytattuk a csókolózást és az ölekezést. Shauna ezúttal kissé visszafogta túláradó szeretetrohamait. Egy kívülálló mondhatná erre, hogy csak nem akarta megzavarni fivér és nővér egymásra találásának gyöngéd perceit, de az a kívülálló nem ismeri Shaunát. Shauna hihetetlenül állhatatos és következetes. Önmagára kényes, sokat követel, kedélyes, ezenkívül óriási szíve van, és minden ésszerűséget meghaladó módon hűség. Sose visel álarcot, sose játssza meg magát. A szókincstárban a mimóza antonímája lehetne. Szinte beleéli az életét a körülötte lévők arcába. Akkor sem hátrálna egy tappot sem, ha egy ólomcsővel vágnák orrba.

Rossz sejtések lopakodtak körém.

A lakásba érve Linda és Shauna összenézett. Linda karja lecsúszott a vállamról.

– Shauna szeretne veled négy szemközt beszélni – mondta, – Kint leszek a konyhában.

Kérsz egy szendvicset?

– Kösz.

Linda megcsókolt és még egyszer megölelt, mintha újra meg akarna győződni, hogy valóban ott vagyok a magam hús-vér valójában, aztán sietős léptekkel kiment. Shauna nem jött közelebb. Kérdő pillantást vettem rá.

– Miért menekültél el? – kérdezte.

– Megint kaptam egy emailt – feleltem.

– A Bigfootra?

– Igen.

- És mi tartott ilyen soká?
- Virágnyelvet használt. Eltartott egy ideig, míg kihüvelyeztem.
- Miféle virágnyelvet?

Beszámoltam Anyabanyáról meg a Pajkos Cicamicákról.

- Ezért mentél be éjjel az Internet-kávézóba? – kérdezte, miután befejeztem.
- Ezért.

– Akkor most mondd el, mi volt abban az emailben, de pontosan.

El nem tudtam képzelni, miért kérdezősködik ennyit. Azokon kívül, amiket már említettem, Shaunának van még egy nagyon jellemző tulajdonsága: kifejezetten nagyvonalú. Nem bíbelődik holmi kis részletekkel és jelentéktelen apróságokkal, inkább egyszerűen félresöpri őket.

– Tegnap délután ötre a Washington Square-re hívott – feleltem. – És azt írta, bárhogy alakulnak is a dolgok, szeret.

– Szóval ezért rohantál el? Hogy le ne késd?

Bólintottam.

– Hester azt mondta, hogy legjobb esetben is csak éjféltre tud kihozni.

– Idejében odaértél?

– Igen.

Egy lépéssel közelebb jött.

– És?

– Nem jött.

– És még mindig meg vagy győződve róla, hogy Elizabeth küldte?

– Nincs más magyarázat.

Erre elmosolyodott.

– Mi van? – kérdeztem.

– Emlékszel a Wendy Petino nevű barátnőmre? Egyszer bemutattam neked.

– Szintén modell – feleltem. – Persze. Csak feltankolt kocsival érdemes nekivágni a körülautózásának.

Elmosolyodott a jellemzésen.

– Egyszer elvitt vacsorázni a lelki gurujával – jobb és bal keze mutató- és középső ujjával idézőjelet imitált –, akiről azt állította, hogy gondolatolvasó, látja a jövőt meg ilyeneket. És hogy a pali közvetít közte és a halott anyja között, aki egyébként öngyilkos lett, mikor ő hatéves volt.

Hagytam kibeszélni, nem szakítottam félbe a nyilvánvaló „És hogy jön ez ide?” kérdéssel, mert tudtam, hogy előbb-utóbb úgyis rátér.

– Na szóval megvacsoráztunk, hozták a kávé. Wendy guruja – Omay vagy valami ilyesféle neve volt – rám meresztette azt a nagy, fényes, lélekbe néző szemét, ismered a típust, és elkezdett szövegelni, hogy ő érzi, hogy nem nagyon hiszek az ilyesmiben, mondjam csak meg egészen nyugodtan. Ismersz. Közöltem vele, hogy egy szót sem hiszek a halandzsájából, és pofátlanságnak tartom – ezt azért nem egészen így mondtam hogy kicsalja a barátnőm pénzét. Nem kapta fel a vizet, amivel persze csak még jobban dühített, sejtéd. Na, a lényeg, hogy a kezembe nyom egy kis kártyát, egy olyan névjegyszerűséget, csak épp mindkét oldala üres volt, hogy írjak rá valamit, aminek valami jelentősége van vagy volt az életemben, egy dátumot, egy szerelmem monogramját, amit csak akarok. Megnéztem a papírt, normális fehér papírlap volt, olyan kis karton, mindenesetre megkérdeztem, hogy használhatom-e a sajátomat. Parancsoljak. Előveszek egy névjegyét, erre átnyújt egy tollat, de inkább a magamét szerettem volna használni, hátha az övé meg van babrálva vagy ilyen. Nem gond. Na, leírtam a nevedet, csak annyit, hogy Beck. Kiveszi a kezemből a névjegyét, figyelem a kezét, nem fordítja-e meg, de nem, csak odaadja Wendynek, mondja neki, hogy tartsa. Megfogja a csuklóm, lehunyja a szemét, úgy elkezd remegni, mint aki szívattakot kapott, és

úgy élek, hogy én is éreztem, hogy végigbizsereg bennem valami. Na, egy fél perc múlva kinyitja a szemét ez az Omay, és azt kérdi: „- Ki az a Beck?”

Leült a kanapéra, megveregette maga mellett az ülést. Leültem.

– A helyzet az, hogy ismerek egy-két bűvésztrükköt, úgyhogy pizszokul figyeltem. És majdnem bevettem, hogy különleges képességei vannak. Ahogy te is mondtad az előbb: nem volt rá más magyarázat. Wendy csak ült nagy elégedetten és vigyorgott, mint a fakutya. Nem bírtam rájönni.

– Előtte körülszimatolt az ürge – mondtam. – Tudott a barátságunkról.

– Ne szívd mellre, de barátság ide, barátság oda, ettől még írhattam volna a fiam nevét is vagy Lindáét is. Nem? Honnan tudta, hogy téged választottalak?

Ebben volt valami.

– Szóval most már te is hívó vagy?

– Majdnem, Beck. Kis híján bevettem. A mi kedves Omayunk jól mérte föl a beállítottságomat: nem vagyok egy hívó lélek. Minden jel azt mutatta, hogy látnók az ürge, csak épp tudtam, hogy nem az. Mert ilyen nincs. Ugyanúgy nincs, ahogy kísértet sincs. Na. – Mindkét tenyerével a combjára csapott, mintegy jelezve, hogy valamiféle konklúzió következik. – Szóval utána néztem egy kicsit a műsorának. Ha valaki híres modell, abban egyebek között az a jó, hogy gyakorlatilag bárkit felhívhat az ember, az szóba áll vele. Úgyhogy felhívtam egy illuzionistát, akit egy-két éve láttam egyszer a Broadwayn. Jót röhögött, mikor elmeséltem neki Omay kisded mutatványát. Kérdi, hogy vacsora után produkálta magát a guru? Nem értettem, miért kérdezi ezt, de mondtam: igen, de honnan tudja? Kérdi, ittunk-e kávé. Ittunk. És Omay minden nélkül, feketén? Igen. – Most már mosolygott. – Tudod, honnan tudta, Beck?

– Fogalmam sincs.

– Mikor odaadta Wendynek a kártyát, átvitte a csészéje fölé. Feketekávé ivott, Beck, az úgy ver vissza mindent, mint a tükör. Így látta, mit írtam rá. Egy gyöngye kis szalon-trükk. Elég egyszerű, nem? A kávécsésze fölé áthúzni a kártyát olyan, mintha egy tükör fölé vinnéd át. Én meg kis híján bevettem. Érted, hová akarok kilyukadni?

– Értem. Hogy engem is ugyanolyan könnyű átverni, mint Wendy barátnődet.

– Részben. Nézd... Arról van szó, hogy Omay trükkjei részben azért jönnek be, mert az ilyen Wendy-félék hinni akarnak ezekben a hókusz-pókuszokban.

– Én meg abban, hogy Elizabeth él?

Shauna felsóhajtott.

– Igen, de tulajdonképpen nem ezt akartam mondani.

– Hanem?

– Megtanultam, hogy mert én nem látok valamire más magyarázatot, az még nem jelenti azt, hogy nem is létezik. Az csak azt jelenti, hogy én nem látom.

Hátradőltem, keresztbe vettem a lábam. Néztem Shau-nát. Elfordította a tekintetét, pedig ez nagyon nem szokása.

– Mi folyik itt, Shauna?

Nem nézett rám.

– Ennek így se füle, se farka – mondtam.

– Azt hittem, elég világosan meg,..

– Tudod jól, miről beszélek. Ez nem jellemző rád. A telefonban azt mondtad, hogy beszélni szeretnél velem. Négyszemközt. Miről? És minek? Hogy megértesd velem végre, hogy a feleségem meghalt? Igaz? – Megcsóváltam a fejem. – Nekem ezt nem lehet beadni.

Nem reagált.

– Mondd el – mondtam.

Rám nézett.

– Félek – mondta olyan hangon, hogy beleborzongtam.

– Mitől?

Nem válaszolt azonnal. A konyhából behallatszott Linda matatása, a tányérok koccanása, a hűtőszekrény ajtajának cuppanásszerű nyílása.

– Az a hosszú példabeszéd, amit elmeséltem – felelte végre Shauna-, legalább annyira szólt nekem is, mint neked.

– Nem értelek.

– Látok valamit... – Hallgatott egy sort, majd egy mély lélegzetvétel után folytatta. – Láttam valamit, amit az én racionális agyam nem tud megmagyarázni. Ahogy azt az Omay-féle históriát se tudtam. Tudom, hogy kell léteznie valamilyen más magyarázatnak, de nem találom. – Ide-oda rebtent a keze: hol a gombjait babrálta, hol láthatatlan szöszöket csippentgetett le a ruhájáról. – Lassanként kezdek hinni neked, Beck. Lehet, hogy Elizabeth él.

Minden izmom megfeszült.

Shauna felpattant.

– Iszom egy koktélt. Te is?

Nemet intettem. Meglepettnek látszott.

– Biztos, hogy.

– Mondd el, mit láttál, Shauna.

– A boncolási jegyzőkönyvét.

Ha nem a kanapén ülök, hanyatt esem.

– Hogyhogy?

– Ismered Nick Carlson-t? Azt az FBI-os palit.

– Ő hallgatott ki – feleltem.

– Szerinte ártatlan vagy.

– Én nem úgy vettem észre.

– Megváltozott a véleménye. Egy idő után gyanúsan szépnek találta, hogy minden bizonyíték nyílegyenesen rád mutat.

– Ezt ő mondta neked?

– Igen.

– És te elhitted?

– Lehel, hogy most naivnak tartasz, de el.

Világéletemben megbíztam Shauna ítéletében. Ha ő

azt mondja, hogy hisz Carlsonnak, akkor az vagy Oscar-díjas alakítást nyújt, vagy átlát ezen a bizarr szövevényen.

– Még mindig nem értem – mondtam. – Mi köze ennek a boncoláshoz?

– Carlson megkeresett, azt firtatta, hogy merre jártál, miket csináltál. Nem mondtam meg neki, de tudta, merre csámborogtál. Tudta, hogy kikérted Elizabeth boncolási jegyzőkönyvét, és szerette volna tudni, hogy miért. Felhívta a halottkémet, és megszerezte a dossziét. Magával is hozta, hogy hátha lesz valami ötletem, ha megnézem.

– Megmutatta? – Bólintott. Egészen kiszáradt a szám. – Megnézted a fényképeket?

– Nem volt egy darab sem, Beck.

– Hogy nem volt?

– Carlson szerint ellopták.

– De ki?

Elhúzta a száját, jelezve, hogy nem szívesen mondja, amit mondania kell.

– Rajta kívül csak egyvalaki kapta kézbe a jegyzőkönyvet, és az Elizabeth apja.

Hoyt. Minden órá mutatott vissza.

– És magát a jegyzőkönyvet elolvastad?

Bizonytalanul bólintott.

– És?

– Az áll benne, hogy Elizabeth drogos volt, Beck. Nem egyszerűen csak drogot találtak a szervezetében, hanem minden jel arra mutat, hogy már régóta élt vele.

– Az ki van zárva!

– Vagy igen, vagy nem. Önmagában véve mindenesetre még nem győzött volna meg. Vannak drogosok, akik el tudják titkolni, hogy szippantgatnak. Az ő esetében nem túl valószínű ugyan, de hát az sem az, hogy él. Esetleg elszúrták a vizsgálatokat, vagy összekeverték a mintákat... Mit tudom én. Maradjunk annyiban, hogy azért lehet rá magyarázatot találni.

Ez alatt a rövid idő alatt is annyira kiszáradt a szám, hogy összeragadtak az ajkaim.

– Na és akkor mi nem stimmel? – kérdeztem.

– A jegyzőkönyv szerint százhatvannyolc magas, és negyvenhárom kiló volt – válaszolta.

Mintha gyomorszájon vágta volna: a feleségem százhatvankét centi magas, és ötvenkét-ötvenhárom.

– Ez nagyon nem passzol.

– Ezt mondom én is.

– Elizabeth él, Shauna.

– Lehet. – Shauna tekintete a konyha felé villant. – Viszont van még más is.

Kikiabált Lindának. Linda bejött, de megállt az ajtóban; a kezét tördelte, majd a kötényébe törölgette. Nem értettem a viselkedését.

– Elárulnátok végre, miről van szó?

Linda megnyílt, elmesélte a fényképek történetét. Elizabeth kérte meg rá, hogy fényképezze le, ő pedig készségesen belement, hogy megőrizze Brandon Scope titkát. Nem szépítette a dolgokat, nem magyarázkodott, de erre talán nem is volt szükség. Csak állt ott, dőlt belőle a szó, és várta az elkerülhetetlen pofont. Lehajtott fejjel hallgattam. Nem tudtam a szemébe nézni, de könnyen megbocsátok. Mindannyiunknak vannak vakfoltjaink. Szerettem volna magamhoz ölelni, megmondani, hogy megértem, de valahogy nem bírtam rászánni magam. Miután befejezte, csak annyit voltam képes kinyögni:

– Köszönöm, hogy elmondtad.

Lezárásnak szántam; Linda megértette. Vagy egy percre hallgattunk.

– Beck...

– Elizabeth apja hazudott nekem – mondtam.

Linda bólintott.

– Beszélnem kell vele.

– Eddig se mondtott neked semmit. Gondolod, hogy ezúttal másképp lesz?

– Talán igen.

CARLSON LINDÁÉK lakása előtt, a folyosón várt, rám köszönt, mikor kiléptem az ajtón.

Ugyanebben az időpontban a város túlsó végén sajtótájékoztatót tartottak a kerületi ügyészi hivatalban. Az újságírók természetesen erős fenntartásokkal fogadták Fein hátrafelé biciklizéssel és másokra mutogatással sűrűn tűzdelt, nyakatekert magyarázkodását, amely csak még zavarosabbá tette az egész históriát. A zavarosság jól jön ilyen esetekben. A zavarosság hosszas kifejtéseket, tisztázásokat és feltárásokat kíván – a sajtó és a nagyközönség ezzel szemben jobban kedveli az egyszerűbb beszámolókat.

Fein szempontjából minden valószínűség szerint rázósabb lett volna az ügy, ha merő véletlen folytán a kerületi ügyészi hivatal nem épp ugyanezt a sajtótájékoztatót használja fel arra, hogy megvádolja a város több magas rangú tisztségviselőjét, s ugyanakkor el nem kezd célozgatni – még ugyanabban a mondatban –, hogy „a korrupció csápjai” már a polgármesteri hivatal felé is tapogatóznak. A média figyelme – egyetlen egységként tekintve olyan, mint egy

fejlődésben némiképp visszamaradt hároméves gyermek – azonnal a csillogó-villogó új játék felé fordult, s ezzel egyidejűleg a régit sietve az ágy alá rúgta.

– Szeretnék egyet-mást megkérdezni magától, doktor úr – mondta közelebb lépve Carlson.

– Most nem alkalmas.

– A maga apjának volt egy pisztolya – mondta.

Földbe gyökerezett a lábam.

– Tessék?

– Stephen Beck, a maga apja vásárolt egy harmincnyolcas Smith & Wessont. A nyilvántartás szerint jó néhány hónappal a halála előtt.

– Ez most hogy jön ide?

– Feltételezem, maga örökölte azt a pisztolyt. Így van?

– Én nem beszélek magával. – Megnyomtam a lift hívógombját.

– Csak mert megtaláltuk – folytatta Carlson. Döbenten megfordultam. – Sarah Goodhart páncrelkeszébe volt. A fényképekkel együtt.

Nem akartam hinni a fülemnek.

– És ezt miért nem mondta eddig?

Gúnyosan elmosolyodott.

– Na persze... – kapcsoltam. – Akkoriban még gonosztevő voltam. De mindegy. Szerintem lényegtelen. – Tüntetően hátat fordítottam.

– Maga szerint nyilván.

Megint megnyomtam a hívógombot.

– Maga elment Peter Flanneryhez – erőltette a társalgást Carlson. – Brandon Scope meggyilkolásáról faggatta. Szeretném tudni, hogy miért.

Megnyomtam a gombot, és rajta is tartottam az ujjam.

– Csinált valamit a lifttel?

– Igen. Miért ment Peter Flanneryhez?

Lázasan törtem a fejem, mire megy ki ez a kérdezősködés. Végül eszembe jutott valami: ha az örökön éber és gyanakvó Shauna hitt ennek az embernek, akkor talán én is megkockáztathatom. Nagyon óvatosan.

– Azért mentem el Flanneryhez, mert bennem is az a gyanú ébredt, ami magában.

– Mégpedig?

– Mindketten kétségbe vonjuk, hogy KillRoy ölte meg a feleségemet.

Karba fonta a kezét.

– És Flannerynek mi köze ehhez?

– Maga lenyomozta, hogy merre jártam. Igaz?

– Igaz.

– Én is ezt tettem Elizabeth-szel. A nyolc évvel ezelőtti noteszébe benne volt Flannery monogramja és telefonszáma.

– Aha. – Carlson egy ideig elgondolkozva dörzsölgette az állát. – Na és mit tudott meg Flannerytől?

– Semmit. – Könnyen jött számra a hazugság. – Tartoztam egy úttal az ördögnek.

– Nem tartozott maga senkinek semmivel.

– Miből gondolja?

– Tudja, mire jók a ballisztikai elemzések?

– Láttam a tévében.

– Csontig leegyszerűsítve arról van szó, hogy minden fegyver egyedi nyomot, karcolásokat és vajatokat hagy a kilőtt lövedéken. Olyan, mint az ujjlenyomat.

– Ennyit én is tudok.

– Miután tudomásomra jutott, hogy elment Flannery-hez, lefuttattam egy ballisztikai vizsgálatot azon a harmincnyolcason, amit Sarah Goodhart páncélrekeszében találtunk. És tudja, mi derült ki?

Ingattam a fejem, de tudtam.

– Brandon Scope-ot – folytatta Carlson némi hatásszünet után – a maga apja pisztolyával lötték le. Azzal, amit maga örökölt.

Kinyílt az ajtó, egy anya és tizenéves fia lépett ki a folyosóra. A tizenéves a hirtelen megnyúlás és görbedt tartás korszakát élte. Az anya szorosan összepréselt ajkakkal és gögösen fölszegett fejjel jelezte, hogy nem kíváncsi a beszélgetésünkre. A lift felé jöttek.

Carlson mondott valamit az adóvevőjébe. Mindketten hátraléptünk a lifttől, farkasszemet néztünk.

– Akkor most megint gyilkosnak tart, Carlson ügynök?

– Őszintén? – kérdezett vissza felvont szemöldökkel. – Én már semmiben sem vagyok biztos.

Furcsállottam a választ.

– Nyilván tudja, hogy nem vagyok köteles szóba állni magával. Mi több: ha úgy tartja a kedvem, ebben a percben felhívhatom Hester Crimsteint, ő pedig – és ezt maga is tudja – egy pillanat alatt kirántja maga alól a szőnyeget.

Mély lélegzetet vett, de aztán mégsem tagadta.

– Mit akar?

– Adjon nekem két órát.

– Mire?

– Két órát – ismételtem.

Megrágta a választ.

– Egy feltétellel.

– Mi volna az?

– Árulja el nekem, hogy ki az a Lisa Sherman.

Sikerült meglepnie.

– Nem ismerem ezt a nevet.

– Vele kellett volna az este elrepülnie az országból.

Elizabeth.

– Nem tudom, miről beszél – feleltem. – Megjött a lift, csengetett, szétvált az ajtaja. A pengeszájú mama és serdülő fia belépett. A mama visszanezett ránk, intettem, hogy várjanak egy pillanatot.

– Két óra – ismételtem Carlsonra nézve.

Mogorván rábólintott, én meg beszálltam a liftbe.

40

– KÉSTÉL! – rikoltott Shaunára a fotográfus, egy jól-rosszul imitált francia akcentussal beszélő, apró, keszeg emberke.

– Rádásul úgy nézel ki, *comment dit-on*, mint egy kicsavart felmosórongy.

– Húzd le magad, Frédéric! – förmedt rá Shauna; nem tudta, hogy hívják a csenevész figurát, vagy talán csak nem érdekelte. – Egyébként honnan szalajtottak? Brooklynból?

A fotós az égnek lökte a karjait.

– Hát így nem lehet...!

Aretha Feldman, Shauna ügynöke úgy érezte, közbe kell lépnie.

– Ne izgasd fel magad, Francois. Egy kis smink csodát tesz. Mindig ilyen, mikor befut. Egy perc és jövünk. – Aretha Feldman, elkapta Shauna könyökét, de egy pillanatra sem hervadó mosollyal, fél szájjal odasziszegte: – Veled meg mi a franc van?

- Nem kell ez a rossz duma.
- Nekem itt ne játszd a primadonnát.
- Akkor mondjuk, hogy rossz éjszakám volt. Így jó?
- Nem jó. Na, ülj oda a tükör elé.

A sminkes elborzadva a szája elé kapta a kezét Shauna láttán.

- Mik ezek a táskák a szemed alatt? – sikoltott. – A Samsonite-nak fotózol?
 - Haha. – Shauna a székhez lépett.
 - Most jut eszembe – mondta Aretha ez neked jött. – Egy borítékot tartott a kezében.
- Shauna a szemét összehúzza méregette.

– Mi ez?

– Tudja a kánya. Valamilyen futárszolgálat hozta tíz perce azzal, hogy sürgős.

Shauna a kezébe vette és megfordította a borítékot. „Shauna” – mindössze ennyi állt rajta.

Az ismerős kézírás láttán összeszorult a gyomra.

- Várj egy percet.
- Már így is el vagyunk...
- Egy másodperc.

A sminkes és az ügynök hátralépett. Shauna föltépte a borítékot. Egy üres névjegykártya hullt belőle a sminkasztalra. Fölvette. „Gyere ki a mellékesre.” A kézírás ugyanaz.

Próbált egyenletesen lélegezni.

– Valami baj van? – kérdezte Aretha.

– Pisilnem kell – közölte Shauna; őt magát is meglepte, mennyire nyugodt a hangja. –

Merre van a klotyó?

- A folyosó végén balra.
- Mindjárt jövök.

Tizenöt másodperc múlva elfordította a fürdőszoba kilincsgombját. Nem nyílt. Kopogtatott.

– Én vagyok! – súgta.

Hallatszott, hogy félresiklik a retesz. Csend. Shauna mély lélegzetet vett, és megint a kilincshez nyúlt. Ezúttal kinyílt az ajtó. Belépett, de azonnal földbe gyökerezett a lába.

A mosdó előtt egy kísértet állt vele szemben.

Halkan felsikoltott, de rögtön a szájára tapasztotta a kezét."

A barna paróka, a fogyás, a fémkeretes szemüveg sem változtatott a nyilvánvalón.

– Elizabeth...

– Zárd be az ajtót.

Shauna gondolkodás nélkül engedelmeskedett. Mikor megfordult, a barátnője felé indult, de az elhátrált előle.

– Shauna, most ne... Ne haragudj. Nincs sok időnk.

Shauna életében talán először nem talált szavakat.

– Győzd meg Becket, hogy meghaltam – mondta Elizabeth.

– Ezzel már egy kicsit elkéstünk, Elizabeth.

Elizabeth Beck tekintete végigsöpört a helyiségen, mintha kiutat keresne.

– Nem kellett volna visszajönnöm. Hiba volt... Ostobaság. Nem maradhatok. Mondd meg neki, hogy...

– Láttuk a boncolási jegyzőkönyvet, Elizabeth – vágott a szavába Shauna. – Most már nem lehet visszagyömmöszölni a szellemet a palackba.

Elizabeth lehunyta a szemét.

– Mi a fene történt? – kérdezte Shauna.

– Nem lett volna szabad visszajönnöm.

– Igen, ezt már mondtad.

Elizabeth az ajkát harapdálta.

– Muszáj elmennem.
 – Nem teheted.
 – Tessék?
 – Nem futhatsz el megint.
 – Ha maradok, Beck meghal.
 – Már így is halott.
 – Nem értem.
 – Nem is kell. A lényeg, hogy ha megint elhagyod, azt nem éli túl. Nyolc éve várom, hogy túltegye magát rajtad. Te is tudod, hogy így kellett volna lennie. A sebek begyógyulnak, az élet megy tovább... Csak épp Beckre nem érvényes. – Shauna lépett egyet Elizabeth felé. – Nem hagyhatom, hogy megint eltűnj.
 Mindkettejük szeme könnybe lábadt.
 – Engem nem érdekel, miért tűntél el – folytatta Shauna kissé közelebb húzódva. – Engem csak az érdekel, hogy újra itt vagy.
 – Nem maradhatok – felelte erőtlenül Elizabeth.
 – Muszáj.
 – Még akkor is, ha ez Beck halálát jelenti?
 – Igen – vágta rá Shauna. – Még akkor is. Te is tudod, hogy ez az igazság. Ezért vagy itt. Tudod jól, hogy nem tűnhetsz el. És tudod azt is, hogy nem engedlek.
 Shauna megint lépett egyet előre.
 – Rettenetesen belefáradtam már az állandó menekülésbe – sóhajtott Elizabeth.
 – Sejtem.
 – Már nem is tudom, mit csináljak.
 – Én sem. De a menekülés most nem megoldás. Magyarázd meg neki, Elizabeth. Értesd meg vele.
 Elizabeth Beck fölemelte a fejét.
 – Ugye tudod, mennyire szeretem?
 – Tudom.
 – Nem hagyhatom, hogy történjen vele valami.
 – Már késő.
 Ott álltak egymással szemben, alig lépésnyire. Shauna szerette volna magához ölelni Elizabeth-t, de nem mozdult.
 – Tudsz adni egy számot, ahol elérem? – kérdezte Elizabeth.
 – Igen, adott egy mobilszámot...
 – Mondd neki, hogy a delfinnél várom ma este.
 – Miféle delfinnél?
 – Beck tudni fogja.
 Elizabeth Beck ellépett Shauna mellett, kilesett a folyosóra, és kisiklott az ajtón.

41

TYRESE MEG én szokás szerint hátra ültünk. Reggel volt, az ég szürke, mint egy öreg sírkő. A George Washington hídon átérve megmondtam Brutusnak, hol kanyarodjon le. Tyrese kissé lecsúsztotta a napszemüvegét, úgy fürkészte az arcomat. Végül megkérdezte:
 – Hová megyünk?
 – Az apósomékhöz. Várta, hogy folytassam.
 – Rendőr – mondtam.
 – Mi a neve?
 – Hoyt Parker.
 Brutus elmosolyodott, Tyrese szintén.

– Ismerik?

– Személyesen sose dolgoztam vele – felelte Tyrese –, de hallottam már harangozni róla.

– Hogy értsem azt, hogy személyesen nem dolgozott vele?

Tyrese csak legyintett. Elértük a városhatárt. Az elmúlt három napban annyi szürreális élményben volt részem, hogy már föl se vettem, hogy a régi lakásunk környékén két kábítószer-kereskedő társaságában ülök egy színezett üvegű autóban. Részletesen útbaigazítottam Brutust, és csakhamar megérkeztünk az ezernyi emléket idéző Goodhart Road-i kétszintes házhoz.

Kiszálltam; Baltus elhajtott Tyrese-szel. Sötét felhők vesztegeltek fölöttem, villám cikkant át közöttük. Odamentem az ajtóhoz, megnyomtam a hosszan szóló dallamsengő gombját. Ahogy fölemeltem a karom, megint belehasított az előző napi fájdalom; a falat tudtam volna lekaparni kínomban. A szőke ázsiai a legszigorúbb professzornál is simán átment volna anatómiából – ha a nyomás- és fájdalomérzékeny pontokat húzza. Egy pillanatra átsuhant rajtam, mi lett volna, ha Brutus és Tyrese nem lép közbe. Gyorsan elhessegettem a gondolatot. Megint megnyomtam a csengőt.

Végre Hoyt hangja hallatszott.

– Ki az?

– Beck.

– Nincs bezárva.

A kilincsgomb felé nyúltamban megmerevedtem. Furcsa: számtalanszor jártam már itt, de nem emlékeztem rá, hogy Hoyt egyszer is megkérdezte volna, hogy ki az. Sose hátrált meg a közvetlen konfrontációk előtt, előtte nem lehetett ködösíteni. Nem félt semmitől, és ezt lépten-nyomon bizonyította is.

Hátranéztem. Tyrese-nek és Brutusnak már nyoma sem volt – nem okos dolog egy fehér városkában egy rendőr háza előtt lebzselni. Eszembe jutott a Glock. Ahogy ballal a kilincsgombért nyúltam, a jobb kezem közelebb mozdult a fegyverhez. Sose lehet tudni. Elfordítottam a gombot, belöktem az ajtót, és bedugtam a fejem.

– A konyhában vagyok! – kiáltotta Hoyt.

Becsuktam magam mögött az ajtót. Citromillatú légfrissítő szaga érződött; hirtelen undort ébresztett bennem.

– Eszel valamit? – kérdezte Hoyt.

Még mindig nem láttam.

– Kösz, nem.

A nappalin át a konyha felé indultam. A kandallópárkányon régi fényképek álltak, de ezúttal nem rezzentem össze a láttukra. A konyhába lépve nem láttam Hoytot, és már épp sarkon fordultam, mikor egy kar a nyakamra fonódott, és erőteljesen hátrarántott.

– Van nálad fegyver, Beck?

Nem mozdultam, nem is szólaltam meg.

Hoyt elengedte a nyakamat, gyors kézzel végigmotozott, megtalálta a Glockot, kivette, ledobta a padlóra, és arrébb rúgta; koppanva állt meg az asztal lábánál.

– Ki hozott ide? – kérdezte.

– Két barátom – sikerült kinyögnöm.

– Mifélek?

– Mi a fene ez az egész, Hoyt? Megőrültél?

Elhátrált, megfordultam: egy revolver volt az övébe tűzve, annak a markolatán tartotta a kezét. Alig bírtam elszakítani róla a tekintetemet.

– Azért jöttél, hogy megölj? – kérdezte Hoyt.

– Hogy miért?! Nem. – Még mindig a revolvért és a rajta nyugvó kezét néztem. – Mi van veled?

Hoyt borostás volt, a szeme karikás. És imbolygott. Ez ivott, futott át rajtam a gondolat. Nem is keveset.

– Kim hol van? – kérdeztem.

– Jó helyen. – Furcsállottam a választ. – Elküldtem.

– Miért?

– Szerintem tudod te azt.

Tudni még nem tudtam, de már kezdett derengeni.

– Miért motoztál meg, Hoyt?

– Mindig fegyverrel járkálsz, Beck. Engedély nélkül? Ezért le is csukhatnának.

– Tettél te ennél rosszabbat is velem, Hoyt.

Leesett az álla, morgásszerűen felnyögött.

– Kinek a holttestét hamvasztottuk el, Hoyt?

– Neked fogalmad sincs semmiről.

– Arról van, hogy Elizabeth él.

Megroskadt a válla. Egy pillanatig azt hittem, előrántja a revolverét, és lelő, úgy feszültek alkarján az izmok.

– Ül le – mondta halkán.

– Shauna látta a boncolási jegyzőkönyvet. Tudjuk, hogy nem Elizabeth feküdt a hullaházban.

– Ül le – ismételte.

Visszamentünk a nappaliba, leültem a kivénhedt kanapéra, Hoyt velem szembe. Lesírt róla a kimerültség. Úgy nézett ki, mint egy lassan eresztő, szinte észrevétlenül össze-lappadó léghajó.

– Mi történt? – kérdeztem.

Kérdéssel válaszolt.

– Miből gondolod, hogy él?

Tévedtem volna? Lehetséges, hogy ne tudná? Vívódtam, de gyorsan döntöttem: lehetetlen. Látta a holttestet a halottasházban. Ő azonosította. Benne kell lennie. De aztán eszembe jutott az email.

El ne áruld senkinek...

Hiba volt idejönni?

Magamban erre is nemmel válaszoltam. Az az üzenet még ez előtt az egész előtt érkezett, gyakorlatilag egy másik korban. Éreztem, hogy döntenem kell, hogy muszáj valamit csinálnom.

– Láttad? – kérdezte Hoyt.

– Nem.

– Hol van?

– Nem tudom.

Váratlanul fölkapta és kissé oldalra billentette a fejét, és ajkához emelt ujjal csendre intett. Felállt, lábujjhegyen az ablakhoz osont, A relaxa le volt engedve, lécei csaknem összeértek. A rések között lesett ki.

Felálltam.

– Ül vissza.

– Elizabeth bajban van.

Hosszú másodpercekig csak nézett rám.

– És azt hiszed, te tudsz segíteni rajta? – kérdezte, és felhorkant. – Aznap éjjel én mentettem meg mindkettőtök életét. Te mit csináltál ezalatt?

Tehetetlen düh öntött el.

– Leütöttek! – feleltem. – Eszméletlen voltam.

– Pontosan.

– Te... ?! – Alig bírtam megszólalni, elfogyott a tüdőmből a levegő. – Te mentettél meg minket?

– Ülj le.

– Ha tudod, hogy hol van Elizabeth...

– „, akkor most nem beszélgetnénk itt – fejezte be helyettem a mondatot.

Léptem egyet felé. Aztán még egyet.

– Mondd meg – mondtam.

Farkasszemem néztem vele, és hosszú ismeretségünk során most először, álltam is a tekintetét. Egy idő múltán mintha összeroppant volna benne valami. Mintha beletörődött volna valamibe... Nem tudom. Mindenesetre nem mozdultam.

– Van fogalmad arról, mennyire hiányzik nekem a lányod? – kérdeztem egészen halkán.

– Ülj le, Dávid.

– Amíg meg nem mondd, én...

– Megmondom – szakított félbe halkán. – Ülj le.

Visszhátráltam a kanapéig, és lassan leereszkedtem az ülésre. Hoyt a dohányzóasztalra tette a fegyvert.

– Iszol valamit? – kérdezte.

– Nem.

– Pedig nem ártana.

– Most nem.

Vállat vont, odament a régimódi, lehajtható ajtajú bársekreányhoz. Összevissza álltak benne a poharak és a palackok. Bármibe lefogadtam volna, hogy aznap nem először nyitja le a fénye vesztett, politúrozott ajtót. Töltött magának, de nem kapkodta el. Legszívesebben rákiabáltam volna, de láttam rajta, hogy szüksége van némi szíverősítőre. Most szedte össze a gondolatait, rendezgette, rostálta őket. Ki kellett várnom.

A poharat két tenyere közé fogva lerokkadt a szemközti fotelbe.

– Sose kedveltelek igazán – mondta lassan. – Igazából nem is veled volt bajom, és pem is a családdal. Apád rendes ember volt, anyád is megtette, amit el lehetett várni tőle. – Egyik kezével elengedte a poharat, és a hajába szántott. – Viszont mindig az volt a véleményem, hogy a lánnyal való kapcsolatod... – A mennyezetre nézve kereste a megfelelő kifejezést. – Hogy is mondjam... Hátrátatja a fejlődését. Ma már... Azóta rájöttem, hogy milyen hihetetlen szerencsések volt mindkettőtöknek.

Meg se moccantam, még a lélegzésem is lehalkítottam, nehogy kizökkentsem.

– A tóparti esténél kezdem – folytatta. – Onnan, mikor elkapták Elizabeth-t.

– Kik?

Réveteg tekintettel forgatta a poharát.

– Ne szakíts félbe, csak figyelj. – Még mindig a poharára rögzült a tekintete. – Tudod te azt, hogy ki kapta el – mondta. – Vagy mostanára már tudnod kellene. Az a két pofa, akiket nemrég találtak ott eltemetve. – Tekintete hirtelen körbesiklott a szobán, felállt, fogta a fegyverét, megint kilesett az ablakon. Szerettem volna megkérdezni, hogy mégis mire számít, mit lát odakint, de nem akartam megzavarni. – Elég későn értünk a tóhoz az öcsémmel. Majdnem el is késtünk. A földút derekánál akartuk megállítani őket. Emlékszel, hol áll az a két szikla?

Még mindig az ablakban állva hátrapillantott rám. Tudtam, hogy milyen sziklákra gondol. Körülbelül félúton állnak a Charmaine-tóhoz vezető leágazáson. Két hatalmas, csaknem teljesen kerek vándorkő, egymással szemben az út két szélén. Több legenda is magyarázza, hogyan kerültek oda.

– Elbújtunk mögéjük Kennel. Amikor odaérték, kilőttük az egyik kereket. Megálltak megnézni. Mikor kiszálltak, mindkettőt fejbe lőttem.

Még egyszer kipillantott az ablakon, aztán visszaült a foteljébe. Fegyverét a dohányzóasztalra tette, és megint ide-oda forgatta a poharát. Szótlanul vártam a folytatást.

– Griffin Scope bérelte fel őket. Az lett volna a dolguk, hogy vallassák ki Elizabeth-t, aztán öljék meg. Ken meg én szagot kapáink, és rohantunk a tóhoz, hogy megakadályozzuk. – Fölemelte a kezét, mintha csírájában akarna elfojtani egy kérdést, jóllehet eszem ágában sem volt megszólalni. – A hogyanok és a miértek most nem fontosak. A lényeg, hogy Griffin Scope meg akarta gyilkoltatni Elizabeth-t. Neked erről nem kell többet tudnod. És Griffin Scope nem az a típus, aki lemond az elképzeléséről csak azért, mert két emberét hidegre tették. Annyi embert szerez, ahányat akar. Az a fajta mesebeli szörny, akinek ha levágod a fejét, kettő nő helyette. – Rám nézett. – Ezzel a fajta erővel nem veheted föl a harcot, Beck.

Ivott egy hosszú kortyot. Kivártam ezt is.

– Menj vissza gondolatban addig az éjszakáig, és próbáld magad a mi helyzetünkbe képzelni. – A szemembe nézett, szinte szuggerált. – Két ember fekszik holtan egy bekötőúton, akiket a világ egyik legbefolyásosabb embere bízott meg a meggyilkolásoddal. Nincsenek lelki-furdalásai, ha egy-két ártatlant is el kell tenni az útból, hogy hozzád férjen. Mit csinálsz? Tételezzük fel, hogy a rendőrséghez fordulunk. Mit mondunk nekik? Egy ilyen Scope-féle alak nem hagy maga után bizonyítékot, de még ha hagy is, annyi rendőr és bíró van a zsebében, mint ahány hajszál az én fejemen. Kitérné a nyakunkat. Szóval fölteszem neked a kérdést, Beck: ott állsz az úton, előtted két halott. Pontosán tudod, hogy ezzel távolról sincs lejátszva a meccs. Mit csinálsz?

Szónokinak tekintettem a kérdést.

– Én azt csináltam, hogy mindezt elmondtam Elizabeth-nek, ugyanúgy, ahogy most neked. Elmondtam neki, hogy Scope ha kell, miket is eltüntet, hogy hozzáférjen. Ha megszökik, ha teszem azt elrejtőzik, Scope addig kínoz minket, míg ki nem szolgáltatjuk neki. Vagy a feleségemet kapja el. Vagy a te nővéredet. Bármire képes, hogy Elizabeth-t megtalálja és megölje. – Hoyt közelebb hajolt. – Érted már? Rájöttél már az egyetlen lehetséges megoldásra?

Hirtelen minden megvilágosodott előttem.

– El kellett hitetni vele, hogy Elizabeth meghalt.

Elmosolyodott, de úgy, hogy libabőrös lettem tőle.

– Volt egy kis félretett pénzem... Kennek, az öcsémnek valamivel több. Voltak megfelelő kapcsolataink. Elizabeth illegalitásba vonult, kijuttattuk az országból. Levágatta a haját, megtanulta, hogyan álcázza magát, de azt hiszem, ez túlzás volt. Igazából senki sem nyomozott utána. Nyolc éve járja a harmadik világ országait, hol a Vöröskeresztnek dolgozik, hol az UNICEF-nek, mikor milyen szervezethez sikerül hozzácsapódnia.

Türelmet erőltettem magamra. Hoyt Parker nagyon sok mindent nem mondott még el, de már az eddigiek is a lelkem mélyéig megráztak. A valószínűség: él. Mindvégig életben volt ez alatt a nyolc év alatt. Lélegzett, élt és dolgozott... Rettenetesen nehezen bírtam felfogni, olyan volt, mint egy túlságosan bonyolult matematikai feladat, amitől lefagy a számítógép.

– Most bizonyára azon töprengsz, hogy akkor ki volt az a halott, akit felboncoltak.

Bizonytalanul rábólintottam.

– Igazából ez jelentette a legkisebb gondot. A bonctani intézetek tele vannak névtelen halottakkal. Egy ideig jegelik őket, aztán ha senki sem érdeklődik irántuk, elkaparják őket a Roosevel Island-i ingyentemetőben. Csak azt kellett kivárni, míg felbukkant egy nagyjából megfelelő fehér lány. Tovább tartott, mint gondoltam. A lány feltehetőleg valamilyen otthonról vagy intézetből szökött lány lehetett, akiből kurvát csinált az élet, aztán a stricije leszúrta. Persze ez csak feltételezés. Elizabeth meggyilkolását nem hagyhattuk nyitva, Beck. Kellott egy tettes, hogy lezárjuk az ügyet. KillRoyt választottuk. Mindenki tudta, hogy KillRoy egy K betűt éget az áldozatai arcára, ezért ezt mi is megcsináltuk. Most már csak az azonosítás problémája maradt. Először arca gondoltunk, összeégetjük, hogy ne lehessen

felismerni, de akkor jött volna a fogtérkép szerinti azonosítás meg a többi. Úgyhogy erről lemondunk. A hajszíne stimmelt, nagyjából a kora is. Egy kisvárosban dobtuk ki, ahol csak egy kis egyszemélyes halott-kémi hivatal működik. Névtelenül beszóltunk a rendőrségre, és gondunk volt rá, hogy a holttesttel együtt érkezünk a halottkémhez. Akkor már nem is volt más teendőm, mint könnyek között felismerni az áldozatot. A gyilkosságok áldozatainak legnagyobb részét így agnoszkálják. A családtagok azonosítják őket. Úgyhogy felismertem, Ken szintén. Ugyan ki vonta volna kétségbe? Miért hazudna egy apa meg egy nagybáty?

– Örületes kockázatot vállaltatok – mondtam.

– Mit mást tehattünk volna?

– Biztos lett volna más megoldás is.

Hoyt közelebb hajolt, annyira közel, hogy megcsapott a lehelete; erősen érződött rajta az alkohol. Az arca céklavörös volt, látszott, hogy nehezen türtőzteti magát.

– Még egyszer fölteszem neked a kérdést, Beck. Ott állsz azon a kurva bekötőúton két halottal... Persze te így utólag már okosabb vagy, de akkor is: ott állsz azon a kurva bekötőúton két halottal. Mi a rossebet csinálsz?

Nem tudtam mit válaszolni.

– És voltak más problémák is. – Hoyt kissé hátrább húzódott. – Sose lehettünk teljesen biztosak benne, hogy Scope-ék beveszik a trükköt. Az volt a szerencsénk, hogy a két rosszéletűnek a gyilkosság után el kellett volna tűznie az országból. Két Buenos Airesbe szóló repülőjegyet találtunk náluk. Két sehonnai, megbízhatatlan tróger. Ebben szerencsénk volt. Scope-ék bevették, de azért szemmel tartottak minket. Nem annyira azért, mintha úgy gondolták volna, hogy Elizabeth él még, hanem mert attól féltek, hogy esetleg átadott nekünk pár terhelő anyagot.

– Miféle terhelő anyagot?

Elengedte a füle mellett a kérdést.

– Az is valószínű, hogy a házad, a telefonod és a rendelőd nyolc éve be van poloskázva. Mert az enyém igen.

Ez magyarázta az óvatos emaileket. Tekintetem lassan körbevándorolt a nappalin.

– Tegnap kitakarítottam őket – mondta Hoyt. – Efelől nyugodt lehetsz.

Elhallgatott; hosszú percekre csönd ült a szobára. Végül megkockáztattam egy kérdést.

– És miért döntött most úgy Elizabeth, hogy visszajön?

– Mert megőrült! – Most először érződött düh a hangjában. Nem szólaltam meg, ő pedig lassanként lecsillapodott, arcáról fokozatosan elszivárgott a vörösség. – A két elásott halott miatt – mondta halkan.

– Mi van velük?

– Elizabeth követte a híreket az Interneten. Mikor olvasta, hogy előkerült a két halott, ugyanarra gondolt, amire én: hogy Scope-ék esetleg rájöttek az igazságra.

– Mármost arra, hogy él még?

– Igen.

– De egy másik földrészen sokkalta nehezebb lenne megtalálniuk.

– Ezt mondtam neki én is, de erre azt felelte, hogy ezek ettől még nem állnak le, elővesznek engem vagy az anyját. Vagy téged. De nem is tudom, mennyire volt fontos ez az egész. – Megint lehajtotta a fejét.

– Ezt hogy értsem?

– Néha az az érzésem támad, hogy már várta, hogy valami hasonló történjen. – Meglöttyögtette a whiskyjét, halkan koccantak a jégkockák a pohár falához. – Vissza akart jönni hozzád, Dávid. Szerintem ennek a két halottnak a megtalálása csak ürügy volt neki.

Ivott – én hallgattam. Megint odament az ablakhoz, kilesett rajta, visszajött, leült.

– Te jössz – mondta.

– Tessék?

– Szeretném, ha te is elmondanál nekem néhány dolgot. Például hogy hogyan lépett kapcsolatba veled. Hogy hogyan tudtál meglógni a rendőrség elől. És hogy szerinted hol van most Elizabeth?

Tétováztam, de nem túl sokáig: ugyan mit tehettem volna ebben a helyzetben?

– Névtelen emaileket írt virágnyelven, hogy csak én értsem.

– Miféle virágnyelven?

– Múltbeli közös dolgainkra utalt.

Bólintott.

– Tudta, hogy mások is elolvashatják.

– Igen. – Megköszörültem a torkom, mint aki kényes kérdésre készül. – Mennyire ismered Griffin Scope embereit?

– Hogyhogy mennyire? Mármint személyesen? – Hoyt tekintetén látszott, hogy nem érti teljesen.

– Van köztük egy szekrény méretű, kigyúrt ázsiai?

Hoyt Parker arcából minden szín eltűnt. Olyan tisztelettel

vegyes áhítattal nézett rám, hogy azzal se nagyon lepett volna meg, ha keresztet vet.

– Eric Wu... – suttogta.

– Tegnap összefutottam vele.

– Az nem létezik.

– Miért nem?

– Mert akkor már nem élnél.

– Mázlim volt. – Elmeséltem, hogyan történt. Döbbenet hallgatta a beszámolómat.

– Uram az egekben...! – suttogta. – Ha ez a Wu megtalálta Elizabeth-t... – Megrázta a fejét, mint aki így akarja elhessegetni a szeme elé toluló képeket.

– Nem találta meg – mondtam.

– Ebben miért vagy olyan biztos?

– Wu arról faggatott, hogy mit kerestem a parkban. Ha már megtalálta Elizabeth-t, akkor ez miért érdekelte volna?

Lassan bólogatott. Felhajtotta a whiskyjét, odament a bárszekrényhez, töltött még néhány ujjnyit, visszajött és leült; nem tette le kezéből a poharat. Furcsán hatott vele, mint a totyogós kisgyerek, aki a saját cipőjébe kapaszkodva tanul járni.

– Viszont most már tudja, hogy él... – mondta halk, tünődő hangon. – Ez pedig azt jelenti, hogy akkor most ránk szállnak.

– Majd megbánják – feleltem hamis bátorsággal.

– Nem figyeltél arra, amit az előbb mondtam a mesebeli szörnyről, amelyiknek minden levágott feje helyett kettő nő.

– De a legkisebb fiú a végén mindig legyőzi a szörnyeteget.

Keserűen elmosolyodott. Hallgattunk, csak az öreg falióra puha ketyegése hallatszott. Még egyszer végig gondoltam a hallottakat.

– Mondd el a többit is – szólaltam meg végül.

– Nincs jelentősége.

– Ugye köze van Brandon Scope meggyilkolásához?

Ingatta a fejét, de hiányzott belőle a meggyőződés.

– Tudom, hogy Elizabeth igazolta Helio Gonzalez alibijét – erőltettem a témát.

– Ennek nincs jelentősége, Beck. Hidd el nekem.

– Egyszer már hittem, meg is jártam.

Ivott még egy kortyot, de nem nyelte le azonnal, ide-oda forgatta a szájában; láthatóan inkább idő kellett neki, mint whisky. Úgy éreztem, addig kell ütnöm a vasat, amíg meleg.

– Elizabeth Sarah Goodhart néven bérelt egy páncélrekeszt – folytattam. – Abban találták meg azokat a fényképeket.

– Tudom – felelte. – Nagyon kapkodtunk aznap éjszaka. Mármost ott a tónál. Nem tudtam, hogy Elizabeth már odaadta a székulcsot annak a két rohadtnak. A zsebeiket megnéztük, de a cipőjüket nem, bár elméletileg nem volt érdekes, mert sose hittem volna, hogy megtalálják azt a két trógeret.

– Elizabeth nemcsak azokat a fényképeket hagyta abban a páncélrekeszben – folytattam. Elgondolkodva letette a poharát.

– Az apám régi pisztolya is ott volt – mondtam. – Egy harmincnyolcas. Emlékszel rá? Hoyt tekintete réveteggé vált, mint a messzi múltba tekintő embereké.

– Egy Smith & Wesson... Én segítettem neki kiválasztani.

Ha csak gyengén is, de megint remegni kezdett a bensőm.

– Tudtad, hogy Brandon Scope-ot azzal a fegyverrel lötték le?

Szorosan lehunyta a szemét, mint a gyerek, aki egy rossz álmot akar így elhessegetni.

– Mondd el, mi történt, Hoyt.

– Tudod te azt.

Erősödött bennem a remegés.

– Azért csak mondd el.

– Elizabeth lötte le Brandon Scope-ot.

Pörölycsapásként ért minden egyes szó. Azon vettem

észre magam, hogy már szinte szédülök, annyira rázom a fejem. Tudtam, hogy ez nem igaz.

– Együtt dolgozott Brandonnal abban a jótékonyági egyletben. Csak idő kérdése volt, hogy mikor jön rá az igazságra, mármint hogy Brandonnak ez csak kirakat, és valójában ócska kis balhékban utazik, a nagy vagányt játssza. Kurvákat futtat, narkót árul meg a jó ég tudja, mit csinál még.

– Elizabeth erről sose beszélt nekem.

– Másnak se beszélt róla, Beck, de Brandon így is szagot fogott. Figyelmeztetésként kékre-zöldre verte. Én ezt persze akkor még nem tudtam, mert Elizabeth velem is megettette azt a karambolhistóriát.

– Akkor sem ő ölte meg.

– Önvédelemből tette. Mikor nem hagyta abba a vizsgálódást, Brandon betört hozzá, de akkor már kés is volt nála. Nekiesett Elizabeth-nek... ő meg lelőtte. Színtiszta önvédelem.

Még mindig ingattam a fejem.

– Sírva hívott fel – folytatta Hoyt. – Kocsiba vágtam magam, átmentem hozzátok. Mire odaértem, Brandon már nem élt. – Sóhajtott. – Elizabeth-nél ott volt a pisztoly. Zokogott, hogy hívjam ki a rendőrséget, de lebeszéltem. Önvédelem vagy sem, Griffin Scope megölné vagy még valami annál is borzalmasabbat művelne vele. Kértem, hogy adjon nekem pár órát. Remegett, mint a nyárfalevél, sírt, de végül ráállt.

– Te meg elvitted Brandont – mondtam.

– Igen. – Lepillantott a szőnyegre, mintha váratlanul valami érdekességet vett volna észre rajta. Hosszan nézegette, mire megint fölemelte a fejét. – Gonzalezről tudtam. Az egy megrögzött bűnöző. Ismerem a fajtáját. Ráadásul korábban egyszer már bizonyíték hiányában fölmentették egy emberölési vád alól. Nála jobb bűnbakot keresve sem találhattak volna.

Kezdett derengeni a háttér.

– És ezt Elizabeth nem hagyhatta.

– Hát ez az – bölintott keserű fintorral Hoyt. – Mikor meghallotta, hogy Gonzalezt letartóztatták, elhatározta, hogy alibit igazol neki. Hogy megmentse az egyébként, a régebbi ügye miatt *jogos* büntetéstől. – Megcsóválta a fejét. – Hülyeséget csinált. Ha hagyja, hogy azt a mocskot elítéljék, azzal ennek az egész históriának vége lett volna, ráadásul egy rohadt görénnyel kevesebb szaladgálna szabadlában.

– Szóval Scope emberei rájöttek, hogy hamis az alibi.

– Igen. Valami belső ember megsúgta nekik. Akkor kezdtek a saját szakállukra nyomozni. A többi már nyilvánvaló.

– Szóval azt a rémséget aznap este ott a tónál... Bosszúból csinálták.

Hoyt elgondolkozott.

– Részben – bólintott végül. – És hogy eltussolják az igazságot Brandon Scope körül. Ő akkor már mártír volt, példakép. A neve tisztaságának megőrzése sokat jelentett az apjának.

Meg a nővéremnek, gondoltam.

– Még mindig nem értem, miért őrizgette a széfben azokat a dolgokat.

– Bizonyítékok voltak – felelte Hoyt.

– Mire?

– Hogy ő ölte meg Brandon Scope-ot. És hogy önvédelemből tette. Hiába történt, ami történt, Elizabeth nem akarta, hogy esetleg valaki mást ítéljenek el azért, amit ő tett. Naiv volt, nem gondolod?

Nem, nem gondoltam. Mozdulatlanul ülve, magam elé meredve próbáltam megemészteni az igazságot, de sehogy sem sikerült. És azért nem sikerült, mert nem ez volt a teljes igazság – ezt nálam jobban senki sem tudta. Néztam az apósomat, megereszkedett vonásait, gyérülő haját, még mindig tiszteletet parancsoló, de már hanyatlásnak indult figuráját. Azt hitte, tudja, mi történt valójában a lányával. Nem is álmodta, mekkorát téved.

Megdördült az ég, eleredt a zápor, apró, dühös kis öklökként verték a tetőt a kövér esőcseppek.

– Nekem azért elmondhattad volna – mondtam.

Megrázta a fejét, de ezúttal nagyobb meggyőződéssel.

– És akkor mit csináltál volna, Beck? Utánamész? Együtt menekültök? Rájöttek volna, és mindnyájunkat megöltek volna. Téged is figyeltek. Még mindig figyelnek. Mi nem szóltunk senkinek, még az anyjának sem. És ha meg akarsz győződni róla, hogy helyesen tettük, amit tettünk, hát csak nézz körül. Nyolc év telt el azóta. Elizabeth nem tett mást, csak küldött neked pár névtelen emailt. Te is látod, mi lett belőle.

Becsapódott egy kocsiajtó. Hoyt mint egy nagy macska szökkent az ablakhoz, és megint kilesett.

– Ugyanaz a kocsis, amelyikkel jöttél. Két fekete ül benne.

– Velem vannak.

– Biztos, hogy nem Scope emberei?

– Száz százalék. – Mintegy végszóra megszólalt a mo-bilom. Fölvettem.

– Minden oké, zsoké? – kérdezte Tyrese.

– Igen.

– Pattanjon ki.

– Miért?

– Bízok abban a zsében?

– Nem feltétlenül.

– Pattanjon ki.

Közöltem Hoyttal, hogy mennem kell, de annyira lehangolódott, hogy csak legyintett. Mozdulatlanul nézte, hogy odamegyek a Glockért, és az övembe tűzöm.

Tyrese és Brutus a ház előtt várt. Az eső valamelyest alábbhagyott, nem mintha bármelyikünket is érdekelt volna.

– Jött egy hívása, doki – mondta Tyrese. – Álljon oda.

– Miért?

– Bizalmas. Nem akarom hallani.

– Én megbízom magában, Tyrese.

– Csak tegye, amit mondtam, doki.

Hallótávolságon kívülre mentem. A ház felé pillantva

észtevettem, hogy kissé lehúzódik a relaxa egyik léce.

Visszanéztem Tyrese-re: intett, hogy emeljem a fülemhez a telefont. Egy-két másodpercig semmit sem hallottam benne, aztán Tyrese hangja hallatszott. – Tiszta a levegő, beszéljen.

– Találkoztam vele. – Shauna volt az. Meg se moccantam.

– Azt mondta, ma este vár a delfinnél. Megértettem. A vonal megszakadt. Visszamentem Tyrese-hez és Brutushoz.

– El kell mennem valahova, de úgy, hogy nem követhetnek.

Tyrese Bmtusra pillantott.

– Ugorjon be.

42

BRUTUS ÚGY hajtott, mint egy örült: egyirányú utcákban forgalommal szemben; hirtelen U-kanyarokkal; jobb oldali sávból, tilosnál, be balra nagy ívben egy kereszteződésbe. Pályacsúcsot futottunk, ebben biztos vagyok.

Az iselini Metro Parkból húsz perc múlva indult egy vonat Port Jervis felé. Miután kitétek, Brutus a kocsiban maradt, Tyrese viszont elkísért a pénztárhoz. Miután megvettem a jegyet, kezem nyújtottam Tyrese-nek. Nem fogta meg, inkább átölelt.

– Köszönöm – mondtam halkán.

Elengedett, vállait megmozgatva helyükre igazította zakója hatalmas válltömeseit, és mutatójával följebb tolta orrnyergén a napszemüvegét.

– Bármikor – felelte. Sarkon fordult, és visszament a kocsijához.

A szerelvény menetrendszerűen indult. Kerestem egy helyet, leroskadtam. Próbáltam semmire sem gondolni: nem ment. A vagonban rajtam kívül csak két hatalmas hátzissákkal felszerelkezett egyetemista lány ült, halkán fecserésztek. A szemközti ülésen egy napilap hevert, egy afféle helyi bulvárlapocská. Odamentem, elvettem. A vezető anyag egy fiatal színésznőcskéről szólt, aki tetten értek egy áruházban, mikor parfümöt lopott. Szórakozottan lapozgattam, míg egyszer csak megakadt a szemem egy képen: engem ábrázolt. A körözött bűnözőt. Megdöbbsentett a látvány: olyan voltam rajta, mint egy terrorista.

Tulajdonképpen nem is olvastam el a cikket, inkább csak úgy végigsiklott rajta a szemem, de a neveket azért láttam. Ott volt a tónál talált két halott neve. Az egyik ismerősnek rémlett.

Melvin Bartola.

Ez nem létezik.

Ledobtam az újságot, végigrohantam a vagonokon, tolóajtókat rántottam föl, mígnem a harmadik kocsitúlsó végén végre megtaláltam a kalauzt.

– Mi a következő állomás? – kérdeztem.

– Ridgemont.

– Van ott valahol egy közkönyvtár?

– Könyvtár? – nézett rám megrökönyödve. – Tudja a nehézség.

Azért leszálltam.

ERIC WU megtornáztatta az ujjait, majd egy rövid, erőteljes lökészel betaszította az ajtót.

Nem volt nagy ügy kideríteni, ki az a két fekete, aki segített Dávid Becknek megszökni. Lany Gandle-nek a rendőrségen is megvoltak a maga beépített emberei. Wu elmesélte nekik, hogy nézett ki a két illető, aztán nekiállt fényképalbumokat nézegetni. Jó néhány órányi nézelődés után ismerősnek találta egy Brutus Cornwall nevű nehézfiú fizimiskáját. Két-három telefonhívás után kiderült, hogy egy Tyrese Barton nevű passzer testőre.

Ennyi.

A biztosítólánc elpattant, az ajtó bevágódott, a kilincsgomb nekicsattant a falnak. Latisha meglepetten fölkapta a fejét, fel is sikoltott volna, de Wu gyorsabb volt: tenyerével

betapasztotta a száját, és a füléhez hajolt. Mögötte egy másik férfi jött be, szintén Gandle embere.

– Psszt! – sziszegte szinte gyöngéden Wu.

TJ a szőnyegen ülve lyukas fakorongokat próbált nagyság szerinti rendben egy arasznyi rúdra húzni. A zajra felkiáltott.

– Mama!

Eric Wu rámosolygott, elengedte Latishát, és a szőnyegre térdelt. Latisha utánakapott volna, de a másik férfi nem engedte mozdulni. Wu a kisfiú fejére tette hatalmas kezét, szórakozottan végigsimított rajta, és Latishára nézett.

– Hol van Tyrese? – kérdezte.

A VONATRÓL leszállva taxiba vágódtam, és egy autókölcsönzőhöz vittem magam. A pult mögött álló tisztviselő elmondta, hogyan találom oda a könyvtárhoz. Alig három perc múlva meg is találtam. A Ridgemonti Közkönyvtár egy neokoloniál stílusban épült, modern intézmény, hatalmas ablakokkal, bükkfa polcokkal, galériával – még egy kis kávézója is van. Az első emeleti fogadópultnál találtam egy fáradt arcú, szürke kosztümös könyvtárosnőt, és megkérdeztem, lehet-e náluk internetezni.

– Van valamilyen igazolványa? – kérdezte.

Odaadtam.

– Megyei lakosnak kell lennie – mondta rápillantva.

– Nagyon kérem... Nagyon fontos volna.

Elutasításra számítottam, de meglágyult.

– Meddig tartana?

– Pár percig.

– Ott az a számítógép – mutatott a hátam mögé. – Tíz percig bárki használhatja.

Megköszöntem, és leültem a géphez. A Yahoo! keresőjével megkerestem Bergen és Passaic megye legnagyobb napilapja, a *New Jersey Journal* honlapját. Pontosán tudtam, melyik számot keresem: tizenkét éve, január tizenkettedike. Rákattintottam az archívumra, és bepötyögtem, mit keresek. Az archívumuk még csak hat évre visszamenően volt feldolgozva és számítógépre téve.

Ez nem jött be.

Visszarohantam a könyvtárosnőhöz.

– Kéne nekem a *New Jersey Journal* tizenkét évvel ezelőtti évfolyama.

– Az archívumukban nem találta?

– Csak hat évre visszamenőleg van fent.

– Akkor mikrofilm. – Forgószéke karfájára csapta a tenyerét, és felállt. – Melyik hónap?

– Január.

Nagycsontú, nehéz léptű asszony volt. Odament az egyik fiókos szekrényhez, az egyik rekeszből elővette a tekercset, segített befűzni az olvasógépbe, aztán magamra hagyott.

Úgy játszottam a keresőgombbal, mint egy új motorkerékpár gázadagolójával. A mikrofilm száguldott az optika előtt, pár másodpercenként megálltam megnézni, hol tart. Két percbe se telt, megtaláltam a keresett dátumot. A cikk a harmadik oldalon volt.

Alighogy elolvastam a címet, máris gombóc gyűlt a torkomba.

Időnként még ma fékcsikorgásra riadok fel álmomból, mintha ma is ott lennék, ahol történt. Még ma is fáj – talán nem annyira, mint Elizabeth elvesztésének éjszakája, de ekkor szembesültem először közvetlenül a halandósággal és az igazi tragédiával, és az ilyesfajta élményeken kevesen tudják egy életre túltenni magukat. Nekem mindenesetre nem sikerült. Ma, tizenkét év múltán is élesen emlékszem arra az éjszakára, a csengő hajnali megszólalására, az ajtó előtt álló ünnepélyes arcú rendőrökre, Hoytra, aki ott állt közöttük, halk, gondosan megválogatott szavaikra, hitetlenkedésünkre, a lassan földerengő valóságra,

Linda elkínzott arcára, a könnyeimre, anyámra, aki még akkor sem hitte el, és még ő nyugtatgatott, ne sírj, fiam, mondogatta, pedig akkor már nagyon meggyötörte a betegsége, alig állt a lábán, ne légy már ilyen gyerekes, mondogatta, makacsul kitartott amellett, hogy nincs semmi baj, mígnem egyszer csak odahajolt hozzám, egészen közel, milyen óriásiak a könnyeid, mondta, mint egy kisgyereké, nem egy felnőtté, megérintette az egyiket, elmorzsolta a hüvelyk- és a mutatóujja között, hagyd már abba, Dávid! – kiáltott rám egyre fokozódó dühvel, mert nem bírtam abbahagyni, aztán sikoltozni kezdett, sikoltzott, míg Linda és Hoyt közbe nem lépett; belenyomtak valami nyugtatót – nem először, és nem is utoljára. Mint valami szökőár, úgy tört rám az emlék. Elolvastam a cikket.

SZAKADÉKBA HAJTOTT *Egy ember meghalt, az ok ismeretlen* Ma hajnalban 3 óra tájban a New York-i államhatár közelében Stephen Beck Green River-i lakos Ford Taunusával a Mahwah hídjáról a folyóba hajtott. A korábbi hóvihár miatt csúszós volt az útpálya, de a baleset okát hivatalosan még nem közölték. A baleset egyetlen szemtanúja, Melvin Bartola, Cheyenne-i kamionsofőr elmondta, hogy...

Abbahagytam az olvasást. Akkoriban mindenki azt vitatta, hogy vajon öngyilkosság vagy baleset történt-e. Most már tudtam, hogy egyik sem.

– MI VAN? – kérdezte Brutus.

– Nem tudom, hapsikám – felelte Tyrese, majd elgondolkodva hozzátette: – Nem akarok visszamenni.

Brutus nem válaszolt. Tyrese egy oldalpillantást vetett rá. Harmadik elemiben kezdtek együtt lógni. Brutus már akkor se volt az a szószátyár fajta, valószínűleg az vette el tőle a kedvét, hogy naponta minimum kétszer alaposan megruházták: egyszer a suliban, egyszer odahaza. Ez egészen addig tartott, míg ki nem ókuhlálta, hogy ezt csak egyetlen módon élheti túl, mégpedig úgy, hogy ő lesz az egész környék legveszélyesebb vagánya. Tizenegyes évesen már pisztollyal járt iskolába, és nekifogott kigyúrni magát. Tizennégy évesen ölt először embert.

– Te még nem fáradtál bele, Brutus?

Brutus vállat vont: ki nem? Ólomnehezen, mozdíthatatlanul feküdt rájuk a valóság. Tyrese mobilja felcincogott.

– 'gen.

– Hahó, Tyrese.

Tyrese nem ismerte ezt a hangot.

– Ki vagy?

– Tegnap futottunk össze egy fehér furgonban.

Tyrese ereiben megdermedt a vér. A Bruce Lee. Hogy az a szájba...

– Mi akarsz?

– Van itt valaki, aki szeretne üdvözölni.

Rövid csönd, majd TJ hangja.

– Szia, apuci!

Tyrese lekapta a napszemüvegét, minden izma megfeszült.

– TJ! Hogy vagy, fiam?

TJ helyett Eric Wu válaszolt.

– Beck doktort keresem, Tyrese. TJ-vel együtt nagyon reméljük, hogy segítesz megtalálni.

– Nem tudom, hol van.

– Hát az bizony kár.

– Esküszöm az élő istenre, hogy nem tudom.

– Értem – mondta Wu. – Tartanád egy pillanatig? Szeretném, ha hallanál valamit.

FÚJT A szél, ringtak-bókoltak a fák, a naplemente bíbornarancsa lassanként ónszínbe fakult. Megborzongatott, mennyire emlékeztet a levegő érzete arra a bizonyos nyolc év előtti estére, mikor utoljára jártam errefelé.

Jó lett volna tudni, hogy Griffin Scope emberei szemmel tartják-e még a Charmaine-tavat. Igazából nem számított, Elizabeth okosabb volt ennél. Ahogy mondtam már, mielőtt a nagyapám megvette a területet, egy nyári tábor működött itt. Elizabeth üzenete, a Delfin, az egyik faház neve volt, abban aludtak a legnagyobb srácok, az volt legmélyebben az erdőben; ritkán merészkedtünk el odáig.

Bérelt kocsim bedöcögött a tábor valamikori gazdasági bejáratának már csak nyomokban létező kapuján. A főbejárathoz vezető útról már nem is lehetett látni, annyira beszötte az aljnövényzet, de a kapufélfák között még ott lógott a rozsdás lánc és rajta a festését féltényérnyi foltokban vedlő „Magánterület! Tilos az átjárás!” tábla. Megállítottam a kocsit, leakasztottam és a kapufélfára tekertem a láncot. Miután visszaültem a volánhoz, a régi étkezde felé gurultam tovább. Nem sok maradt belőle. Elrozsdált, megroskadt, felborult tűzhelyek, pár lábos és fazék, egy üst – többségük félig földbe süppedve. Ahogy kiszálltam, megcsapott a növényzet üde, édes lehelete. Nem akartam apámra gondolni, de a tisztáson, ahonnan már látszott a tó és törékeny felszínén megpillantottam a szikrázó holdfényhidat, újra hallottam a régi kísértetek hangjait, és felötlött bennem, nem *bosszúért* kiáltanak-e.

Nekivágtam az ösvénynek, amely gyakorlatilag szintén alig létezett már. Furcsa, hogy Elizabeth épp ide hívott. Sose szeretett a régi tábor romos épületei között játszani. Linda meg én ezzel szemben nem győztünk lelkendezni, ha nagy néha belebotlottunk egy-egy ócska hálósákba vagy frissen felbontott konzervdobozba, és rendszerint nyomban össze is vitatkoztunk, hogy vajon miféle csavargó hagyhatta itt, és hogy még a közelben ólálkodik-e valahol. Elizabeth-t, akinek több esze volt, mint kettőnknek együtt véve, nem érdekelték az ilyen fajta kalandok, ódzkodott a furcsa helyektől és a bizonytalanságtól.

Tíz percig tartott, amíg odaértem. A házikó meglepően jó állapotban volt: az oldala, a teteje, jóllehet az ajtóhoz felvezető négy-öt fokos lépcsőből alig maradt valami. A Delfin rétegelt lemezből kivágott jele, ha fejjel lefelé és színtelenre fakulva is, még ott fityegett egy szögön az ajtó fölött. A gerendából rótt szerkezet nem riasztotta vissza az indákat, a mohát és a számtalan, számomra névtelen növényfajt: bekerítették, elborították, bekúsztak az ablakokon, a réseken, annyira befonták, hogy már alig-alig tetszett ki a természetes környezetből.

– Hát visszajöttél – riasztott meg egy hang.

Egy férfihang.

Ösztönösen reagáltam. Félreugrottam, elestem, estemben előrántottam és célzásra emeltem a Glockot. A férfi nyugodtan fölemelte a kezét. Sűrű szakálla olyan volt, mint egy szarkafészek, hosszú haja filcesen összetapadt. Ruházata rongyokban lógott rajta. Egy pillanatig azt hittem, visszakerültem a városba, és egy hajléktalan kéregető áll előttem. Csak állt, egyenesen a szemembe nézett, és nem mozdult.

– Maga meg ki a fene? – kérdeztem.

– Rég láttalak, Dávid.

– Nem ismerem magát.

– Tudom. Én viszont ismerlek. – A faház felé intett a fejével. – Meg a nővéredet is. Itt játszottatok annak idején.

– Nem értem.

Elmosolyodott. Minden foga megvolt, fehérén villogtak szakálla bozontjában.

– Én vagyok a Mumus.

Egy pillanatra teljes csönd támadt, mintha megdermedt volna a természet. Végül néhány tóra ereszkedő vadliba gágogása törte meg a különös igézetet.

– Mit akar? – kérdeztem.

– A világon semmit – felelte még mindig mosolyogva.

– Leengedhetem végre a kezem?

Bólintottam, de a fegyvert nem tettem el. Belegondoltam a válaszába, és megkérdeztem:

– Mióta bujkál itt?

– Hát úgy nagyjából... – kezdte lassan, mint aki most próbálja fejben kiszámítani – ... úgy harminc éve. – Döbbsent arckifejezésem láttán elvigyorodott. – Bizony ám... Ilyen apró korod óta ismerlek. – Térdmagasságot jelzett vízszintesre fordított kezével. – Láttalak felnőni, Dávid, és láttalak...

– Elhallgatott. – Rég jártál errefelé.

– Ki maga?

– Jeremiah Renway.

Semmit sem mondott a neve.

– A törvény elől bujkálok.

– Akkor most miért jött elő?

Lebiggyesztette az ajkát.

– Talán mert örülök, hogy látlak.

– És honnan tudja, hogy nem jelentem föl?

– Onnan, hogy az adósom vagy.

– Mivel?

– Megmentettem az életed.

Úgy éreztem, megnyílik alattam a föld.

– Mit csinált?!

– Mégis mit gondolsz, ki húzott ki a vízből?

Csak álltam, mint egy faszent.

– Mit gondolsz, ki cipelt be a házba? Ki hívott mentőt?

Csak tátogtam, mert nem jött ki hang a számon.

– És mit gondolsz – kérdezte egyre szélesebb vigyorral – ki ásta ki azokat a holttesteket, hogy megtalálják őket?

Eltartott egy ideig, mire képes lettem megszólalni.

– Miért tette? – préseltem ki a szavakat.

– Őszintén szólva nem is tudom – válaszolta. – Egyszer régen tettem valami rosszat, és talán úgy éreztem, hogy ezzel jóvátehetem.

– Eszerint maga látta, amikor...?

– Mindent láttam – fejezte be helyettem a mondatot. – Láttam, hogy elrángatják a feleségedet. Láttam, hogy téged lecsapnak egy baseballütővel. Hallottam, hogy megígérik a feleségednek, hogy ha elárulja, hogy hol van egy bizonyos valami, akkor kihúznak. Láttam, hogy a feleséged odaadott nekik egy kulcsot. Röhögtek, betuszkolták a kocsiba, téged meg otthagyták a vízben.

– Látta, hogyan lötték le őket?

Megint elmosolyodott.

– Elég sokat fecsegtünk már, fiam. Már várja magát. – Beszökkent a fák közé, elszaladt, mint egy szarvas. Csak álltam és néztem utána, míg el nem tűnt.

A fa.

Rohantam. Ágak csapódtak az arcomba, de nem érdekelt, nem törődtem se a lábam, se a tudóm tiltakozásával. Végre feltűnt az oszlopforma szikla, és elkanyarodott az ösvény.

Ott állt a fa.

Odamentem hozzá, szememben feltolultak a könnyek.

A kéregbe vésett kezdőbetűinket – E. P. + D. B. – megbarnította az idő, ugyanígy a tizenhárom rovást. Egy percig mozdulatlanul álltam, aztán bizonytalanul, óvatos mozdulattal végigsimítottam a bevésésen. Nem a kezdőbetűkön. Nem a tizenhárom rováson. Ujjaim a nyolc friss, fehér és a fanedvtől még kissé ragadós rovást tapintották végig.

Ekkor hallottam meg a hangját.

– Tudom, hogy szerinted hülyeség.

Felrobbant a szívem. Megfordultam, és ott állt Elizabeth.

Nem bírtam mozdulni, nem bírtam megszólalni, csak néztem az arcát, azt a gyönyörű arcát, és azt a csodálatos szempárt. Úgy éreztem, mintha egy feneketlen aknába zuhannék. Keskenyebb lett az arca, vonásai kissé határozottabbak. Soha életemben nem láttam még ilyen tökéletességet.

Felrémlettek előttem csalóka álmaim, az éjszakai menekvések percei, mikor a karjaimban tartottam, simogattam, de közben máris éreztem, hogy távolodom, mert még azokban az áldásos pillanatokban is tudtam, hogy ez nem valóság, és hamarosan visszazuhanok az ébrenlét világába. Rám nehezült a félelem, hogy ez is csak álom; olyan irdatlan súllyal feküdt rám, hogy kipréselte tudómból a lélegzetet.

Elizabeth mintha olvasott volna a gondolataimban. Bólintott, mintegy jelezve, hogy igen, ez most valóság. Tétován lépett egyet. Lélegezni is alig bírtam, de a fára mutattam, és azt mondtam:

– Szerintem romantikus.

Fojtottan felzokogott, és odaugrott hozzám. Tiszta erőből magamhoz szorítottam. Szorosan lehunytam a szemem. Orgona- és fahéjillata volt a hajának. A mellemre hajtotta a fejét, és zokogott. Csak öleltük, szorítottuk egymást. Még mindig... Hogy is mondjam? Passzolt hozzám. Testünk körvonalai, hajlatai pontosan illeszkedtek egymáshoz. Tenyerembe fogtam a tarkóját. A haja rövidebb volt, de a tartása nem változott. Reszketett.

Első csókunk heves, ismerős és ijesztően kétségbeesett volt: két felszínre bukkanó ember találkozása, akik rosszul mérték fel a mélységet, amelybe lemerültek. Érzések százai suhantak keresztül rajtam; nem próbáltam meghatározni őket. Csak hagytam, hadd járjanak át.

Végre fölemelte a fejét, és a szemembe nézett.

– Bocsáss meg – mondta.

Mintha megint darabokra hasadt volna a szívem. Magamhoz szorítottam, és arra gondoltam, hogy többé már sosem engedem el.

– Soha többé ne hagyj el – mondtam.

– Soha.

– Megígéred?

– Megígérem.

Még mindig átölelve tartottuk egymást. Éreztem bőre csodáját, éreztem háta megfeszülő-elernyedő izmait. Megcsókoltam hattyúnyakát. Miközben szorítottam, még az égre is felpillantottam. Hogyan lehetséges, hogy ez most nem csak egy újabb kegyetlen tréfa? Hogy lehet, hogy él és megint itt van velem?

Nem érdekelt. Nem érdekelt más, csak az, hogy ez most valóság legyen. És hogy örökké tartson.

Így álltunk, egymást átölelve, mikor a mobilom hangja, mint valami gonosz ébresztőóra, máris kifelé húzott ebből a valóra vált álomból. Először föl se akartam venni, de az előzmények után nemigen maradt választásom. Egymáson kívül is voltak még szeretteink, akiket nem hagyhattunk egyszerűen a sorsukra – ezt mindketten tudtuk. Fél karral még mindig átölelve Elizabeth-t – soha többé nem akartam elengedni a fülemhez emeltem a telefont, és behallóztam.

Tyrese volt, és miközben beszélt, már éreztem, hogy pillanatokon belül megint fölbredek.

A RIKER Hill-i általános iskola mögötti néptelen játszótéren állítottuk le a kocsit. Egymás kezét fogva indultunk el. Még így, este is érzékeltem, hogy nem sok minden változott itt azóta, mikor még ide jártunk játszani, csak épp a hinták és a mászóókák lettek biztonságosabbak az alájuk terített puha föld révén. Sobel tanárnő ablaka alatt is elsétáltunk, de már oly távoli volt az az idő, mikor betűvetésre tanított minket, hogy épp csak átsuhant rajtunk némi nosztalgia. Kéz a kézben vágunk át a szomszédos kiserdőn is. Egyikünk se járt ezeken az ösvényeken húsz éve, de még emlékeztünk az útra. Tíz perc múlva megérkeztünk a Parker család Goodhart Road-i háza kertjébe. Megálltunk. Ránéztem Elizabeth-re: párás szemmel nézte a szülői házat.

– Anyád sem tudta? – kérdeztem.

Megrázta a fejét, és felém fordult. Lassan elengedtem a kezét.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Nem tehetek mást.

Nem adtam neki időt, hogy vitassa, elindultam a ház felé. A tolóajtóhoz érve odahajoltam az üveghez, kezemmel leányékkoltam a tükrözést, és benéztem. Nem láttam Hoyt-ot. Hátrakerültem, a hátsó ajtó nyitva volt. Bementem. Sehol senki. Már épp ki akartam menni, amikor észrevettem, hogy fény gyúl a garázsban. Átmentem a konyhán, át a mosóhelyiségen, és lassan benyitottam a garázsba.

Hoyt Parker a Buickja vezetőülésén ült, kezében egy üveg whiskyvel. A motor nem járt. Mikor benyitottam, fölemelte a piztolyát, majd látva, hogy én vagyok az, leengedte. Odamentem, és beültem mellé. Egy rendőrségi harmincnégyes hevert a combjai között, az ülésen

– Mit akarsz, Beck? – kérdezte. Kissé nehezen forgott a nyelve.

Teátrálisan, ráérősen az ülés támlájának vetettem a hátamat.

– Mondd meg Griffin Scope-nak, hogy engedje el a gyereket.

– Nem tudom, miről beszélsz – felelte minden meggyőződés nélkül.

– Kenőpénzről, csúszópénzről, lekenyerezésről, Hoyt. Nevezd, ahogyan akarod. Már tudom az igazságot.

– Egy nagy szart, azt tudsz te.

– Beszéljünk egy kicsit arról az estéről, amikor ott a tónál rábeszélted Elizabeth-t, hogy ne szóljon a rendőrségnek.

– Ezt már megbeszéltük egyszer.

– De engem még érdekelne egy és más, Hoyt. Például hogy igazából mitől féltél: attól, hogy megölik Elizabeth-t, vagy attól, hogy téged is letartóztatnak?

Lustán rám emelte a szemét.

– Ha nem beszéltem volna rá, hogy meneküljön, ma már nem élne.

– Ezt nem kétkeltem – feleltem –, de akkor is kapóra jött neked a dolog. Két legyet üthettél egy csapásra. Megmentetted a lányod életét, te pedig megúszad a börtönt.

– És ugyan miért sítottak volna le?

– Tagadod, hogy Scope-tól kaptad a mellékesedet?

Elhúzta a száját. – Azt hiszed, én vagyok az egyetlen, aki elfogadta a pénzüket?

– Nem hiszem.

– Akkor nekem miért lenne több okom az izgalomra, mint bármely más zsamnak?

– Amiatt, amit csináltál.

Alaposan meghúzta az üveget, megkrákgottatta az ital.

– Egy bűdös szót se értek abból, amit itt összezagyválsz.

– Tudod, hogy mi után nyomozott Elizabeth?

– Brandon Scope illegális tevékenysége után – felelte. – Brandon kiskorú lányokat futtatott, drogot árult nagyban. Megjátszotta az alvilág császárat.

– És még? – Igyekeztem úrrá lenni belső remegésemen.

– Mi az, hogy „és még”?

– Az, hogy ha Elizabeth tovább kutatott volna, esetleg valamilyen komolyabb dolgot is kideríthetett volna. – Mély lélegzetet vettem? – így van, Hoyt?

Ahogy kimondtam, megereszkedett az arca. Elfordította a fejét.

– Gyilkosságot mondtam. Követtem a tekintetét, de csak a fali pecektáblára akasztott szerszámokat láttam. – Nem Elizabeth volt az első, aki szerette volna holtan látni Brandon Scope-ot. – Nem folytattam, kivártam, míg újra rám néz. Eltartott egy ideig. És akkor megláttam a szemében. Nem pislogott, nem próbálta leplezni. Ő is tudta, hogy kiolvasom belőle.

– Te ölted meg az apámat, Hoyt?

Megint ivott egy hosszú kortyot; egy ideig a szájában tartotta, aztán lenyelte; ezúttal nem krákogott.

– Rosszabb – válaszolta, és lehunyta a szemét. – Elárultam.

Robbanáspontig forrt bennem a düh, de a hangom önmagam számára is meglepően nyugodt maradt.

– Miért csináltad?

– Hagyjuk ezt, Dávid... Mostanra nyilván magadtól is rájöttél már.

Kis híján megütöttem, de uralkodtam magamon: egyelőre inkább szomjaztam az igazságot, mint a bosszút.

– Az apám Brandon Scope-nál dolgozott – mondtam.

– Sőt: Griffin Scope azzal bízta meg, hogy tartsa rajta a szemét, adjon tanácsokat neki, próbálja meg jó irányba terelni. Apád nagyon sok időt töltött Brandonnal.

– Akárcsak Elizabeth.

– Igen.

– És apám egyszer csak rájött, hogy ki is valójában Brandon Scope. Igaz?

Hoyt csak ivott.

– Nem tudta, mit csináljon – folytattam. – Szólni nem mert, de magában tartani sem bírta. Gyötörte a bűntudat. Emiatt volt olyan hallgatag élete utolsó hónapjaiban. – Felrémlt előttem apám: ijedt, magányos, nem tudja, kihez forduljon. Hogy nem vettem észre? Miért nem láttam túl a magam világán, miért nem vettem észre a gyötrődését? Miért nem segítettem neki valahogy?

Néztem Hoytot. A zsebemben egy pisztoly. Milyen egyszerű is lenne... Csak előveszem, és meghúzom a ravaszt.

Bumm. És kész.

– Valahogy így – mondta Hoyt a semmibe révedve.

– Aztán apám egyszer csak elhatározta, hogy elmondja a dolgot egy barátjának, még hozzá nem is akárcsak, hanem egy rendőrnek. Egy olyan rendőrnek, aki abban a városban dolgozik, ahol Brandon az üzemeit folytatja. – Minden izmom megfeszült, a hangom úgy nyikordult, mint egy elfelejtett pinceajtó. – Neked, Hoyt. – A szemem alatt megrándult egy izom. – Eddig stimmel? – kérdeztem.

– Nagyjából.

– Te meg szóltál Scope-éknak.

Bólintott, de a mozdulat inkább úgy hatott, mintha lecsuklott volna a feje.

– Azt hittem, áthelyezik apádat vagy valami ilyesmi. Hogy eltávolítják Brandon közeléből. Álmomban se jutott eszembe, hogy... – Undorodva elfintorodott, láthatólag őt sem győzte meg hangja bizonykodó csengése. – Hogyan jöttél rá?

– Melvin Bartola nevéről. Ő volt a szemtanúja az apám állítólagos balesetének, de természetesen ő is Scope embere volt. – Apám elgyötört arca villant be előm; ökölbe szorult a kezem. – És akkor is hazudtál, mikor azt mondtad, hogy te mentettél ki a tóból. Az egészről csak annyi igaz, hogy tényleg visszamentél a tóhoz, de nem mentettél meg, hanem csak lelőtted Bartolát és Wolfot. Csak megnéztél, láttad, hogy ott lebegek a vízben, és azt hitted, meghaltam.

– Azt hittem – visszhangozta. – Nem kívántam.

– Szöveg.

– Sose kívántam rosszat neked.

– De azért nem is nagyon ráztak meg a történetek – mondtam. – Visszamentél a kocsinhoz, és közölted Elizabeth-szel, hogy vízbe fúltam.

– Csak próbáltam meggyőzni, hogy el kell tűnnie – mondta. – Ez is csak egy érv volt.

– Meglepedhettél, mikor megtudtad, hogy élek.

– Enyhén szólva. És hogy úszad meg?

– Nem érdekes.

Hoyt az ülés támlájának vetette a hátát, mint aki erői végén jár.

– Ha nem, hát nem... – Megint változott az arca, a kérdése is meglepett. – Na, mit akarsz még tudni?

– Ezekből semmit sem tagadsz?

– Nem.

– És ismerted Melvin Bartolát.

– Ismertem.

– Bartola adta le neked a drótot, hogy mi készül Elizabeth ellen – mondtam. – El nem tudom képzelni, hogyan történhetett volna másképp. Lehet, hogy Bartola nem akarta, hogy Elizabeth meghaljon?

Hoyt keserűen felkacagott.

– Bartola meg a lelkiismeret? Na ne. Egy rohadt csirkefogó volt. Azért dobta föl nekem, mi készül, mert kétfelé akarta tartani a markát... Scope-nak is, meg nekem is. Megmondtam neki, hogy ha segít elhíttetni, hogy Elizabeth meghalt, akkor megduplázom a pénzét, és segítek neki eltűnni az országból.

Most már értettem.

– Szóval Bartola és Wolf azt mondta Scope embereinek, hogy a gyilkosság után meghúzzák magukat valahol. Eleinte csodálkoztam is, hogy miért nem kelt az eltűnésük visszhangot, de hála neked, mindenki úgy gondolta, hogy leléptek.

– Igen.

– Na és mi történt? Átejtetted őket?

– Az olyan emberek szava, mint ezé a Bartoláé meg Wolfé egy kalap szart sem ér. Tudtam, hogy bármennyit fizetek is nekik, akkor is visszajönnek, és még többet kérnek. Elunják magukat az országhatáron túl, vagy leisszák magukat egy kocsmában, és eldicsekednek. Egész életemben ilyen szemetekkel foglalkoztam. Nem kockáztathattam.

– Szóval megölted őket – szögeztem le.

– Meg – felelte a megbánás legcsekélyebb jele nélkül.

Most már átláttam az egészet, csak még azt nem, hogy hogyan fogom végigjátszani. – Elvittek egy kisfiút – mondtam. – Megígértem, hogy ha elengedik, a kezükre adom magam. Hívd fel őket. Segíts lebonyolítani a cserét.

– Már nem bíznak bennem.

– Elég régóta dolgozol Scope-nak – feleltem. – Találj ki valamit.

Gondolkodott; úgy nézett maga elé, mint aki nem fogja fel, amit lát. Végül lassan megfogta és rám emelte a harmincyolcast.

– Támadt egy ötletem.

A szemem se rebbent.

– Nyisd ki a garázsajtót, Hoyt.

Nem mozdult. Főlnyúltam a napellenzőhöz, és megnyomtam a távirányító gombját. Az ajtó életre berregte magát, és fokról-fokra fölemelkedett. Odakint Elizabeth állt az ajtó előtt. Tekintete az apja szemébe fúródott.

Hoyt összereszt.

– Hoyt! – szóltam rá.

Felém kapta a fejét, egyik kezével a hajamba markolt, a másikkal a szemem alá nyomta a revolver csövét.

– Mondd meg neki, hogy álljon el az ajtóból.

Hallgattam.

– Szólj neki, vagy meghalsz.

– Nem fogsz lelőni a lányod előtt.

Közelebb hajolt.

– Csináld, amit mondtam, a szétszégedet! – Inkább sürgetés és könnyörgés érződött ki a hangjából, mint ellenséges parancs. Ahogy ránéztem, valami furcsa áramlat szaladt végig rajtam. Elfordította az indítókulcsot. Intettem Elizabeth-nek, hogy álljon félre. Tétovázott egy kicsit, de végül oldalra lépett. Hoyt gázt adott, meglódult a kocsi, elszökkent Elizabeth mellett. Ahogy hátranéztem, láttam, hogy egyre kisebb, egyre halványabb, és végül teljesen eltűnik.

Megint.

Eltűnődtem, hogy vajon látom-e még az életben. Pár perce még magabiztosnak mutattam magam, de tisztában voltam az esélyekkel. Elizabeth hiába próbált visszatartani. Elmagyaráztam neki, hogy ezt muszáj megtennem, ezúttal nekem kell föllépnem a védelmező szerepében. Vonakodva, de belátta.

Az utóbbi napokban tudtam meg, hogy életben van. Odaadnám ezért az életemet? Boldogan. Különös, békés hangulat szállt meg, miközben ott ült mellettem az az ember, aki elárulta az apámat. A büntudat hatalmas köve, amely oly sokáig nyomasztott, legördülőben volt a szívemről. Már tudtam, mit kell tennem – mit kell feláldoznom. Eltöprengtem, hogy vajon volt-e valamikor is igazi választási lehetőségem, vagy eleve elrendeltetett, hogy így kell végezniem.

– Nem Elizabeth ölte meg Brandon Scope-ot – mondtam.

– Tudom – bólintott rá, aztán mondott még valamit, ami olyan erővel ütött meg, mint nyolc évvel korábban, ott a tónál az a bizonyos bunkócsapás. – Én tettem.

Dermedtem vártam a folytatást.

– Brandon összeverte Elizabeth-t. Meg akarta ölni. Ezért mikor odaért a házhoz, lelőttem. Utána, ahogy már mondtam, rákentem Gonzalezre. Elizabeth tudta, mit csináltam, és nem bírta volna elviselni, hogy egy ártatlan ember szenvedjen. Ezért bizonyított neki alibit. Mikor Scope emberei hírt vettek a dolognak, gondolkodóba estek, és amikor arra a következtetésre jutottak, hogy akkor talán Elizabeth a gyilkos... – Elhallgatott vagy egy percre; láttam, hogyan feszülnek alkarja izmai. Erőt gyűjt valamihez, gondoltam. – Isten bocsássa meg nekem... – szólalt meg végre, de olyan halkán, hogy alig hallottam. – Isten bocsássa meg nekem, de nem beszéltem le őket róla.

Odanyújtottam neki a mobilomat.

– Telefonálj.

Egy Larry Gandle nevű embert hívott fel, akivel párszor már összefutottam az évek során: az apja meg az én apám a gimnáziumban egy osztályba jártak.

– Itt van velem Beck – mondta Hoyt. – Odaviszem a méntelepre, de csak ha előbb elengeditek a gyereket.

Larry Gandle válaszolt valamit, amit nem hallottam.

– Amint szólnak, hogy a gyerek jó helyen van, odamegyünk – mondta Hoyt. – És mondd meg Griffinnak, hogy nálam van, ami kell neki. Véget vethetünk ennek az ügynek, és nem kell hozzá se az én nyakamat elvágni, se a családomat eltenni az útból.

Gandle megint mondott valamit, aztán egy kattanás hallatszott, és Hoyt visszaadta a mobilomat.

– Én is tagja vagyok a családnak, Hoyt? – kérdeztem. Megint rám emelte a revolverét.

– Vedd elő lassan a Glockodat, Beck. Két ujjal. Megtettem. Lenyomta az elektromos ablakmozgatót,

halk zümmögéssel húzódott le mellettem az üveg.

– Dobd ki az ablakon – mondta.

Tétováztam, mire megint a szemem alá nyomta a revolvere csövét. Kipottyantottam a Glockot; elég gyorsan mehettünk, mert nem is hallottam koppanni.

Szótlanul autóztunk, vártuk, mikor szólal meg újra a telefon. Én vettem föl, mikor bekövetkezett.

– Rendben van a gyerek – mondta halkan Tyrese. Megkönnyebbülten tettem le a készüléket.

– Hová viszel, Hoyt?

– Tudod te azt.

– Griffin Scope mindkettőnket megöl.

– Tévedsz – felelte, még mindig rám célozva a revolverével. – Nem mindkettőnket.

45

LEKANYARODTUNK AZ országútról, nekivágtunk a vidéknek. Az utcai lámpák egyre ritkultak mögöttünk, míg végül a kocsni reflektorain kívül nem maradt a környéken más fényforrás. Hoyt féloldalt fordult ültében, és egy nagy borítékot vett fel a hátsó ülésről.

– Itt az egész, Beck.

– Az egész micsoda?

– Minden, amit apád meg Elizabeth összeszedett Brandonról.

Egy másodpercig nem értettem: ez a boríték egész idő alatt nála volt. Aztán az ötlött fel bennem, hogy miért ült Hoyt kocsiba?

– Hol vannak a másolatok? – kérdeztem.

Elmosolyodott, mint aki már várta ezt a kérdést.

– Nincs másolat. Minden itt van.

– Még mindig nem értem.

– Majd megérted, Dávid. Sajnálalak, fiam, de most te leszel a bűnbak. Ez az egyetlen megoldás.

– Scope úgysem hiszi el.

– Dehogynem. Ahogy mondtad, elég régóta dolgozom már neki. Tudom, mit akar hallani. Ma este véget ér a történet.

– Az én halálommal?

Nem válaszolt.

– És Elizabeth-nek hogyan fogod megmagyarázni?

– Lehet, hogy ő megutál, de legalább élni fog.

Odaértünk a birtok hátsó bejáratának kapujához. Egy egyenruhás őr Hoyt láttán beengedett minket. Hoyt végig felém fordítva tartotta a revolverét. Elindultunk a befelé vezető úton, aztán Hoyt váratlanul beletaposott a fékbe, és felém perdült.

– Be vagy drótozva, Beck?

– Mi? Nem.

– Na hagyjuk a sódert. Megnézem. – Hátrataszított, neki a támlának, és fél kézzel, gyakorlottan megmotozott, van-e valahol mikrofon tapasztva a testemre.

– Szerencséd – mondta vigyorogva, és indított.

Sötétség és buja televény illata. Fák holdfényben kirajzolódó, mozdulatlan sziluettje. Szellő se rezdült. A távolban fények fakadtak a sötétből, azok felé tartottunk az úton. Egy megfakult tábla jelentette, hogy a Freedom Trails-i méntelepre értünk. Leálltunk az első épület előtt. Nemigen konyítok a lótenyésztéshez, de elég komoly telepnek látszott, Volt egy hangárforma épület, de akkora, hogy vagy tíz-tizenkét tenispálya is elfért volna alatta. Maguk a sátor tetős istállók végeláthatatlan sorokban húzódtak. Az épületek közötti térségen, közepén egy hosszú itató. Szemközt járatok és ugrató-pályák.

Már vártak ránk: öt-hat méternyire mozdulatlan férfisziluettek.

– Szállj ki! – mordult Hoyt, még mindig felém fordítva a revolvért.

Kiszálltam. Teljes csönd fojtotta le az ajtó csattanását. Ló- és szénailat érződött a levegőben. Hoyt átkerült a Buick innenső oldalára, és a derekamba nyomta a harmincnyolcas csövét.

A négy ember közül kettőt ismertem. A másik kettőnél, akiket még sose láttam, puska volt, mindketten felénk fordítva tartották. Épp csak összerendeztem, bizonyára kezdtem hozzászokni a fegyverek látványához. A jobb szélén álló férfi a legközelebbi istálló bejárata előtt állt, a másik a bal oldalon egy autónak támaszkodott.

A két ismerős közül az egyik Larry Gandle volt, a másik Griffin Scope. Hoyt előrenoszogatott a revolverével, Nyílt a nagy, hangárszerű épület ajtaja, és Eric Wu lépett ki rajta.

Nagyot dobbant a szívem, a vér zúgva áramlottá fülemben, a lábaim elgyöngültek. Lehet, hogy a fegyverek látványát megszoktam már, a testem azonban még emlékezett Wu ujjaira. Önkéntelenül is lassítottam. Wu szinte rám se pillantott. Egyesen Griffin Scope-hoz ment, és odaadott neki valamit.

Még vagy tíz méternyire voltak tőlünk - Jó hír! – kiáltott oda nekik Hoyt.

Minden szempár Griffin Scope felé fordult. Természetesen ismertem, végtére is az egyik régi barátjának a fia voltam, az egyik bizalmas munkatársa öccse. Mint szinte mindenkinek, nekem is imponált medvetermete és eleven szeme. Az a fajta kedélyesen hátra vágós figura volt, akiben megvan az a ritka képesség, hogy egyetlen pillanatnyi megingás nélkül egyensúlyozzon a munkaadó és az alkalmazott között feszülő drótkötélen. Ha egy főnökből jó barát lesz, csorba esik a tekintélyén, vagy eltaszítja magától a jó barátot. Griffin Scope-nál sose jelentkeztek ilyen jellegű problémák.

– Miféle jó hír, Hoyt? – kérdezte.

Hoyt megpróbált mosolyogni.

– Azt hiszem, nagyon jó.

– Remek. – Scope Wura pillantott. Wu bólintott, de nem mozdult a helyéről. – Na, mi az a jó hír, Hoyt? Csupa kíváncsiság vagyok.

Hoyt megköszönte a torkát.

– Először is azt akarom mondani, hogy sose volt szándékomban ártani neked. Sőt: minden tőlem telhetőt megtettem, hogy semmiféle kellemetlen dolog ne szivárogon ki. De a lányomat is meg kellett mentenem. Ezt megérted, igaz?

Scope arca egy pillanatra elfelhősödött.

– Hogy megértem-e, mit jelent megoltalmazni egy gyereket? – Mint a lefelé zúduló köögörgetegeké, olyan volt a hangja. – Igen, Hoyt, azt hiszem, megértem.

Az egyik istállóban felnyerített egy ló, egyébként sűrű csönd ülte a környéket. Hoyt megnyalta az ajkát, és fölemelte a nagy borítékot.

– Hát ez meg mi, Hoyt?

– Minden – felelte Hoyt Parker. – Fényképek, vallomások, szalagok. Minden, amit a lányom és Stephen Beck összeszedett a fiadról.

– Vannak másolatok?

– Csak egy.

– Hol?

– Biztos helyen. Egy ügyvédnél. Ha nem hívom fel egy órán belül, és nem adom meg neki a kódot, közreadja. Ezt nem fenyegetésnek szánom, Mr. Scope. Sose adnám ki, amit tudok. Nekem is van annyi veszítenivalóm, mint bárki másnak.

– Tudom – felelte Scope. – Az van.

Griffin Scope Gandle-re majd Wura nézett. A két szélső férfi kezében egy ujjnyival följebb emelkedtek a puskacsövek.

– Na és a fiam, Hoyt? Valaki lelőtte, mint egy kutyát. Azt várod tőlem, hogy ezt csak úgy felejtsem el?

– Nem Elizabeth tette – mondta Hoyt.

Scope szeme összeszűkülte, mint a nagyon figyelő embereké, de én mást is láttam benne: valami keserű derűt.

– Nocsak. És ugyan ki tette?

Hoyt nagyot nyelt, és felém fordult.

– Dávid Beck.

Nem lepett meg. Nem is gurultam dühbe.

– Ő ölte meg Brandont – folytatta sietve. – Rájött, hogy mi van, és bosszút állt.

Scope túljátszott mozdulattal a szívéhez kapott, és felhördült. Wu és Gandle is felém fordult. Scope a szemembe fúrta a tekintetét.

– Mit tud felhozni a védelmére, Beck doktor?

Gondolkodtam egy kicsit.

– Segít valamit, ha azt mondom, hogy hazudik?

Scope nem válaszolt: Wunak intett.

– Hozd ide azt a borítékot.

Wu odalépett hozzánk, rám villantotta farkasmosolyát, átvette Hoyt Parkertől a levelet, és ezzel egyidejűleg kivette a kezéből a revolvért – valahogy úgy, mintha egy ötéves gyerektől venne el egy játékot –, és elhajította.

– Mi a...? – horkant fel Hoyt.

Csak eddig jutott, mert Wu gyomorszájon vágta. Hoyt térdre roskadt. Wu néhány másodpercig csak állt és nézte, hogy öklendezik négykézlábra ereszkedve, aztán lassan, gondosan rákészülve oldalba rúgta; reccsent a csont. Hoyt szétvetett karokkal-lábakkal a hátára fordult.

Griffin Scope odalépett hozzá, megállt fölötte, és fölemelt egy kis fekete tárgyat.

Hoyt felnézett; szája szélén keskeny csíkban vér csorgott.

– Nem értem... – nyögte.

Most már láttam, mit tart a kezében Scope: egy kis kazettás magnót. Megnyomta a lejátszás gombját. Előbb a saját hangomat hallottam, aztán Hoytét:

– *Nem Elizabeth ölte meg Brandon Scope-ot.*

– *Tudom. Én tettem.*

Scope kikapcsolta a magnót, és szikrázó tekintettel méregette tehetetlenül fekvő apósomat. Senki sem szólt. Én meg közben sok mindenre rájöttem. Rájöttem, hogy ha Hoyt Parker tudott róla, hogy a házat telerakták lehallgatókkal, akkor tudnia kellett, hogy minden valószínűség szerint a kocsiját is bepoloskálták. Ezért jött ki a házból, mikor észrevette, hogy megállunk a háza előtt, ezért várt rám épp a kocsiban: mert a házat már „kitakarította”, ott már nem voltak rejtett mikrofonok. Ezért vágott a szavamba, mikor azt mondtam, hogy nem Elizabeth ölte meg Brandont, ezért vallotta be a gyilkosságot épp ott, ahol tudta, hogy hallják.

Rájöttem, hogy mikor megmotozott, kitapintotta a Carlson által rám szerelt mikrofon drótját. Meg akart bizonyosodni róla, hogy a szövetségek is hallanak mindent, és így biztosította, hogy

Scope-nak ne legyen oka megmotozni. Rájöttem, hogy mindent magára vállalt. Csakugyan elkövetett néhány jóvátehetetlen dolgot, egyebek között elárulta az apámat, de ez az utolsó akciója csak trükk volt, egy utolsó lehetőség, hogy valamit jóvátegyen, és hogy ő áldozza fel magát értünk, és ne engem vessen a vadak elé. Arra is rájöttem, hogy a terve sikeréhez még valamit meg kell tennie. Hátraléptem, és még alig tettem le a lábam, mikor már hallottam az FBI leereszkedő helikoptereinek kelepelését, hallottam Carlson hangját a megafonon keresztül, amint lesüvölt, hogy senki se mozduljon. Mindenki fölkapta a fejét a bömbölésre és a vakító reflektorfényre, csak én néztem még mindig lefelé. Hoyt Parker a bokatokjához kapott, előrántott egy pisztolyt, háromszor rálőtt Griffin Scope-ra, aztán maga felé fordította a fegyvert.

– Ne! – kiáltottam, de az utolsó dörrenés elfojtotta a hangom.

46

NÉGY NAP múlva temettük Hoytot, több száz díszegyenruhás rendőr róttá le végső tiszteletét a ravatalánál. A Scope-birtokon történetek részletei még nem szivárogtak ki, és valami azt súgta nekem, hogy nem is fognak. Még Elizabeth anyja sem igen firtatta, mi is történt valójában, bár ezt talán az a földöntúli öröm magyarázta, amellyel lánya sírbóli visszatérését fogadta. Nem érdekelték a részletek, őt csak az érdekelte, hogy Elizabeth él.

Hoyt Parkért egyelőre mindenki hősnek tekintette, és talán az is volt; nem szívesen vállalnám a bíró szerepét. Hagyott egy részletes, írásbeli vallomást, amelyben lényegében ugyanazt mondta el, amit nekem a kocsiban. Carlson mutatta meg nekem.

– Akkor ezzel most vége? – kérdeztem.

– Gandle és Wu meg még pár másik ember ellen még folyik az eljárás – felelte –, de most, hogy Griffin Scope meghalt, hirtelen mindenki nagyon beszédes lett.

A mesebeli szörny, jutott eszembe, Nem a fejét kell lecsapni: a szívébe kell döfni.

– Okosan tette, hogy hozzám fordult, mikor elkapták a kissrácot – mondta Carlson.

– Mi mást tehettem volna?

– Hát ebben van valami. – Megcsóválta a fejét. – Vigyázzon magára, doktor úr. – Kezet nyújtott.

– Maga is.

Flannery is ott volt a temetésen: talán valamiért úgy érezte, ott a helye a Brandon Scope-ügy végleges lezárásán. A régi vágású ügyvédeknek néha még vannak érzélgős pillanataik. Mikor már mindenki elment, akkor jött oda hozzám. Kezet szorítottunk, aztán zavartan topogtunk egy kicsit, mert egyikünk sem tudta, mit mondhatna. Kérdezte mi van a fekete gorillával. Mondtam, hogy nem tudom. Tényleg nem tudom. Tyrese eltűnt. Nem tudom, lement-e Floridába, nem tudom, vitte-e Latishát és TJ-t, hiába hívtam a tőle kapott mobilon, csak csöngött, csöngött, nem vette föl senki. Az egyetlen ember, akitől megkérdezhettem volna, szintén eltűnt a világomból: Brutus.

Azt sem tudom, hogy Shauna és Linda együtt marad-e, és azt sem, hogy Mark mit szól hozzá.

Ez a történet itt zárul le, négy nappal Hoyt Parker és Griffin Scope halála után.

Későre jár. Nagyon későre. Itt fekszem az ágyban Elizabeth mellett, nézem, hogy emelkedik-süllyed a keble álmában. Állandóan őt nézem, jóformán le se csukom a szemem. Álmaim perverz módon a visszájukra fordultak. Az utóbbi napokban azt álmodtam, hogy

elveszítem, hogy megint halott és magamra maradtam. Ha csak tehetem, magamhoz szorítom. Soha többé nem akarom elengedni. Ő se engem.

Mintha megérezné, hogy őt nézem, felém fordul. Rámosolygok. Ő is elmosolyodik, hirtelen szárnyalni kezd a lelkem. Eszembe jut a tó, az ölelkezésünk, ahogy fekszem ott utána a tutajon, és épp elhatározom, hogy megmondom neki.

– El kell mondanom neked valamit – mondom.

– Nem kell.

– Nem tudunk mi titkolózni egymás előtt, Elizabeth. Ez okozta ezt a szörnyűséget is. Ha akkor mindent elmondunk egymásnak... – Lecseng a mondat.

Bólint, és ekkor döbbenek rá, hogy tudja. Hogy egész idő alatt tudta.

– Apád abban a hitben élt, hogy te ölted meg Brandon Scope-ot.

– Mert azt mondtam neki.

– De végül... – Megint elakad a szavam. – Mikor a kocsiban azt mondtam, hogy nem te ölted meg Brandont... Szóval szerinted akkor rájött az igazságra?

– Nem tudom – válaszol Elizabeth. – Remélem, igen.

– Akkor feláldozta magát értünk.

– Vagy elejét akarta venni, hogy mi tegyük ugyanezt – mondja Elizabeth. – Vagy esetleg úgy halt meg, hogy még akkor is azt hitte, hogy én lőttem le Brandont. Sose fogjuk megtudni.

Nézzük egymást.

– Te tudtad... – suttogom elszoruló szívvel. – Elejétől fogva tudtad. Te...

Az ajkamra teszi az ujját, elhallgattat.

– Csitt.

– Te miattam tetted azokat a dolgokat a széfbe – mondom.

– A te biztonságod zálogaként – mondja.

– Önvédelem volt – mondom, és megjelenik előttem a jelenet: a pisztoly markolatának tapintása, a ravasz meghúzása, a dörrenés, a fegyver hátrarándulása, az undor és a rettenet.

– Tudom – mondja Elizabeth. Átkarolja a nyakamat, és magához húz. – Tudom.

Igen: én voltam otthon, mikor Brandon Scope nyolc éve betört az otthonunkba. Én feküdtem egyedül az ágyban, mikor késsel a kezében odalopózott. Birkóztunk. Sikertelenül előkapnom az éjjeliszekrény félig nyitott fiókjából apám pisztolyát. Rákiáltottam, ellöktem, de megint nekem ugrott. Akkor lőttem le. Hirtelen rémületemben elrohantam, épp csak egy farmert meg egy pólót rántottam magamra. Muszáj volt kimennem az utcára, lehűteni égő homlokomat, összeszedni a gondolataimat, valamiféle döntésre jutni. Mire úgy-ahogy magamhoz tértem és hazamentem, Brandon holtteste már nem volt ott. Se a pisztoly. El akartam mondani Elizabeth-nek. Akkor ott a tónál el is mondtam volna, de már nem jutott rá idő.

Csak most.

Bárcsak hamarabb szóltam volna...

Még szorosabban ölel.

– Itt vagyok – suttogja a fülembe.

– Itt.

Velem. Beletelik majd még egy kis időbe, mire igazán elhiszem. De előbb-utóbb elhiszem. Egymást átölelve merülünk álomba. Holnap reggel együtt ébredünk. És holnapután reggel is. Mindennap az ő arcát pillantom meg először, az ő hangját hallom először.

Én ezzel örökre beérem.

A KAMÉLEON KÖNYVEK következő kötete
Elmore Leonard MINT A SZAMÁR SZÜRKE KÖDBEN (*Out of Sight*)
Punktum Kiadó, Budapest KAMÉLEON KÖNYVEK

Felelős kiadó és a sorozat főszerkesztője: Szentgyörgyi József

Felelős szerkesztő: Majoros Klára

Könyvterv: Makovecz Benjámín

Borító: Molnár A. József

Készült az ETO-PRINT Nyomdában, Budapesten, 2002-ben

ISBN 963 00 9755 9

Punktum Kiadó

Telefon, fax: 450-1012

punktumpublish@yahoo.com